

EEN GOEDE TIJDING UIT
EEN VER LAND

is als koud water
op een vermoeide ziel
Spr. 25 : 25

EERSTE DEEL VAN DE SERIE

„Overgeschoten Brokken”

DOOR

Ds D. RUSTIGE

EEN GOEDE TIJDING UIT EEN VER LAND
IS ALS KOUD WATER OP EEN VERMOEIDE ZIEL

Votum:

O Heere, wij weten niet in of uit te gaan van voor Uw heilig Aangezicht. Een volk dat niet horen kan en een man die niet geloven kan. Zo kan het alleen van U afdalen, opdat wij het van U mogen ontmoeten, zoals Gij het alleen doen kunt in de Zoon Uwer eeuwige liefde.

Amen.

Proberen wij nu te zingen uit de 42e Psalm en daarvan het 6e vers:

*'k Zal tot God, mijn steenrots, spreken:
"Waarom, HEER, vergeet Gij mij?
'k Ga in 't zwart, door rouw bezwelen,
Om mijns vijands dwing'landij,
Die mij hoont, mij 't hart doorboort,
Dat gestaâg deez' last'ring hoort:
Waar is God, op Wien gij bouwdet,
En aan Wien g' uw zaak vertrouwdet?*

Gods volk is een ongelukkig volk; ze kunnen niet verder komen dan hun benauwdheid.

Gods volk is een gelukkig volk; ze kunnen niet verder komen dan hun ellende.

Gods volk is een ongelukkig volk; ze kunnen niet leven en ze kunnen niet sterven.

Gods volk is een gelukkig volk; ze kunnen het leven niet aan en ze kunnen de dood niet eigenen.

En zo leert de kerk het, dat ze het nooit leren zal. En zo leert de kerk het altijd in het verborgene en in de eenzaamheid dat de zonde komen moest opdat de genade, die aan de boezem Gods rustte, verheerlijkt zou worden.

En gevangenen, in hun zuchten; Horen als ze tot Hem vluchten; Om ze uit de wrede kaken van de dood eens los te maken.

Zo is God in de dood gegaan om Zijn volk te verheerlijken in het geven van Zijn Zoon.

En in het lage afdalen van een drie-enig God ligt het behoud van een stenen hart, dat in zijn vijandschap tegen God vloekt. Want we zijn zo vreemd van God afgevallen dat we boven God zijn gevallen en we zijn boven God gaan staan en we trappen met handen en voeten tegen de Waarachtige omdat we vijanden zijn geworden van vrije genade.

Wie het verstaat die verstaat het niet en die het niet verstaat die verstaat het.

Zo is het in paradoxen en in tegenheden dat we hier staan, geliefden. Waarom?

Omdat God een antwoord zou zijn, niet een antwoord zou geven.

En wanneer God het antwoord wordt op al uw vragen, dan zal het zijn:

Hier weidt mijn ziel met een verwonderend oog.

"Grimmigheid wordt bij Mij," zegt God, "niet gevonden."

Het woord van onze tekst is uit Spreuken - het zal u misschien niet meevallen; ik preek iedere Zondag eigenlijk over die dingen - Spreuken 25 vers 25:

"een goede tijding uit een ver land is als koud water op een vermoeide ziel"

Een vrolijke boodschap.

Uit een ver land.

Aan vermoeide zielen.

Proberen wij tot God te naderen.

Zetten wij ons godsdienstig samenzijn voort door met elkander te zingen uit de 77e Psalm en daarvan het 2e en het 3e vers:

*'k Schatte mij geheel verloren;
'k Mocht van geen vertroosting horen,
Als mijn ziel aan God gedacht,
Loosd' ik niet dan klacht op klacht;
Peinsd' ik aan mijn vrucht'loos kermen,
Vrucht'loos roepen om ontfermen,
Dacht ik, hoe God anders helpt,
Mijne ziel werd overstelpt.*

*Slaap weerhieldt Gij van mijn ogen,
'k Was verslagen, neergebogen,
En, verstomd door al 't verdriet,
Wars van mensen, sprak ik niet.
'k Overdacht al d' oude dagen,
Jaren, eeuwen, gunsten, plagen,
En wat immer aan mijn ziel
Van Gods hand te beurte viel.*

Het 2e en het 3e vers uit de 77e Psalm.

Terstond na de val heeft God de mens gezocht en toegesproken.

Nimmer is het menselijke geslacht zonder bericht geweest uit de hemel, zonder onderwijs; nimmer heeft God Zijn hand afgetrokken.

Terstond na de val heeft God de mens gezocht en gesproken van de beloofde Messias. En zo is God doorgegaan. En zo spreekt God tot op deze dag. En zo zal het wezen, totdat de laatste van Zijn lievelingen is ingezameld. Want het geloof is door het gehoor en het gehoor is door het Woord van God.

Wanneer daar Adam en Eva staan bij het ontzielde lichaam van hun Abel, dan komt God terstond met Zijn belofte: En Ik zal u een ander zaad stellen.

En dat heeft God gedaan en dat doet Hij nog. De Heere gaat door en Hij komt u tegen met gevulde handen, en dat zijn doorboorde handen. Hij komt u tegen met een doorboorde zijde. Want de deur van de ark van Noach was in de zijde gebouwd.

Al die dingen hebben natuurlijk een geestelijke en een zekere beduidenis opdat gij door de zijde zoudt ingaan. Die zijde was geopend en daar kwam bloed en water uit. En dat is uw rechtvaardigmaking en uw heiligmaking. En zó zult ge in de vreze Gods zalig worden. Niet omdat gij er uzelf gebracht hebt. Maar omdat die ark zo laag is neergelegd en zo laag is gebouwd, opdat gij daar heengetrokken zou worden en opdat gij daar ingebracht zoudt worden en opdat gij het verstaan zou dat gij een onrein leven met u omdraagt. Want in die ark waren niet alleen reine, maar ook onreine dieren die dagelijks gevoed moesten worden. En nu blijft ge maar bij uw eigen thuis en ge blijft maar bij uw eigen lichaam en bij uw eigen bestaan opdat ge het van en door Gods Geest zou leren: Uit u in der eeuwigheid geen vrucht.

En dan komt het grote raadsel open waarom God u eigenlijk op aarde zet en dan komt het grote geheim naar voren: Waarom al die dingen en waarom al die tegenheden en duisternis en donkerheid?

Neen, dan komt deze vraag bij u op: Waarom kan ik er niet tegen op? En waarom kan ik het niet verwerken. En wanneer het nu werkelijk Gods wil en weg is, waarom ben ik dan zo verkeerd en waarom ben ik nu zo onverenigd. Wanneer het nu werkelijk in de gunste des Heeren is dat ik het rouwkleed moet dragen, of dat ik een ongelukkig kind moet voortbrengen, wanneer het nu in Gods weg is dat ik zo'n ongelukkig huwelijk heb en dat de ene afbraak na de andere er is, wanneer het nu in Gods raad is dat al die tegenheden en dat mijn bestraffing er iedere morgen is, waarom ben ik dan zo onverenigd en waarom ben ik dan zo in opstand en in wrevel vaak. Wanneer duisternis de aarde bedekt dan heeft God toch Zijn licht geschonken en was het toch de Heilige Geest die broedende was op de afgrond, op de chaos en op de wateren en waarom is het bij mij dan zo koud en zo ver en nameloos van de Heere af dat Zijn Woord gesloten is, ik Zijn volk best kan laten voorbijgaan, dat ik voor iedere verdrukking weer opnieuw - ja, wat

neemt de ziel bij zich waar - een verzet in mij waarneem. Hij neemt zoveel verbittering in zich waar en neemt waar alsof hij maar tegen de Heere strijdende is.

"Wat heeft dat er nu allemaal mee te maken?" zegt ge.

Wel mensen, dat is nu uw leven. Ge moet niet vragen: "Wat heb ik daar nu mee te maken?" Maar dát is nu de modderpoel waarin ge verkeert. En dat is nu Gods genade, wanneer uw blinde zielsogen daarvoor opengaan. Want niemand zegt: "Waar is God, mijn Maker, die Psalmen geeft in de nacht." Niemand zegt dat. En zo neemt ge uzelf waar en er is een zekere droefheid in uw ziel dat ge niet boven de zonde en boven de ellende uit kunt komen en dat het telkens weer bij vernieuwing bij uw handen afbreekt als ijs en dat het maar afbrokkelt en dat ge oud en versleten wordt en dat ge niet tot genade kunt komen.

"Ja," zegt ge, "maar ik begrijp en versta niets van deze dingen".

Mensen, dat is leven. Dat is nu leven van de Heilige Geest.

"Ja," zegt ge, "maar dan moet er toch gebedsleven zijn en geloofsleven en veel meer behoeften en begeerten naar de dingen die boven zijn. Ik neem helemaal geen hemelsgezindheid bij mij waar, noch geestelijk besef. Een ander heeft nog eens een begeerte en een behoefte om uit te gaan op de voetstappen der schapen, maar ik heb nog niet eens moed om mij aan te kleden noch om uit te gaan en het is in mijn ziel:

Waarom God die tegenheden Mij in zulke mate zond,

En wat mij te duchten stond."

Wat heeft dat er mee te maken?

Dat is leven. Dat is nu de begunstigende genade van een drie-enig God.

Dat is de stem van de liefde des Vaders.

Dat is de stem van het bloed des Zoons.

Dat is de stem van de toepassende ontferming van de Heilige Geest.

"Ja," zegt ge, "maar ik begrijp en versta niets van deze dingen." Gelukkig maar. Vlees en bloed zal dat nooit verstaan.

Maar wat Ik nu doe, dat Ik zó het pad der vereenzaming met u ga en waar ge zó als een stuk verdriet over de aarde gaat, wanneer ge

zó onbegrepen zijt en wanneer ge daar staat voor een muur als het

ware, wanneer ge daar staat in de mist, wanneer ge de misthoorn hoort als een stem heel in de verte maar ge ziet het niet en gij gelooft niet dat het voor u geldt. Wat, gelooft ge niet dat het u geldt? Wat Ik nu doe, weet ge niet, maar ge zult het na deze verstaan. We zullen het niet in het vlees verstaan, kind van God, we zullen het niet verstaan zolang we hier beneden zijn en begraven liggen onder de dingen des stofs.

Wij zien het handschrift der zonde ieder aan zijn eigen muur en ieder boven zijn eigen tafel. Wat?

Mené, mené, tekél upharsin! Gewogen, gewogen, maar te licht bevonden.

We zien het teken dat ons veroordeelt aan de voorhoofden van onze kinderen: In zonden ontvangen en geboren.

Wij zien het staan boven onze broodplank wanneer we daar snijden en eten, dan lezen we daar:

Vergeefs op 't bouwen toegelegd, Vergeefs om 't huis voltooid te zien.

Vergeefs!

Achab ging naar zijn huis na die geschiedenis daar op de Karmel en daar staat: Hij ging daar eten en drinken. En Elia?

Hij vluchtte. Hij vlood daar voor het aangezicht van Izebel. En daar ver buiten Samaria, terwijl Achab zit te eten en te drinken, daar ligt Elia met zijn hoofd tussen zijn benen: "Het is genoeg, Heere. Het is genoeg."

Daar ligt Gods kerk: "Neem mijne ziel want ik ben niet beter dan mijne vaderen."

U is een beter lot bereid, uw Heilzon is aan 't dagen.

"Neen," zegt de Heere, "het is niet genoeg. Ik neem uw ziel nog niet. Er is nog een andere dag voor u weggelegd." Elia wist het ook niet. Elia keek in de mist.

En omdat gij daar nu zo neerzit en het ze weten wilt en ge denkt dat het zó wezen moet en ge daar henen gaat in een weg van doen en laten omdat gij de Heere uw God verlaat en verstoot wanneer Hij u leidt op de weg.

God leidt ons altijd in een vreemde weg omdat het Zijn eigen weg is. God leidt ons altijd in een pad dat we niet geweten hebben.

God komt ons door het wanhopige te brengen en door het tegenstrijdige. En weet ge waarom ge het nu zo slecht hebt?

Omdat God het u leren wil, dat ge slecht zijt. Zo komt het open, de band der dwaasheid en de band der zonde.

Wanneer de hemel niet in die wegen met ons ging, dan zouden we het nooit leren. Maar we komen zo tot de ontdekking dat we het nooit leren.

"Ja," zegt ge, "maar als Gods Geest ..."

Ja, geliefden, al die redenering van bekeerde mensen en van gerechtvaardigde mensen en van mensen die het zo goed weten, nu, dat laat ik maar aan zijn plaats.

Als God nu Zelf zegt: "Wat Ik doe weet gij niet;" moeten wij het dan wèl weten?? ? Wat Ik nu doe weet gij niet, daar komt God mijn hart in te verklaren, daar komt God mij mee te vertroosten en mee te bemoedigen. Wat Ik doe weet gij niet. Gij kent de weg des Heeren niet. Gij weet niet van een hoedanige geest gij zijt. En dan bekeerd? Denkt ge, dat ge wat weet? Denkt ge, dat ge wat verstaat? Niet zó veel. En daar ligt nu net uw zaligheid in. Alzo is Hij hun geworden tot een Heiland.

"Ja," zegt ge, "maar als ge toch de dingen gaat beleven en als ge toch de dingen gaat verstaan en als de dingen toch in uw hart geschreven worden, ja, dan wordt het wel anders."

Mens, praat mij niet van gangen in het geestelijk leven, want ge hebt er nog niet zó veel van geleerd.

Zijn gangen, zo vol roem en eer Zijn aan Zijn volk gebleken.

Dat is de Christus.

En wat blijkt er dan aan u en aan mij ? Want ge zijt bij de godsdienst grootgebracht en ge zit hier. Wat blijkt er dan?

Dat ge met Ruth - nu ga ik uw hart verklaren. Ja, nu moet ge niet denken: Ik ben er bij. Neen, ge moet er bij gebracht worden.

Ruth had de keuze gedaan. Ruth kleefde Naomi achteraan. Ruth was verenigd met de kerk des Heeren en? Ruth was nog niet met Boaz getrouwd. En nu moet ge maar precies weten waar ge aan toe zijt.

Want dan kunnen we de keuze gedaan hebben. We kunnen Moab zijn uitgetrokken. Naomi aankleven: Uw volk is mijn volk. Met de kerk verenigd. In Bethlehem wonen. Van de akker van Boaz eten en? Met Boaz nog niet getrouwd. Nu, er kan er ten slotte maar één met Boaz trouwen. Dat moet ge dan maar zelf weten.

Ach, hoe zal ik verder trekken wanneer ik niet getrokken word. Hoe zullen we rijden, wanneer Hij niet komt met Zijn wagens en met Zijn paarden.

Hoe zal Jakob naar Egypte gaan wanneer het niet is: Jozef leeft nog en hij is een heerser over gans Egypteland. Hoe zal hij heenrijden? Hoe zullen de paarden stuiven op de weg naar de Nijl, wanneer ze niet voorkomen aan de tent van vader Jakob. En wanneer hij dan niet met al zijn ongelovigheid en al zijn krankheid en met al zijn gebrek wordt opgenomen door zijn sterke jongens en gezet wordt op de wagens van Jozef. Hoe zult ge het verstaan wanneer het niet bij u binnenkomt?

Hoe zult ge het verstaan wanneer almachtige handen u niet aangrijpen? Hoe zult gij het verstaan, wanneer de deur niet bij u wordt opengebroken, wanneer de grendels er niet afvliegen, wanneer de panelen er uit moeten, enkel en alleen omdat het God behaagde in het jaar van Zijn welbehagen en in het ogenblik der minne naar u te komen omzien.

Moet er dan wat gebeuren?

Jazeker, er moet wat gebeuren. Waarom?

Ongerechte dingen hadden de overhand over mij. Dat ligt in het paradijs, maar onze overtredingen die verzoent Gij. Dat ligt op Golgotha. En dat is niet een historisch feit alleen. Maar dat zijn geestelijke zaken.

Onze tijd is aan die dingen vreemd. Zij weten eigenlijk niet van een beginsel der ervaring. Zij weten eigenlijk niet van het wezen der bevinding, want zij zeggen: "Wij hebben Gods Woord, en daarin heeft God duidelijk gesproken en dat hebben we te aanvaarden en dat hebben we te geloven."

Zij weten niet van die wezenlijke dingen. Zij weten niet van dat inkomende werk. Zij verstaan het niet, bevindelijk, smartelijk te beleven, dat de Heere Zich naast u neerzet en dat ge niet weet dat het de Heere is. Dat Hij tot u spreekt en dat Zijn Woord voorbijgaat zonder dat ge het verstaat. Dat zijn degenen die neerzitten in de landpalen des doods. Dat zijn degenen die mogen beseffen dat ze nooit naar God zullen vragen, tenzij de Heere naar hen vraagt. En wanneer dan de stem des Heeren tot hen komt en wanneer het Woord van Zijn genade in hun ziel wordt ingedrukt, dan mogen ze een ogenblik schrikken en opmerken en dan gaat het hun tóch voorbij.

Laat het dan helemaal niets achter ?

"Nee," zegt ge, "helemaal niets".

Laat het Woord des Heeren dan helemaal niets achter?

"Nee," zegt ge, "het laat niets achter".

Maar laat het dan helemaal niets achter, het woord des Heeren? "Ach," zegt ge, "ik weet het niet".

Het kan twee dingen achterlaten: Verharding of verbreking. Het Woord des Heeren kan in verharding vallen en dan kan er vijandschap openbaar komen. Dan slaan de vlammen er uit. Gods woord kan ook in tederheid en weekheid en in verootmoediging vallen, dan werkt het droefheid.

Ik stip die dingen alleen maar even aan, omdat ge het ook met uw kennis kunt bevatten en in uw beschouwing. Ge kunt heel veel beschouwende kennis hebben en dat ge heel veel beschouwen kunt op geestelijk gebied, maar God kunt ge niet beschouwen. Vergeet dat alstublieft nooit. God is voor geen beschouwing vatbaar. God is een Geest. En toch:

Och, schonk Gij mij de hulp van Uwe Geest, Dat Die mij op mijn paan ten Leidsman strekke.

Voelt ge niet dat ge geen behoefte aan God hebt? Voelt ge niet dat ge zo koud zijt als ijs? Voelt ge uw onaandoenlijkheid niet? Voelt ge niet dat het hier maar schijn is dat ge vanmorgen hier nog neerzit? Omdat ge misschien een godzalige moeder in de hemel hebt of een vader die naar God is gegaan? Of anderszins dat ge overtuigd zijt van de waarheid en dat ge goed weet dat het zo niet gaan kan, maar dat ge ondertussen toch maar in slaap valt in de kerk. Want het doet u niets. Het gaat u voorbij. En?

Heimelijk zijt ge kwaad op God en heimelijk geeft ge de Heere de schuld. En heimelijk nijdig en het besluit nemen: Ik bemoei mij nergens meer mee, totdat het eerst eens oprecht en waar werk bij mij wordt.

Zo gaat ge daarheen. En wat ervaart ge?

Dat God u niet met rust laat, dat ervaart ge.

Waarom Hij die tegenheden Mij in zulke mate zond

En wat mij te duchten stond.

Dat God u niet loslaat en dat God u niet met rust laat. Ge zoudt u bij de dingen willen neerleggen, maar dat gaat niet. En dan?

Ik ben afgesneden van voor Uw ogen. En dan?

Ik heb niet anders dan mijn eigen vlees en bloed. En dan?

Ik ben der tegenheden zat! En dan?

Ge zoudt u weg willen rukken, maar het gaat niet. En dan?

Ge probeert het weer om het de Heere voor te leggen en ge probeert weer uw knieën te buigen en ge probeert weer het Hem te zeggen, en?

Het gaat niet. Ge zakt hoe langer hoe dieper in de kuil en hoe langer hoe dieper in de ellende. En?

"Ja," zegt ge, "maar wat heeft dat nu eigenlijk met uw tekst te maken: Een goede tijding uit een ver land?"

Als ge zó gesteld zijt, dan zijt ge in een ver land, en dan zijt ge ver van God en dan zijt ge ver van huis en dan zijt ge ver van enige verdienste. Vat ge het nu? En daarom komt die tekst. Daar alleen is er plaats en ruimte voor een goede tijding uit een ver land. Hoe ver moet ge niet van God af zijn om van God een goede tijding te krijgen dat Hij de afstand en de scheiding weg wil nemen?

Een goede tijding uit een ver land dat is het Evangelie van vrije genade. Nu ja, dan zijn we er maar ineens mee af.

Nu, dan kunt ge er wel mee af zijn maar ge zijt er toch niet mee klaar. En nu gaat het er over of we wel eens een goede tijding hebben gehad. Het gaat er niet over of ge wel eens een belofte hebt gehad.

En het gaat er niet over of ge wel eens een versje hebt gehad of een woord en of er wel eens wat in uw ziel is geschoven en gezonken. Nee. Het gaat er over, over dat, wat de Heere beloofd heeft en dat de Heere ook waar zal maken.

Wanneer daar tot u komt:

U zullen, als op Mozes beê, Wanneer uw pad gaat door de zee, Geen golven overstromen, dan is dat wel groot. Wat is dat? Dan wordt de weg der verlossing voor u bekend gemaakt en dan wordt de weg der verlossing, zo als dat oude volk wel placht te zeggen, voor u ontsloten. Dan krijgt ge een gezicht in de weg en dan krijgt ge een blik in de ruimte en dan gaat er heel veel zoetigheid van uit.

Maar zijt ge er mee gered?

Nee. Wat was het dan?

Ge zijt er hoe langer hoe ongelukkiger mee geworden.

Hoe kan dat?

Ik weet het niet.

"Ja," zegt ge, "dat dient ge als leraar wel te weten."

Ik weet het niet. Jullie moeten van mij niet verwachten dat ik alles kan beantwoorden en dat ik alles weet. Ik weet alleen dat als God mij een belofte en een waarheid gaf, dat ik eerst blij was en dat ik daarna hoe langer hoe ongelukkiger ben geworden. Want ik had die waarheid maar uit te leven in de mond der ontmoeting en ontvangenis. En wanneer de hemel dat geeft dan is dat zoet. Maar wanneer Hij dat uit komt te werken in de buik der verwerking dan is dat bitter. Zo heeft Johannes en zo heeft Ezechiël het ontmoet wanneer ze het Woord, dat is de rol, moesten opeten. Bezwijkt dan mijn vlees en mijn hart, zo zijt Gij de Rotssteen mijns harten en mijn Deel in eeuwigheid. Dat is een versje, mensen, dat is een belijdenis. Dat is een stuk opvoeding. Dat is een stuk oratorium. Dat is een stuk diefstal. Dat is omdat ge het zo graag wilde. Zo is het. Bezwijkt dan mijn vlees en mijn hart.

Ja, het is waarachtig waar. Maar wanneer ge in die toestand zit dan is het ook waarachtig waar, dat ge er niets van ziet.

"Ja," zegt ge, "maar dan zijt ge te bestraffen vanwege uw ongelooft."

Ja zeker, er zijn wat een beulen voor Gods volk. Ze willen maar dat ge de belofte aanneemt en dat ge de belofte gelooft en het Woord gelooft en dan zouden ze u bestraffen vanwege uw ongelovigheid. Maar bezwijkt dan mijn vlees en mijn hart, dat is, dat ik niet meer op God vertrouw, dat is omdat ik niet geloven kan.

Bezwijkt dan mijn vlees en mijn hart, dan moet ik er onderdoor en dan ben ik een brullende leeuw en dan ben ik een verkeerde. Zo leren wij te bezwijken aan ons verstand en aan onze kracht en aan onze godsdienst en aan onze beweeglijkheid en aan onze beschouwing en dan weten wij het niet meer en dan zijn we niet anders dan een bloot natuurlijk mens. En die hebben nog heel veel bij ons voor, want ze gaan vrij wat eerlijker over de wereld dan wij. Wilt ge u er nog bijvoegen, huichelaar? Zoudt ge nog willen denken dat ge een kind van God zijt? Wilt ge nog denken, dat ge een mens met genade zijt? En dáár zat ge in de benauwdheid en dáár heeft de Heere u uit geholpen en dáár. Wat? Is dat grond voor de eeuwigheid?

Neen, een kind van God heeft geen gronden in zichzelf. Een kind van God is weggezonken in grondeloze modder. Een kind van God is in de kuil gezonken en die zinkt hoe langer hoe dieper door verwarring en door droefheid en duisternis en onverenigdheid heen. Dan zinkt hij dieper en heeft geen grond, hij heeft alleen maar wonden.

Waar leeft een kind van God dan uit?

Ik weet het niet.

"Ja," zegt ge, "zeg het eens."

Nu, dan zal ik het zeggen. Ik leef hier uit: Dat de put nog niet gesloten is boven mijn hoofd. Grond heb ik niet. Misschien een schone belijdenis, misschien een preek of wat. Maar wat is dan het grote?

O God, dat ik wegzak dat is het ergste en verschrikkelijkste niet. Maar als die put, die kuil boven mijn hoofd dichtgaat voordat ik gered ben, dat zal het ergste zijn.

Daar leef ik uit: Dat die kuil nog niet dicht is. Dat er wel eens een straal naar beneden valt, een lichtstraal.

Neen, niet dat ik er bovenuit kan, neen, geliefden. Maar als ge dan 's morgens wakker wordt en de zon gaat op of als ge 's morgens wakker wordt en de regen klettert nog tegen uw ramen op, of als ge 's morgens wakker wordt, dat ge zegt met Lodesteyn: O Heere, dat Ge dat nu nog doen wilt vanmorgen. Uw heil, waarop ik hopen mag.

"Ja," zegt ge, "dat zit niet in de natuur, dat zit niet in die verschijnselen." Neen, dat zit hier in:

Hoe branden mijn genegenheên

Om 's Heeren voorhof in te treên;

Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen.

Dat zijt gij niet, dat is de Christus.

Hoe branden Mijn genegenheên

Dat is de liefde van de Christus Gods. Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen. Mijn genegenheên als oudste Broeder. Mijn genegenheên als de Zaligmaker der wereld. Mijn genegenheên tot een zondaar, tot een gevallen mens. Zo heeft God gesproken.

Hij heeft gesproken in het paradijs.

Hij heeft gesproken bij het lijk van Abel.

Hij heeft gesproken in de tent van Lamech. Hij heeft gesproken door de boog in de wolken. Hij heeft gesproken door de ark van Noach. Hij heeft gesproken bij de altaren der aartsvaders. Hij heeft gesproken door de profeten, priesters en koningen. Door de offeranden in tabernakel en tempeldienst. Hij heeft gesproken door de profeten, door Zijn getrouwe knechten. Hij heeft gesproken door Zijn oordelen en door Zijn gerichten. Hij heeft gesproken in de mensheid en in de wereldhistorie. Hij heeft gesproken van uw kindse jaren en kindse dagen. Hij heeft gesproken ten laatste door Zijn Zoon, door Immanuël, door het vlees geworden Woord. Hij heeft gesproken tijdens de drie en dertig jaren dat Jezus wandelde op aarde. Hij heeft gesproken wanneer Christus daar hing op de hoogte van het kruis. Hij heeft gesproken in het graf en in Zijn opstanding. Hij heeft gesproken in Zijn verrijzenis en in Zijn neerzitten ter rechterhand Gods. En ?

Het gaat ons allemaal voorbij!

En of ge nu al op uw gemak hier zit dat doet niets ter zake en of ge nu zus zijt of zo. En?

Heden is dezen huize zaligheid geschied, overmits hij ook een zoon en een dochter Abrahams was. Dat is een goede tijding uit een ver land. Wanneer daar Hiskia afgesneden wordt en uit moet roepen: "Ik kirde als een duif en piepte als een zwaluw", dan komt daar die goede tijding: "U is een beter lot bereid, uw Heilzon is aan 't dagen".

Dat zijn wezenlijke dingen.

Wanneer Manasse daar ligt onder de doornen - dat is de jongen van Hiskia. Hiskia kon niet sterven. Weet ge waarom niet?

Manasse moest komen. Die lendenen van Hiskia waren nog zwanger omdat uit zijn lendenen de Christus moest voortkomen. Daarom kon hij niet sterven, daarom ging hij nog niet heen. En daar ligt Manasse; zo als er één van de koningen van Juda was, die Juda en Jeruzalem zondigen deed, die zijn kinderen door het vuur van de Moloch liet gaan; daar ligt hij onder de doornen. Hij is er ook eentje van. God legt beslag op Manasse. Ook een tijding uit een ver land. Zo ver van God af en toch voor God bereikbaar.

Ik wil nog een versje laten zingen, maar ik wil jullie eerst wat vragen. Wat is het laatste wat God aan een mens geeft? Ja, daar kunt ge gerust vandaag eens over denken, hoor. Ge moet niet denken dat het aan de lopende band gaat en toch, toch wel weer. Maar wat is het laatste wat God aan een mens geeft?

Zingen we nu uit de 138e Psalm en daarvan het 4e vers:

*Als ik, omringd door tegenspoed,
Bezwijken moet,
Schenkt Gij mij leven;
Is 't, dat mijns vijands gramschap brandt,
Uw rechterhand
Zal redding geven.
De HEER is zo getrouw, als sterk;
Hij zal Zijn werk
Voor mij volen - den,
Verlaat niet wat Uw hand begon,
O Levensbron,
Wil bijstand zenden.*

De kennisse Gods kan alleen van God komen.

Er is geen enkel boek, er is geen enkele gebeurtenis, er is geen enkele taal, er is geen dood en geen nood die ons kunnen leren wat kennisse Gods is, die ons kunnen leren wat het is, te verschijnen voor het aangezicht des Heeren.

Daarom is er niets aan te nemen. Er kan een historisch geloof zijn, er kan een tijdgeloof zijn, er kan ontzettend veel gemoedswerk zijn, er kan heel veel kennis zijn, dat ge meeloopt en dat ge denkt een indruk te hebben.

We hebben daar waarachtige levendige bevinding voor nodig van onze waarachtige bekering tot God.

En anders zijn het allemaal zijpaden en dan is het er allemaal naast, volk.

Wat het dan wèl is, dat is alleen voor beleving vatbaar. En dat komt tot een mens die zijn onvatbaarheid heeft leren kennen. Dat komt tot een mens die niet anders is dan vlees en niet anders dan een stuk narigheid. God spreekt u toe en God daalt af in uw onbekeerlijkheid. Daar daalt God in af. Niet in een goede gestalte. De werkplaats van Gods genade is de vuilste plaats en dat is het hart van een zondaar. Dan zegt Hij: "Hier woont Hij Zelf en daar wordt Zijn heil verkregen en het leven tot in eeuwigheid".

Wat is een goede tijding? Wat is een vrolijke boodschap?

De Heere zegt: "Ik ben vrolijk over Mijn volk en Ik schep Jeruzalem een verheuging en Ik schep Jeruzalem een vrolijkheid".

Dat is uit God vandaan. Dat is uit de liefde des Vaders, dat is uit het bloed des Zoons en dat is door de Geest, namelijk de Heilige Geest.

Al die dingen kunnen u overkomen en al die dingen kunnen u doorstromen en al die dingen kunnen u dragen en zo dierbaar en nabij gebracht worden dat ge er toch niets van begrijpt, en dat ge er toch onderdoor gaat.

"Ja," zegt ge, "ik begrijp eigenlijk helemaal niets van dat preken van u meer, maar ik denk maar dat ik niet meer terugkom".

Ook goed. Kom niet meer terug. Ik kan toch niet preken dat jullie het begrijpen. Welnee, ik kan het toch niet aannemelijk maken. Als ik vrije genade aannemelijk kan maken, dan is het geen vrije genade meer. Vrije genade moet ons nemen.

En is het dan niet bevattelijk?

We worden gevat en we worden getroost en ondersteund en gedragen en we worden geleerd en? Wat zegt de Heere daar dan van? En gij zult vervolgen te kennen.

En wat zult ge dan vervolgen te kennen?

Dat ge hoe langer hoe onwetender wordt, dat ge hoe langer hoe minder kent en hoe langer hoe minder verstaat. Gij zult vervolgen te kennen wat voor een blijvende en onveranderlijke onvruchtbare naarling of ge zijt in uzelf en dat geen mens met u huizen kan dan God alleen. Dat is vervolgen te kennen.

Nu, kijk eens, dat is nu een tijding uit een ver land, ja.

Uit alle geslachten van de aardbodem heb Ik u alleen gekend en daarom zal Ik al uw ongerechtigheden aan u bezoeken. Nu, dat doet de Heere wel, hè? Ja. Weet ge wat Gods kinderen leren? Dat ze niet goedkoop gezondigd hebben. Dat leren zij. Ik zal al uw ongerechtigheden aan u bezoeken. Dan komt de Heere er Zijn vinger eens bij te houden. Ja, en dan? Dat is een goede tijding uit een ver land, want dan gaat ge zingen:

Gij hebt mij van mijn kindse dagen,

Geleid en onderricht,

Dus krijg ik van mijn plicht,

O God een vergezicht.

Dan ziet ge zo recht door alles heen in het Vaderharte Gods. Ja, want daar komt die goede tijding vandaan.

Weet ge wat een goede tijding is?

Ik heb gezworen bij de wateren Noachs dat Ik niet meer op u toornen noch op u schelden zal.

De waarheid kan aan uw ziel toegepast worden dat de Heere Jezus zich nog niet aan uw ziel weggeschonken heeft, hoor.

De waarheid kan aan uw ziel zijn geheiligd en dat de Borg Zich nog niet in Zijn graveerselen aan uw ziel heeft weggeschonken. Wat is dat dan geweest?

Dat is een geloofsgezicht geweest. En een geloofsgezicht gaat altijd aan het geloofsbezit vooraf. Daarom is het een schemeren tussen de traliën en daarom is het een staan achter de muur. En?

"Ja," zegt ge, "zien is nog geen hebben".

Nu geliefden, ik ga met die praatjesmakers helemaal niet mee. God laat het zien om het u te schenken. God houdt u niet voor de mal. Hij heeft u getoond in het paradijs de liefdesverklaring, en bij de altaren Gods de liefdesgeschenken, de offeranden. In de profetieën en in de voorstelling van de wet: het beeld van de Christus. Profeet, Priester en Koning.

Zo heeft Hij onder ons gewandeld en onder ons geleefd, en? Zelden genoten en gauw weer in de kast gesloten.

Weet ge wat het oude volk wel eens zei?

Het is hemels banket. Dan gaat het kabinet wel eens open en dan geeft de Heere het u. Hij stopt het zelfs in uw mond.

Maar het is zelden genoten en gauw weer in de kast gesloten, maar: Geen leed kan het ooit uit mijn geheugen wissen.

Wat is er nu bij u overgebleven van alles wat ge wel eens ervaren hebt?

Een herinnering dat ge het goed gehad hebt, maar een herinnering die op het heftigst bestreden wordt door satanische aanvechtingen. Dat is er overgebleven.

Wat is er overgebleven ?

Een weinig as, een weinig rook.

Wat is er overgebleven ?

De belofte die ge niet geloven kunt maar die blijft staan, als met vlamme letters diep in uw gemoed: Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen.

Een goede tijding uit een ver land dat is het Evangelie van vrije genade, en dat is alleen voor degenen die buiten staan. En dat is: Zijt Gij degene die komen zou of verwachten wij een ander? Zo vraagt Johannes, de vriend des Bruidegoms.

Zeg hem dat de blinden de ogen worden geopend, doven het gehoor krijgen, doden worden opgewekt, armen wordt het Evangelie verkondigd, en?

Zalig zijn zij die niet gezien en nochtans zullen geloofd hebben.

Als die goede tijding komt, dan drukt de Heere weer Zijn genegenheden en Zijn gewilligheid in uw ziel. En die gewilligheid maakt u gewillig. Want ge zijt gewillig van de weeromstuit; de gewilligheid van de Christus en het komen van de Heere Jezus. En zo komt Hij nog. Hij komt nog in uw leven, Hij komt nog op uw erfdeel, Hij komt nog in uw kinderen.

Hoe weet ge dat?

Hij houdt u in het leven in dure tijd en in hongersnood. Nu, het is nu wel dure tijd en hongersnood. Het is ontzettend, onvergeeflijk, dat wil zeggen niet genegen om te vergeven, verkouding, verkoeling, allerlei narigheid. En?

Mijn ziel doorzocht de reden, Waarom God die tegenheden Mij in zulke mate zond, En wat mij te duchten stond.

Daar brengt God Zijn kind en daar houdt God Zijn lievelingen, opdat zij met blinde ogen zouden zien en met dove oren zouden horen, en opdat zij met een stomme mond zouden belijden:

Mijn God, Gij hebt mij op mijn klacht,

Genezen, en mijn smart verzacht.

Wat is het kostelijk als we eens bij de Heere mogen klagen.

"Nu," zegt ge, "ik weet van al die dingen niets".

Nu, één ding zult ge dan toch hebben te verstaan dat ge twee dingen beleeft. En dat is:

Een vrije consciëntie,

En een open toegang aan de troon der genade.

Ja, een vrije consciëntie dat ge er God in kunt laten zien dat ge niet anders kunt zijn dan zo'n grote ellendeling, en dat ge zegt: "Heere, ik kan echt niet anders zijn dan een vuile, nare, ellendige, zwakkeling en zondaar. Heere, ik wil eigenlijk niet anders zijn, want wanneer ik het goede wil dan ligt het kwade mij bij".

En dat ge nu met al die ellende en al die wereldzin - want ge hoeft u niet boven een ander te verheffen dat gij het beter weet dan een ander, neen, daar gaat het niet over. Gods ware kinderen zijn voor hun eigen besef het ongelukkigste in deze wereld. Daarom zegt de Apostel: "Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopende, dan waren we de ellendigste van alle schepselen". En weet ge wat ge nu wel hebt?

Hoe meer zonden en hoe meer wonden en hoe meer narigheid en hoe meer verzet, hoe meer dat ge een vrije toegang hebt aan de troon der genade. Hoe benauwder het wordt, hoe ruimer het aan de kant van God opengaat, want gij kunt het niet verder brengen dan uw banden en uw benauwdheid en dan de ellende waarin ge u zelf vrij- en moedwillig hebt gestort.

En dan een vrije toegang aan de troon der genade? Dan zoveel opening en zoveel ruimte? Weet ge wat dat is?

Dat is een goede tijding. Dat is de ervaring van een goede tijding. Wanneer het dan zó is dat ge zegt: "O God, zoudt Gij wel bij mij huizen en zoudt Ge wel bij mij wonen?"

Neen, ik zou maar niet meer bidden. Houdt uw pet maar op. Ge hoeft niet meer in de Bijbel te lezen. Zijt gij een man en vader voor uw kinderen? Dan is de hel en de duivel los. En die vrouw kan er niet onder komen want het is haar opgelegd. En die man kan er niet bovenuit komen want het is zijn eigen dwaasheid. En? Het leven gaat door. En het zuchten gaat door. Waarom ?

Omdat die man het onderwerp is geworden van de huishoudelijke bediening van een drie-enig God. En dan is het de Heilige Geest die zucht. Het ganse schepsel zucht. Die koeien staan daar ook te zuchten in de wei. Het ganse schepsel zucht, tezamen als in barensnood zijnde. Ge wordt door het zuchten Gods meegenomen tot de God des eeds en de God des verbonds.

Daar gaat die man. Daar staat die vrouw. En het is een hel in huis en een hel in het hart en een hel aan tafel. Vereten en verbijten van elkaar. Och, laten we maar niet verder gaan. En daar gaat die man naar de fabriek. Hij kan niet eens meer zeggen: "O God". Dat durft hij niet meer. "Och Heere" dat durft hij niet eens meer te zeggen want hij zegt: Heere, bewaar mij voor die huichelarij". Zo gaat hij daar. En ?

Een goede tijding uit verre landen is als koud water op een vermoeide ziel.

Ja, dat is een ziel die vermoeid is van zijn eigen vroomheid. Horen jullie het? Dat is een ziel die vermoeid is van zijn eigen godsdienst en van zijn eigen handel en wandel.

Een vermoeide ziel die vermoeid is van zichzelf, die vermoeid is van alle ongoddelijk ijdel roepen in zijn eigen gebedsleven. Daar gaat die man. Hij moet werken. Daar staat zijn vrouw en helpt de kinderen naar school. Ze groeien op voor galg en rad. Hij ziet het wel. Voor bidden en danken is er geen plek meer aan tafel. Hij ging weg en smeedt de deur met een kwak achter zich dicht. Die man woont toch wel in een ver land. En God woont toch ook wel in een ver land. Omdat wij God vergaten vervielen we in die nood. En daar gaat die man. "O God", dat zegt hij niet meer. En daar begint, het in zijn ziel te zingen:

Want God, de Heere, zo goed, zo mild, Is t' allen tijd een Zon en Schild.

Dat is een tijd ing uit een ver land.

Te allen tijde, wanneer het bij ons zo ondersteboven ligt.

Te allen tijde, wanneer de vorst der duisternis schijnbaar heerschappij voert.

Te allen tijde, wanneer ik niet kan geloven, wanneer het bij mij enkel wereld is.

Hij is te allen tijde een Zon en Schild, Hij zal genade en ere geven.

Hij zal hun 't goede niet in nood.

In die nood wanneer gij niet geloven kunt, die nood dat uw hope is vergaan en uw verwachting is afgesneden, dan komt die tijding, en? Wanneer die tijding komt dan zult gij het verstaan: Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp. Dan wordt de zaak te groot.

Zou het u dan voorbij kunnen gaan ?

Ganselijk niet. Want Ik heb u in beide Mijn handpalmen gegraveerd, dat adres is steeds voor Mij.

Zijt ge nieuwsgierig wat het laatste geschenk is dat God geeft? Ja? Nu, dan zal ik jullie nieuwsgierig laten.

Amen.

O Heere, wilt U het ons doen verstaan dat het alleen van Boven afkomen kan; de tijding moet tot ons komen, want wij kunnen niet tot de tijding gaan. De tijding zou tot ons komen om het ons door Uw liefde en Uw genade te doen verstaan: Ik sloeg, eer ik werd verdrukt, het dwaalspoor in, maar nu geleerd, door die goede tijding, houd ik Uw Woord en wetten.

Amen.

Onze slotzang zij uit de 84e Psalm en daarvan het laatste vers:

*Want God, de HEER, zo goed, zo mild,
Is t' allen tijd een zon en schild;
Hij zal genaad' en ere geven;
Hij zal hun 't goede niet in nood
Onthouden, zelfs niet in de dood,
Die in oprechtheid voor Hem leven.
Welzalig, HEER, die op U bouwt,
En zich geheel aan U vertrouwt.*

Het zij mij vergund u nog even mede te delen dat wij morgen aan deze plaats haar wensen uit te dragen, die ons zoveel jaren heeft gediend. Van haar kan het gelden: Indien gij een beker koud water gegeven hebt in Mijne Naam, het zal u vergolden worden. Een kwartier voor haar dood werd het mij bekend gemaakt van de hemel, dat zij een vriendelijke ontvangst zou hebben in de hemel. Ik was haar twee maal vierentwintig uur van tevoren kwijtgeraakt in de soevereiniteit Gods. Of het een hemelvaart zou zijn of een hellevaart, daar had ik niets van. Toen ik het bericht kreeg: Moeder gaat hard achteruit, toen maakte de Heere het mij terstond bekend en toen zong het in mijn ziel:

Dan zullen daar de blijde zangers staan De speellién op de harp en cymbaal slaan,

Dat is een persoonlijke zaak, hoor. We moeten ergens mededeling van krijgen om ergens wat van te proeven. Dat kunnen we elkaar niet na doen. Toen kreeg ik te geloven dat zij een vriendelijke ontvangst zou hebben in de hemel. Of jullie het geloven laat mij ijskoud. Maar er is toch een gemeenschap der heiligen. En dat is door die Geest, door dewelke wij weten dat we kinderen Gods zijn. En dan zal ik eens heel erg stout zijn. Dan maakt de Hemel door die Geest, door die Inwoning bekend wat ik aan jullie heb.

Als ik van God niet weet dat gij een kind van God zijt, dan heb ik er geen gemeenschap mee. En wanneer weet ge dat?

Slaap weerhield Gij van mijn ogen, 'k Was verslagen, neergebogen.

Wars van zonden en wars van alles sprak ik niet, maar dan komt God te spreken, want al wat Hij wrocht zal juichen tot Zijn eer. Al uw ellende en al uw nooddrift en al uw rouw. En zo gaan we dan morgen haar begraven. Ik hoef natuurlijk niet te zeggen en te vragen of jullie hier ook zullen zijn. Dat zou al een heel slecht teken zijn. Ja, ge moet alleen niet kunnen vanwege uw werk. Dat begrijp ik. Dus zo de Heere wil tot morgen aan deze plaats.

Gaat thans heen in vrede:

De Heere zegene u en de Heere behoede u,

De Heere doe Zijn Aanschijn aan u lichten en zij u genadig,

De Heere verheffe Zijn Aangezicht over u en in u en geve u vrede.

Amen.

ZIE DAAR WATER

Votum:

Onze hulpe en onze verwachting sta in de naam des Heeren Heeren, die hemel en aarde schiep door het woord van Zijn kracht, Die trouwe houdt en eeuwig leeft en nooit laat varen de werken Zijner handen. Genade, barmhartigheid en vrede worde u geschonken van God, de Vader, en van Jezus Christus, Zijn eengeboren Zoon, onze Heere, door de bediening van de Heiligen Geest.
Amen.

Proberen we nu te zingen:

Uit de 69e Psalm en daarvan het 3e vers:

*Beschaam door mij de stille hope niet
Van hen, die U, o HEER der legerscharen,
Verwachten; laat geen schande wedervaren
Aan hen, die U steeds zoeken in verdriet.
Met mij verging hun hoop, o Israels God,
Daar ik mijn smaad om U wentwil moet dragen.
Mijn aanschijn is bedekt met schand' en spot;
Helaas, wat heb ik stof tot bitter klagen!*

Zij, die alleen met God door dit leven moeten, hebben alles tegen.

En wanneer ze niet alles tegen hebben, dan zijn ze niet op hun plaats.

Want de wereld redt zichzelf. En de godsdienst helpt mekaar.

En al wat vlees is ondersteunt elkander. En al wat vijandschap is tegen God helpt elkander.

Maar wanneer ge alleen met de Heere door het leven moet, dan vergaat u horen en zien en dan hebt ge alles tegen. En wanneer dat niet zo is . . . Daarom zijt ge zo menigmaal in strijd.

Er kan hier een enkele neerzitten wiens zieleleven ik zal mogen verklaren in dit morgenuur. Want wij moeten worden als de baby's.

En dan is dit uw bestrijding, wanneer ge alleen met de Heere door dit leven moet, dat vriend en metgezel verre van u is, dat ge uzelf niet verklaren kunt, dat ge uzelf niet mee kunt krijgen.

Ik wil hierop de nadruk leggen, opdat gij zult ervaren, dat 's mans huisgenoten en tafel- en bedgenoten zijn vijanden zijn.

Maar nu de bestrijding en de aanvechting, opdat wij een stap dichterbij elkander zullen komen in dit morgenuur en opdat wij elkaar zullen omhelzen in een weg, die we zelf niet gezocht hebben. En dat is ? Ge zijt in aanvechting en in bestrijding, omdat ge volgens uw eigen mening wel een heel moeilijke weg gaat en diepe kuilen door moet en de ene beproeving op de andere u soms wacht.

Maar de bestrijding en de aanvechting is er in uw hart, dat ge een bastaard zijt, dat ge niet tot dat ware volk behoort.

Die ware beproeving en die ware kastijding van Gods lieve keurlingen wordt volgens uw mening door u gemist.

Er zijn wel moeilijke wegen en er is wel veel druk en kruis.

Maar dit is uw bestrijding: dat ge het waarachtige kenmerk van het kinschap Gods mist.

En hoe komt dat telkens uit?

Omdat het altijd bij u op en weg is. Want de Heere zorgt altijd, wanneer Hij wat nieuws komt te geven, dat het oude schoon is opgeteerd, ja, dat er niet anders overgebleven is dan de herinnering en: Zou het wel waar zijn geweest. Is het wel echt van God geweest? Ben ik met de genade begonnen?

Of is de genade met mij begonnen?

Wanneer die dingen u niet raken en wanneer die dingen u niets doen, dan vrees ik, dat ge wel met Israël uit Egypte gelopen zijt, en dat ge de wolkkolom en de vuurkolom wel gezien hebt, en Mozes wel gehoord hebt, en Mirjam hebt horen zingen, de Schelfzee doorgetrokken zijt, het water uit de rotssteen gedronken hebt, het manna, dat uit de hemel viel, ook wel gegeten hebt met dat volk en dat ge toch daar nog buiten staat. Die bestrijding is er in het leven van Gods lievelingen.

Juist omdat ze Gods keurlingen zijn, worden ze gekeurd in de smeltkroes der ellende, en zal er niets anders overblijven dan wat open komt van hun eigen vuile bestaan. En dat is het enigste wat ge bezit. Dat ge met uw vuisten tegen de Hemel staat en dat ge zegt: "Zou er wel een God zijn en zou die waarheid wel de Waarheid en zou die Bijbel wel de Bijbel zijn?"

Dan komen er zoveel opspuitingen in die smeltkroes der ellende. Dan spat het en dan knalt het en dan borrelt het en spuit het op vanwege het verzet tegen de wegen des Heeren.

Dan is het: Waarom zegt gij dan, o Jakob, mijn weg is voor den Heere verborgen en mijn recht gaat aan mijn God voorbij ?

Verder zult ge het niet brengen, omdat ge ingedrukt wordt in uw verlorenheid en opdat er niet anders over zou blijven in uw bidden, wat ge voor uzelf geen bidden kunt noemen. De inhoud van uw gebed zal wezen, 's avonds als ge naar bed gaat en 's morgens als ge opstaat, de inhoud van het gebed in het gebed, en dat is ?

"Verwerp mij van Uw Aangezicht toch niet."

En dat dát nu de weg is en dat God in die weg Zijn lof laat verkondigen door de zuigelingen, hadden wij ons voorgesteld in dit morgenuur te beluisteren.

We kozen het woord van onze tekst uit het u voorgelezen Schriftgedeelte, het is uit de Handelingen der Apostelen, het 8e Hoofdstuk het 36e vers, waar wij het woord van onze tekst aldus lezen:

*"En alzo zij over de weg reisden, kwamen zij aan een zeker water. En de kamerling zeide:
Zie daar water, wat verhindert mij gedoopt te worden?"*

Zie daar water

Dat is het onderwerp voor dit morgenuur.

Door Filippus gepredikt.

Door de Moorman ontdekt.

Door de Heiligen Geest toegepast.

Proberen wij tot God te naderen.

Zetten wij ons godsdienstig samenzijn voort door met elkander te zingen uit de 68e Psalm en daarvan het 14e en het 15e vers:

*Uw God, o Isrel, heeft de kracht
Door Zijn bevel u toegebracht.
O God, schraag dat vermogen;
Versterk, hetgeen Gij hebt gewrocht,
En laat Uw hulp, door ons verzocht,
Uw volk voortaan verhogen.
Dan passen, Uwen naam ter eer,
Om Uwes tempels wil, o HEER,
De vorsten op Uw wenken;
Zij zullen U van allen kant;
Zelfs uit het allerverste land,
Vereren met geschenken.*

*Scheld met Uw stem het wild gediert',
Dat in het riet zo weeld'rig tiert;
De stier- en kalverbenden;
Het volk, dat stukken zilvers geeft,
En dus zich onderworpen heeft,
Maar loert op onz' ellenden.
Gewis, wij zien hen reeds berooid,
En 't oorlogszuchtig volk verstrooid;
Gezanten zullen naad'ren;
Egypte zal met Morenland,
Tot God verheffen hart en hand,
Den God van onze vaad'ren.*

Het Woord doet altijd wat het zegt.

Als Gods woord tot u komt, dan kan het voorbijgaan, maar wanneer Gods Woord in u komt, dan blijft het. Daarom is er ook een groot verschil tussen een voorkomende geschiedenis en een inkomende geschiedenis.

Daar is ook groot verschil tussen een voorkomende waarheid of belofte en een inkomende belofte.

Want een belofte die inkomt is geen wandelaar, die maar slechts blijft om te vernachten.

Een waarheid of belofte die inkomt, die zet zich naast u en dan wordt het in uw ziel:

Hij is, al treft u 't felst verdriet,

Uw wachter, die uw voet Voor wankelen behoedt.

Hij, Israels Wachter sluimert niet,

ook al zakt het bij u nóg zo weg en al is het bij u nog zo donker en zo koud, en verslagen en neerslachtig, en twijfelmoedig en al is het nóg zo, dat alles bij u van binnen en van buiten spot, dan is daar tóch die ingekomen waarheid. En die Waarheid is altijd wakker.

En die Waarheid heeft altijd zijn kracht en die waarheid keert nooit ledig terug. Daarom zullen zij, de schapen Uwer weide, in eeuwigheid Uw lof, Uw eer verbreiden en zingen, van geslachten tot geslachten, dat God ons in onze verworpenheid niet heeft verworpen, dat God Zich in onze walgelijkheid niet van ons heeft afgekeerd, dat God Zich in het midden der ellende door niets liet weerhouden, door geen schuld, door geen straf of door geen koningszonde of boezemzonde. De duivel en de hel konden Hem niet keren, enkel en alleen, opdat Zijn Woord zou doen wat of het zegt.

Zijn Woord zal niet ledig tot Hem wederkeren.

Waarom weet ge dat?

Dat ge er niet onderuit kunt.

Hoe verstaat ge dat?

Dat ge het niet verstaat.

Hoe is het dan in uw hart ?

De verlegenheid, dat ge het wel gelooft voor Gods kinderen, maar dat gij zo van verre staat, dat het voor u niet is. Eerst was het wèl zo. Toen gij eerst geloofde, toen de keuze in uw hart viel, toen ge met een Ruth en Naomi de poorten van Bethlehem binnentrad en toen ge Naomi hoorde zeggen: "Vol toog ik heen en ledig ben ik teruggekeerd"; zie toen was de zaligheid u nader, ja, toen werd het u gepredikt en voorgesteld en wat had ge toen een geloof en een aanhangen en wat was er toen een blijdschap!

En nu?

Ja, en toch is u nu de zaligheid meer nabij dan vroeger.

Want toen had ge de zaligheid in uzelf, toen had ge de zaligheid en de makkelijkheid in uw gemoed, toen zat ge vol van een wettisch drijven. Toen kon ge wel geloven. Maar toen waart ge het zo zelf.

Ge kon zelf nog aan de riemen zitten! Petrus aan het roer en Jakobus en Johannes aan de riemen.

En ge pijnigde u, om voort te komen. We zullen de overkant wel bereiken. Maar eigen krachten te verachten wordt op Jezus' school geleerd!

En nu zijt ge zo weinig in uzelf, zo weinig geloof, en moed en vertrouwen, zo weinig smaak in de waarheid. En toch, toch is Christus u nader geworden dan toen ge eerst geloofde.

Toen was er een drijven, toen was er een gaan in de weg van doen en laten. En nu is het dagelijks een wederkeren tot het stof. Het is alsof het voorbij is gegaan. Het is ook voorbijgegaan, maar het is niet over gegaan. Want heel diep in uw hart is het: Ik waar liever in mijns Bondsgods woning een dorpelwachter, dan gewend aan de ijdele vreugd in 's bozen tent.

Wat is er dan overgebleven ?

De zoete en zalige en makkelijke herinnering: Toen was het mij beter dan nu.

Wat heeft dat nu met deze geschiedenis te maken? Met de geschiedenis van Filippus en de Kamerling? Wel omdat het Filippus ook zo vergaan is.

Filippus bevond zich na al die dingen dat de zaligheid hem meer nabij was gekomen in Christus na de Pinksterdag. Want dan vinden wij Filippus op het onverwacht daar buiten Jeruzalem op een eenzame landweg, wanneer hij daar door de Heilige Geest is gebracht, eenzaam en verlaten in een woeste weg. God brengt zijn kinderen altijd in een woeste weg. God brengt Zijn volk altijd in de wildernis en in de verlatenheid en de eenzaamheid. Ge kunt het met zoveel woorden niet zeggen, maar wanneer ge het gaat beleven, dan krijgt ge de eenzaamheid als een dagelijkse bevinding en moet ge de eenzaamheid als een eenzame gaan ervaren. Want al wat eenzaam is en verlaten dat is door God gezegend. Gij hebt vriend en metgezel verre van mij gedaan.

En nu hoeft ge uzelf niet te beklagen dat ge zo'n eenzaam mens zijt, want daar geef ik niets om. Want er zijn van die mensen die zijn zó eenzaam en zó verlaten en die worden maar niet begrepen, en ge wordt er akelig van zoals ze zich kunnen beklagen. Maar dát is het niet. Dat is het helemaal niet!

Het is de goedheid Gods, wanneer ge niet meer uit de voeten kunt. En zo is het die Moorman ook gegaan. In zijn eigen land kon hij het niet vinden.

En waarom is hij dan zijn land uitgegaan?

Ik trok u met mensenzelen, met koorden der liefde. En zo is hij over de grenzen gegaan en zo is hij getrokken, omdat de snoeren waren gevallen in lieflijke plaatsen. Wanneer God komt te trekken dan trekt Hij met een gerucht. Dan doet Hij dat net als bij de koningin van Scheba en bij Naomi en dan doet Hij dat net als bij al Zijn volk. Dan gaat er een gerucht van God uit. De wind blaast waarheen hij wil en gij hoort zijn geluid en ge weet niet vanwaar het komt en waar het heengaat. Alzo is een iegelijk die uit God geboren is. Ge weet niet waarom ge zo gesteld zijt. Ge weet niet waar het vandaan komt. Hoe is het eigenlijk begonnen?

Wanneer ge de liefde ontdekt, dan is de liefde allang in uw hart. Het leven heeft ons geleerd dat wij niet tot de liefde komen, maar dat de Liefde wel tot ons komt. En wanneer de liefde tot ons komt, dan komt hij ons in een weg van vereenzaming te brengen. De liefde - ik heb er meermalen over gesproken en het is eigenlijk een onderwerp dat ik maar vaarwel moest zeggen. Maar dat kan ik niet.

De liefde is een verterende vlam en daarom blijft er niets anders over dan DE LIEFDE.

De uiterste spits van de vlam van de liefde Gods is enkel vertering van al het onze.

Verbaasd en verbijsterd blijft Filippus staan. Daar heel in de verte liggen de contouren van Jeruzalem. En daar nader komt een wagen. Een statiekoets, een sierlijke wagen, een wagen getrokken door arabische paarden. Vol verbazing is Filippus, zo'n mooie prachtige koets. En hij komt al nader. En hij ziet daar de koninklijke weelde van dat rijtuig. En wanneer het nader komt, dan ziet hij op die koets een statige gestalte, zoals de oosterse hovelingen statig zijn. Hij is een Moorman, een man met een zwarte huid.

Filippus verwondert zich. Hij heeft zijn gemeente in Samaria moeten verlaten. En nu heeft God hem door Zijn Geest op deze weg gebracht, die van Jeruzalem naar Gaza voert, een weg welke woest is. Filippus heeft niets te zeggen, gelijk Gods knechten niets te zeggen hebben. En dan? De wagen komt dichterbij. Wat moet hij met die wagen ?

Voeg u bij deze wagen. Dat is de inspraak van de Heilige Geest. De wagen staat hem eigenlijk in de weg. De Heilige Geest zegt niet: Voeg u bij deze man.

Maar de Heilige Geest zegt: Voeg u bij deze wagen.

Die wagen staat hem in de weg met zijn koninklijke pracht en met zijn wereldse heerlijkheid. Zou daar dan een man met een ander leven, zou daar een kind van God op zitten ? Op zo'n wagen ?

Petrus zegt, wanneer het linnen laken voor hem neergelaten wordt, wanneer hij zich daar bevindt op het dak te Joppe, met al dat onreine gedierte er in, en God zegt: "Sta op en slacht en eet"; dan zegt hij: "Ik heb nooit gegeten wat onrein is". Hij wil het niet. Hij doet het niet.

Filippus moet overreed worden om zich bij die wagen te voegen. En dan? Wanneer die wagen nader komt - hebt ge er nog enige belangstelling voor? of zijt ge naar andere liefdes luisterende?

Hebt ge er nog enige belangstelling voor of zijt ge met andere dingen bezig? Of boeit u alleen de spreker? Of is het alleen het verhalen van een schone gelijkenis met enige welsprekendheid?

Hebt ge er nog enige belangstelling voor om te luisteren naar de woorden Gods? Daar moeten we bijgebracht worden, anders is het een Zondagswerk en dan is het een sleurdienst. Dan zit ge al te verlangen of ge aanstonds weg kunt gaan en de koffie kunt nemen met de koek en de sigaret.

Ik stippel dat alleen maar even aan, om de werkelijkheid van het leven naar voren te brengen, om u te doen ervaren, wie we nu eigenlijk zijn op de weg naar Gaza welke woest is.

Dat er bij ons geen belangstelling is, maar dat het bij ons alleen gewekt moet worden, dat we er bij gebracht moeten worden. Voeg u bij deze wagen.

Ik stap daar overheen, geliefden, omdat ik de jongeren zowel als de ouderen in ons midden bereiken wil. Want gij hebt u ook bij deze wagen gevoegd. Zoals we hier zijn in dit houten getimmerte dan is dat ook maar een wagen. En wanneer ge uw leven en uw geschiedenis nagaat, dan moogt ge wel vragen: "Hoe ben ik daar gekomen?" Hoe is dat eigenlijk gezegd, met mij gegaan? Want ik was in andere omstandigheden en nu ben ik ineens op de weg naar Gaza. Een weg waar ge niet naar toe zoudt gaan als Evangeliedienaar. Dan ging je immers naar een stad of naar een groter mensencentrum om daar de prediking van vrije genade te doen.

Maar om hier nu te zijn op die woeste weg naar Gaza.

Gods kinderen krijgen allemaal een woeste weg.

Wanneer Jezus en Zijn discipelen geen gelegenheid hebben en geen gelegen tijd om te eten of te drinken, wanneer ze met zoveel zieken en zoveel werken der barmhartigheid worden belast, dan zegt Jezus tot Zijn discipelen: "Komt op een woeste plaats alleen, en rust een weinig." En dan steken ze over naar de overkant en daar in die wildernis, daar in dat struikgewas daar gaat Jezus met Zijn discipelen zitten op de glooiende heuvel van die zandwoestijn.

En wanneer ge nu ziet op uzelf en op uw omgeving en op uw huiselijk leven en op uw huwelijksleven, wanneer ge nu ziet op uw kinderen, en wanneer ge ziet waar ge vertoeft, wanneer ge nu ziet op uw lichaam en op de verstoktheid van uw hart, wanneer ge ziet op de geesteloosheid van uw bestaan, dan zijt ge op de weg naar Gaza, dan zijt ge op een woeste plaats. En dan zegt de Heere: "Rust een weinig." Daar alleen wordt de rust geschonken, Daar alleen is het Vaderlijk meedogen. Daar alleen is het: "Heere, waarop ik biddend pleit". Dat zijt ge zelf niet. Dat is de liefde van Christus die ons dwingt. Zo hebben wij het te zien, wanneer Filippus daar die Kamerling op die wagen ziet en hoort. En dan wordt hij getrokken door het Woord, want hij hoort hem de Profeet Jesaja lezen. Hij hoort het.

Hij las de profeet Jesaja: Gelijk een lam werd Hij ter slachting geleid en als een schaap dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders alzo deed Hij zijn mond niet open. De Christus Gods.

De weg loopt altijd over Jesaja 53 en door Jesaja 53, de weg loopt altijd door het bloed van de Christus Gods. En dat Lam wordt u door God Zelf gepredikt. Want Hij is een Lam dat ter slachting geleid wordt. Dat is Christus die de zonde der wereld wegdraagt. Hij wordt ter slachting geleid door de verkiezende hand Zijns Vaders. Hij wordt ter slachting geleid door Zijn eigen gewilligheid.

Hij wordt ter slachting geleid door de bediening van de Heilige Geest. Zo wordt Hij naar voren gebracht. En wij zien geen gedaante noch heerlijkheid aan Hem.

"Van wie zegt de profeet dat?" vraagt die man, want hij weet het niet. Gij kunt het ook niet weten, net zo min als ik het weet. Het is alleen maar wanneer onze blinde zielsogen geopend worden.

En wanneer dan dat Lam ter slachting geleid wordt en wanneer dat zaligmakend voor u is, dan krijgt ge ook een uitlegger, dan krijgt ge er ook één bij u, die u terzijde staat. En dat is altijd de bediening en de bedauwing van de Heilige Geest. Wanneer dat niet gebeurt dan moet ge zeggen met de Kamerling: "Hoe zal ik het weten, tenzij dat mij iemand het uitlegge".

En zo zijt ge hier gekomen op deze wagen en gij moogt het ook aan deze kant zeggen: "Hoe zal ik het hebben wanneer niemand het mij uitlegt?"

Zo zijt ge dan bij deze wagen hier, in dat houten getimmerte gekomen, in een eenvoudige en een verschoven herdershut, en hoe wordt u hier - ik zeg het in alle bescheidenheid - verkondigd het Lam Gods, dat ter slachting geleid wordt. Wij zullen hier elkander op aarde eens of twee maal of tien maal hebben ontmoet. Gij zult onder de bediening des Woords zijn neergezeten in vroeger jaren en ook in deze dagen.

Maar ik verstout mij te zeggen: Gij zult mij niet tevergeefs hebben ontmoet. Of wel tevergeefs.

Want deze geschiedenis en deze prediking en de ontmoeting van deze man met u en met mij dat is niet alleen in de weg van voorzienigheid maar dat is in de weg van daarstelling: Voeg u bij deze wagen. Daaraan kunt ge het weten: Dat uw hart verklaard wordt.

Waarom kunt ge het dan weten dat ge er zaligmakend bij betrokken wordt ?

Waarom kunt ge het weten, dat de waarheid u niet voorbij zal gaan ?, hoewel ge bang zijt en geslingerd, dat ge een vergeefse hoorder zult zijn. Waarom weet ge, dat het u niet voorbij zal gaan, maar dat het in zal komen en dat Hij zal komen niet alleen om te vernachten, maar om te blijven, opdat gij het verwijt aanstonds niet zult horen: "Ik was een Vreemdeling en ge hebt Mij niet geherbergd."

Waarom weet ge dan, dat deze prediking u niet voorbij zal gaan? Ze zal velen voorbijgaan.

Er zullen er hier zijn die verworpen zijn. Er zullen er hier zijn in welke God geen behagen heeft.

Maar die dat zullen zijn, die zijn er niet bang voor, want ze hebben geen heimwee, zij hebben geen verlangen, zij hebben geen verdriet. Zij staan er niet buiten.

Maar degenen die er in betrokken zijn, zijn er in betrokken met heimwee en met verlangen en dat ze niet anders konden en niet anders hadden. Want het gaat langs een woeste weg welke voerde van Jeruzalem naar Gaza. Jeruzalem, daar heeft hij het niet gevonden. Het Jeruzalem buiten de kerk. Het Jeruzalem van dode werken. Heilbegerig gingen zij naar Jeruzalem. Uit het donkere Morenland zijn ze opgegaan, getrokken, en hebben Gods stad en Gods tempel bezocht en hebben Gods leraars gehoord en hebben Gods wet beluisterd, hebben Zijn altaren gezien, hebben de luchter zien branden, hebben het Joodse volk zien gaan in de straten van Jeruzalem en ook in de heilige tempel. En?

Teleurgesteld, diep teleurgesteld, zo diep dat er niets anders overbleef dan maar weer weder te keren naar dat donkere Morenland. Niet anders dan uit het Jeruzalem van dode werken weder te keren, het Jeruzalem met zijn tempel en altaren en priesters en predikers de rug toe te keren omdat het niet anders was dan teleurstelling, omdat men u niet kon overnemen. Men heeft u niet toegelaten tot het voor hof! Er uit! Terug! Het is niet voor u. Gij zijt een gesnedene. Maar...

De gesnedene zegge niet: "Ik ben buiten het genadeverbond".

En zo is hij teleurgesteld weer weggegaan, het donkere Afrika tegemoet.

Wanneer hij dan afgaat en Jeruzalem de rug heeft toegekeerd, toen: Toen hoorde God, hij is Mijn liefde waardig. Toen was ik in Zijn ogen als een die vrede vond.

Toen ge niet anders had dan wildernis en omkomen, toen!

Maar ge had nog het Woord, dat was het ingekomen Woord en dat bleef.

En zo las hij dan de profeet Jesaja. Van wie zegt de profeet dat? En Filippus, beginnende bij die schrift, verkondigde hem het Lam dat geslacht was van voor de grondlegging der wereld.

Wanneer Paulus direct na zijn bekering terstond in Damascus predikt, dan staat er: En hij predikte terstond Christus. Zo zal het zijn. Een oog buiten u in de weg der verlossing.

Een oog buiten u in de weg der ontdekking.

Een oog buiten u op die geheel Enige: Dit is, dit is de Poort des Heeren. Daar zal het rechtvaardige volk door treên. Door Deze zal ik binnentreden. Het Lam. Het is telkens weer het Lam geweest. Het was het reeds in het paradijs toen God ze die vellen aantrok. Het Lam is het altijd geweest. Wanneer Abraham gaat met Izak de Moria op en bij de altaren der aartsvaders. En ook hier bij Jesaja is het het Lam.

Hoe staat ge daar tegenover ? Is het voor u slechts letter-godzaligheid geweest? Of is er voor u een betekende zaak aan verbonden ? We worden door het Lam gaande gemaakt. We worden door het Lam staande gehouden. We worden door het Lam geleerd en geleid. En al hebt ge de Heere Jezus nog nooit gezien en al hebt ge de Christus nog nooit als uw persoonlijk eigendom leren kennen en omhelzen, dan kan er toch zoveel van uitgaan, dat ge vanwege de droefheid in uw ziel vol verlangen en heimwee soms zit te wenen en dat ge zegt: "Heere, zou het mij dan toch voorbij gaan. Zou het dan toch niet echt waar zijn ?"

Zie, dan zijt ge vol vreze en bestrijding. Dan zijt ge inderdaad bang dat het Evangelie van vrije genade voor u bedekt is. Dat het wel aan een ander ontdekt is, maar niet aan u. Want ge kunt het met de gegevens niet meer stellen en met de belijdenis ook niet, en met uw uitredingen kunt ge het ook niet meer stellen. Ge kunt het er niet meer mee doen, wanneer ge wel eens gezongen hebt: Maar de Heere zal uitkomst geven. "Ge hebt u er slechts bij gevoegd," zegt ge, maar ge zijt er niet bij getrokken, ge zijt er niet bij gehouden. Ge zijt er niet door de Heilige Geest gebracht. Ge rijdt op uw wagen, ge rijdt op uw statiekoets. Ge rijdt het Jeruzalem van dode werken uit.

Maar wanneer God komt met Zijn bediening en met Zijn uitlegging, dan krijgt ge het Woord op uw weg. En dan krijgt ge als vrucht van dat Woord te ervaren:

De Heere is zo getrouw als sterk. Hij zal Zijn werk Aan mij voleindigen.

Dat durft ge niet te zeggen. Hij zal Zijn werk aan Zijn volk voleindigen. Want ge durft het wel te zingen: "Welzalig hij, wiens zonden zijn vergeven". Dat durft ge wel te zingen voor de kerk, maar ge durft het niet te eigenen voor uw eigen gemoed. En toch is er bij ogenblikken een trekking en een verlangen. Toch is er bij ogenblikken een vreemde kracht, waaraan ge geen weerstand meer kunt bieden. Er is iets over u gekomen en er is iets bij u gekomen. En dan zeg ik het in alle teerheid: "Dan is het niet altijd dag als Hij komt. Maar dan komt Hij in de nacht, als de blinden gesloten zijn en de deuren gesloten zijn. Dan komt Hij op het onverwachts: Shalom - vrede zij ulieden.

En wanneer nu de Heere één keer van vrede in uw hart gesproken heeft, dan gaat dat nooit meer over. Gij kunt dat betwijfelen. Het kan bestreden worden. Het kan heftig bestreden worden. Maar het gaat nooit meer over. God kan niet terug. God gaat niet terug.

Zijn liefde is wonderlijker dan de liefde der vrouwen, want Zijn liefde blijft. Hij komt om te blijven.

Ik weet niet, hoe ik het u duidelijk moet maken, geliefden, want wat moeten wij van dit onderwerp eigenlijk zeggen? Het is veel te machtig. Het is veel te aangrijpend. Gaat dat nu eens uitleggen. Hij spreekt over het Lam, dat de zonde der wereld wegneemt en hij verklaart het die kamerling. En de Geest zucht met onuitsprekelijke zuchtingen. Dat is nu het wonderlijke in het leven van Gods keurlingen - keurlingen zijn zij, die gekeurd worden in de smeltkroes der ellende. Dat is het leven, dat ze zich niet kunnen verklaren, wat ze zich niet toe kunnen eigenen en wat ze ook niet af kunnen wenden.

Waarvan ze dan leven, dat kunnen ze niet zeggen. Maar wat ze proeven en smaken, dat is: Uw vrucht is mijn gehemelte zoet. Ze krijgen niets in handen. En toch is het een blijvend, vredig genoeg dat onder allerlei onvrede - al zit ge slapend in de kerk en al zit ge te suffen onder de waarheid. Dat is een slecht teken, heel erg slecht. En toch, een mens is niet anders. Hij valt in slaap. Hij moet worden levend gemaakt en levend gehouden. En dan kan er een beginsel zijn.

En dat was er bij die Moorman. En dat beginsel mocht er ook bij u en bij mij zijn.

Het is jaren geleden, eeuwen moeten we terug. De wijzerplaat Gods wentelt, ze wentelt eeuwen terug in de nacht toen de eerstgeborenen in Egypte werden gedood. In Egypte, daar, onder het regime van Farao moest de kerk zich gereed maken om uit te trekken uit het diensthuis. En toen moesten ze in die nacht het lam slachten. Dat lam moest staande gegeten worden. En het bloed van dat lam vers vergoten, dat moest gesmeerd worden aan de bovendorpel van de woning of van de tent van die Israëliet. En wanneer ik het bloed zal zien, dan zal ik voorbijgaan.

Het gaat om het bloed. Daarom worden die kinderen ook gedoopt in de dood van Christus, dat is in Zijn bloed. En dan moesten ze dat bloed smeren aan de bovendorpel van hun woning.

En zo is het ook geschied in die nacht. En daar, in één van die joodse behuizingen daar lag hij al maanden en maanden. Het was de oudste zoon. Zou hij de reis nog mee kunnen maken? Of zou hij achter moeten blijven?

Maar de nacht kwam en het bloed moest gesmeerd worden aan de bovendorpel.

En zo geschiedde het ook. Want als de engel des verderfs dat bloed zag, dan zou die engel voorbijgaan, die engel des doods. Omdat het het bloed van het lam was.

"Vader, hebt ge het bloed aan de bovendorpel van de deur gedaan?" "Ja, mijn zoon." En weer ging er een tijdje voorbij en toen vroeg diezelfde jongen: "Vader, hebt ge het bloed wel aan de bovendorpel gedaan? Vader toch." "Ja, mijn zoon, ik heb het bloed wel aan die bovendorpel gedaan. Wees gerust."

En weer wat later rijst hij moeizaam op, die jongeling, en zegt:

"Vader, wordt u niet kwaad?" "Neen, mijn kind".

"Vader ? Hebt ge het bloed aan de bovendorpel gedaan ?" "Ja, mijn zoon". Weer is het stil. En dan weer: "Vader ?" "Ja, jongen toch". Hij zegt: "Mag ik het eens zien? Mag ik het eens zien? Draag mij er eens naar toe, opdat ik het bloed mag zien".

Verstaat ge ook hetgeen ge hoort? Verstaat ge ook naar hetgeen ge luistert ?

Dat het bloed er is, geloven we wel. En dat het bloed gesmeerd mag worden en zal worden aan de boven dorpel van uw ziel. Maar mag ik het ook zien? En hij predikte het Lam, dat de zonde der wereld wegneemt. En toen? Ze reisden verder: Ik zal, nu ik mag ademhalen Na zoveel bange tegenspoed, Al mijn geloften U betalen, U, die in nood mij hebt behoed.

Zie daar water. Dat merkt de Moorman. Ze reisden en zie daar water. Dat was een ontdekking.

Dat is de ontdekking van de Christus Gods. Dat is de ontdekking van verzoening. Zie daar water.

Water verandert het ganse landschap. Water, en dat is merkwaardig, verlevendigt het ganse landschap.

Dat is de bediening en de bedauwing van de Heilige Geest. Water, weet ge wat dat is?

Ik heb mijn tranen onder het klagen. Tranen veranderen het zieleleven, wanneer ge eens hartelijk moogt schreien in de eenzaamheid en in de verlorenheid. Water verlevendigt en verandert het ganse landschap, verandert het ganse zijn en het zieleleven.

Wat verhindert mij gedoopt te worden?

Indien gij van ganser harte gelooft, dan is het geoorloofd.

Indien gij van ganser harte gelooft, dat gij en uw kinderen verdoemelijk liggen voor God, dan is het geoorloofd. Indien gij, voor uzelf en voor uw kinderen, u niet anders ziet dan helwaardig, in zonden ontvangen en geboren – meestal zijn het kinderen der hoerij - wij verwachten het en wij hebben het liever niet. Zo is het ook.

Maar God komt aan Zijn onderdanen. En al zijt ge dan daar, dat ge zucht en dan weet ge toch niet of ge een uitverkorene Gods onder uw hart hebt gedragen. Omdat God aan Zijn getal moet komen al zou dat tegen uw willen en streven ingaan. Zo komt God aan Zijn getal. Zo zal er niet één meer of minder zijn.

Maar zo zal het alleen ruisen door de takken van het moerbezieëngeboomte: Zijn wil is altoos wijs en goed. Ook wanneer ge geen kinderen krijgt. Maar wanneer ge knoeit, God zal u straffen.

Ook als ge geen kinderen krijgt. Hoevelen zijn er, die er onder gezucht hebben. Hoe gaarne hadden ze een kind gehad. Maar hoeveel zijn er niet, die het liever niet hebben?

Daarom is het: Leidt ons niet in verzoeking om onze eigen weg te gaan, maar verlos ons van de boze.

Wat is dat? Van wie zegt de profeet dat?

Van Christus, het Lam dat de zonde der wereld, ook van het huwelijksleven, wegneemt. De zonde der wereld. U en uwe kinderen komt de belofte toe en allen die daar verre zijn, zo velen als de Heere onze God er toe roepen zal.

Op grond van die dingen mogen wij hier staan. En op grond van die dingen zijt gij gekomen. Is het niet een wonderlijke tijd? dat ik hier nu drie stel ouders heb, de een komt uit Sliedrecht, de ander uit Huizen en de derde uit Maassluis. Beleven wij dan inderdaad de tijd, dat ze stad en land zullen afreizen omdat ze hongerig zijn naar het woord der Waarheid? Wij weten het niet. Maar ik sta hier voor het aangezicht Gods en wij roepen het u toe: "Kom, ga met ons, en doe als wij. Jeruzalem dat ik bemin, wij treden uwe poorten in". Dan gaat het niet meer over het Jeruzalem hier beneden, wat door de kamerling de rug toe is gekeerd, maar dan gaat het opwaarts, door het donkere Afrika naar het Jeruzalem hierboven.

Amen.

Laat ons zingen het Oudtestamentische en het Nieuwtestamentische doopslied. Nooit van gehoord? Het hindert niet. Dan maak ik er maar weer wat van vanmorgen. Ik doe het in de vrijheid Gods.

*Elk, die Hem vreest, hoe klein hij zij of groot,
Wordt van dat heil, die weldaân, deelgenoot.*

*Hij zal ze groter maken,
En z' u, zowel als 't kroost, dat gij bemint,
Dat nevens u, zich aan Gods wet verbindt,
In dubb'le maat doen smaken.*

Het is uit de 115e Psalm en daarvan het 7e vers.

De rivier Gods is vol waters.

Ontsprongen op de eeuwige heuvelen, uitgevloed uit het Vaderharte Gods, is die stroom naar beneden gekomen, opdat die kerk het zou ervaren:

De God des heils wil mij ten Herder wezen, Ik heb geen gebrek, 'k heb geen gevaar te vrezen.

Kijk, dan zijn we onze eigen herder niet meer. Dan is God naar beneden gekomen. Dan is het: De rivier Gods is vol waters. En dan zal het ook wezen: En de beekjes der rivier - dat zijn die baby's zullen verblijden de stad Gods.

Want indien we niet worden als de kinderen, wanneer we niet worden als een baby, wanneer we niet zo nederig worden en klein. Gods ware volk zal het in de weg van bekering niet verder brengen dan het A B C des geloofs, ze zullen het niet verder brengen dan dat ze schreeuwen en zich bevullen en dat ze geholpen moeten worden telkens weer in nieuwe hulpbehoefendheid. Zo zal het zijn, dat wij als een baby het ABC des geloofs een weinig leren.

Aan de eeuwige heuvelen is dit doopwater ontsprongen. Aan de eeuwige geneugten van een drie-enig God is dit doopwater ontstaan. En zo zijt ge dan hier gekomen, omdat God niet alleen Koning is, maar omdat God ook Zijn eigen onderdanen zoekt. Hij zoekt Zijn eigen onderdanen en daarom zullen zij komen. Ze zullen komen van het Oosten en Westen. En zij zullen komen van het Noorden en het zal wezen: Zij zullen U, dierbare Heiland, van alle kant, zelfs uit het aller verste land, vereren met geschenken. En men zal Hem het goud van Scheba geven en dat is?

Dat zijn uw donkere zonden, dat is het goud van Scheba. Wij kunnen alleen onze zonden, onze donkere zonden, onze schuld en ons wantrouwen, bij God brengen. Daar ziet Hij naar uit.

Denkt ge dat het wat anders is ? Denkt ge inderdaad dat ge in een weg van zus en zo en in een weg van doen en laten, en in een weg waarvan ge denkt dat ge een christen moet worden, en dat ge eerst heilig moet worden, denkt ge dat het zó gaat? Ganselijk niet.

Eén is mijn Meester. Eén is de Heere. Eén is God. Eén is de Borg. Eén is de Heiland.

En laat ik het u voor de zoveelste maal zeggen - want ik lees het van uw aangezichten af, dat ge mij wantrouwt en dat ge het niet gelooft; dat het eerst anders moet worden.

Het wordt niet anders! En het zal nooit anders worden dan: Mijn Middelaarsziel zal van u niet walgen.

En zo hebben wij het maar voor God te leren. Gij en uw kinderen. Gij en uw kinderen hebben het voor God te leren dat het nooit anders zal zijn en dat het nooit anders zal worden.

Waarom zijt ge dan hier gekomen?

Ge kunt het zelf niet verklaren. Ge durft er zelf geen verklaring voor te zoeken. Gij durft het wel in twijfel te trekken of gij het juiste pad wel gaat. Maar toch. Dat doopwater is ontsprongen op de eeuwige heuvelen. En wanneer gij dan aanstonds neerzit en ge weet het niet meer voor uzelf en voor uw kindje, en ge weet niet hoe de opvoeding zal zijn, wanneer ge dan aanstonds zo neerzit, zie: Hiertoe ben Ik in de wereld gekomen om u en uwe kinderen zalig te maken.

God zal ze Zelf bevestigen en schragen.

Degene die doopt is niets.

En de dopeling is ook niets. En de ouders zijn ook niets.

Maar het is naar het Welbehagen, dat Hij in Zijn volk steeds heeft getoond. Het zijn de verbondswateren, die van onder de dorpel van het huis Gods in de Hemel doorvloeiden. Deze kinderen, zij zullen nagespeurd worden en zij zullen het moeilijk hebben wanneer God ze naspeurt.

Genade is geen erfgoed. Dat is niet van de grootvader of van de grootmoeder. Het is niet van de ouders. Maar genade is van onze oudste Broeder.

Uit dit doopwater wordt het gesproken en er komt een stem van omhoog: "Hiertoe ben Ik in de wereld gekomen om deze kinderen zalig te maken".

Of ge het gelooft of niet, dat doet er niet toe. Het is een stem uit dat doopwater: En Ik geef hun het eeuwige leven en zij zullen niet verloren gaan. God heeft met het dopen Zijn hand op uw kind gelegd en heeft het gezegd: "Het is van Mij". Zoudt ge dan uw kinderen aan God willen afstaan ? Omdat het Zijn eigendom is ?

Zo zijn we dan, gij, zoals ge hier staat als vader en moeder, zoals ge hier staat met dat lieve kind, met die schat, zijt ge het wettig eigendom des Heeren.

En zo mogen wij het dan ook verstaan, dat de doop een instelling Gods is.

Niet kerkelijk, niet godsdienstig in de particuliere zin van het woord. Maar omdat Hij tot u komt op de weg van Jeruzalem naar Gaza, welke woest is.

God zal hen zelf bevestigen en schragen, En op Zijn rol, waar Hij de volken schrijft Hen tellen, als in Israël ingelijfd, En doen de naam van: Sions kinderen dragen.

Zingen we nog:

Dat 's Heeren zegen op u daal',

Zijn gunst uit Sion u bestraal',

Hij schiep 't heelal, Zijn Naam ter eer.

Looft, looft nu aller heren Heere.

Zo is dan uiterlijk deze doopplechtigheid ten einde.

Maar de betekenis van de zaak is deze: Ik doop u wel met water, maar Die na mij komt Die zal u met de Heilige Geest dopen. Want dat is het nu, dat we in Zijn dood gedoopt zullen worden.

Dit is een gebeurtenis. Misschien zullen we het niet meer zo ver brengen in ons leven, maar dat we nu drie kinderen uit de verschillende delen van ons vaderland hier hebben, zie, geliefden, daar is een innerlijke drang in hen, dat ze hier gekomen zijn. En het is een innerlijke drang uit God vandaan. Dat kunt ge hieraan weten, dat ge allen, zoals ge hier zit, onder beslag van de Waarheid gekomen zijt. Halleluja.

Amen.

O Heere, wilt U met dat doopwater achter die kinderen toesluiten en wilt Gij met dat doopwater spreken tot hun hart en tot ons allen zoals wij hier zijn, opdat het ons niet voorbij zal gaan, Heere, maar dat wij daar getuigen van mogen zijn, getuigen van Uw dierbaar Godswoord, opdat wij op U zullen hopen.

En wanneer we dan deze ouders en hun kinderen en dit volk moeten laten gaan, laat het dan moge zijn: En zij reisden hun weg met blijdschap.

Amen.

Onze slotzang zij uit de 116e Psalm het 10e en het 11e vers:

*Ik zal Uw naam met dankerkentenis
Verheffen, U al mijn geloften brengen;
'k Zal liefd' en lof voor U ten offer mengen,
In 't heiligdom, waar 't volk vergaderd is.*

*Ik zal met vreugd in 't huis des HEEREN gaan,
Om daar met lof Uw groten naam te danken.
Jeruzalem, gij hoort die blijde klanken:
Elk heff' met mij den lof des HEEREN aan!*

Gaat thans henen in vrede:

De Heere zegene u en de Heere behoede u,

De Heere doe Zijn Aanschijn aan u lichten en zij u genadig,

De Heere verheffe Zijn Aangezicht over u en in u en geve u vrede.

Amen.

**ZIET, HIJ STAAT ACHTER ONZE MUUR, KIJKENDE UIT DE VENSTEREN,
BLINKENDE UIT DE TRALIËN**

Votum:

Onze hulpe en onze verwachting sta in de naam des Heeren Heeren, die hemel en aarde schiep door het woord van Zijn kracht, Die trouwe houdt en eeuwig leeft en nooit laat varen de werken Zijner handen. Genade, barmhartigheid en vrede worde u geschonken van God, de Vader, en van Jezus Christus, Zijn eengeboren Zoon, onzen Heere, door de bediening van de Heiligen Geest.
Amen.

Proberen wij nu te zingen uit de 38e Psalm en daarvan het 9e vers:

*Maar wat klaag ik, HEER der heren?
Mijn begeren
Is voor U, in al mijn leed,
Met mijn zuchten en mijn zorgen,
Niet verborgen;
Daar Gij alles ziet en weet.*

Wanneer het winter is in onze ziel, dan is de Bijbel voor ons een verzegeld en gesloten boek.

Wanneer het winter is in de ziel, dan is de duivel baas in ons hart.

Wanneer het winter is in de ziel, dan zijn we zo koud en ongevoelig, dan is er geen belangstelling voor Gods Woord, dan is er geen opmerken, dan is het niet anders dan een vleselijke en een vreselijke zorgeloosheid.

Zomer en winter, zij zullen niet ophouden. Zij zullen niet ophouden in het rijk der natuur, maar zij zullen ook niet ophouden in het rijk der genade. Wanneer dat beleving wordt - het gaat niet over kennis alleen of belijdenis - winter in de ziel, alles zo koud en zo verstorven en alles zo strak en weg, wanneer er schier geen opmerken is, de hemel kan u niet bekoren en de hel kan u niet verschrikken.

En Jezus wandelde in het voorhof van Salomo, en het was winter. Wanneer ge dat nu krijgt te beleven, innerlijk, gevoelig, smartelijk, als een onderliggend mens, dat ge er niet bovenuit kunt, zie, dan zijt ge begenadigd.

Want alleen een levendgemaakte ziel kan de snerpende koude en de hardheid van het geesteloze en biddeloze waarnemen. Neen, niet met dat mondje, want die wauwelaars zitten hier ook, al jaren, en ze weten het zo goed en dan gaan ze naar de kerk als zij er zin in hebben. Maar wanneer het eens echt winter is en wanneer het eens echt een neerzitten is in het duister, wanneer er in uw ziel schier geen opmerken is, wat is er dan overgebleven?

Een opmerken dat er geen opmerken is. Dat is er overgebleven.

En dan is Jezus ook in het voorhof van Salomo.

Over deze gang in het geestelijke leven hadden wij ons voorgenomen in dit morgenuur te luisteren.

Wij moeten op de stoel ook luisteren, anders zou het zijn dat jullie alleen maar hoeven te luisteren.

Uit het Hooglied van Salomo is het woord van onze tekst, het 2e Hoofdstuk het 9e vers, het middelste gedeelte, waar wij het woord van onze tekst aldus lezen:

“Ziet, Hij staat achter onze muur, kijkende uit de vensteren, blinkende uit de traliën”

Ik kom er toch niet mee klaar, maar ik wil het alleen maar even aanhalen.

Ik heb geen thema vanmorgen en ook geen verdeling.

Het komt mij hoe langer hoe makkelijker voor om maar een beetje slordig te preken.

Proberen wij tot God te naderen.

Zetten wij ons godsdienstig samenzijn voort, door met elkander te zingen uit de 33e Psalm het 7e en het 11e vers:

*De grote Schepper aller dingen
Ziet, uit het ongenaakbaar licht,
Het gans gedrag der stervelingen;
Niets is bedekt voor Zijn gezicht.
 Uit Zijn vaste woning,
Waar Hij heerst als Koning,
 Waar Zijn lof, Zijn eer,
Klinkt door al de bogen,
Zien Zijn Godd'lijk' ogen
Op al 't mensdom neer.*

*Zijn machtig' arm beschermt de vromen,
En redt hun zielen van den dood;
Hij zal hen nimmer om doen komen
In duren tijd en hongersnood.
 In de grootste smarten
 Blijven onze harten
 In den HEER gerust;
'k Zal Hem nooit vergeten,
Hem mijn Helper heten,
Al mijn hoop en lust.*

Het Hooglied, hetwelk van Salomo is.

Wij zullen dat hogere lied, dat lied der liefde alleen maar kunnen verstaan, wanneer wij het lagere lied van de smart onzer voorouders recht grondig hebben leren kennen.

Alleen, wanneer gij het leert, dat zij nog spreken nadat zij gestorven zijn. En zij blijven spreken, want hun taal is hun gegeven en hun tong is hun gelaten opdat zij, nadat zij gestorven zijn, u nog zullen toespreken. Dan zullen gij en ik hebben te luisteren naar degenen die gestorven zijn.

Zo leren we alleen het lagere lied onzer rampzaligheid kennen aan vaders knie en bij moeders schoot, of bij vaders graf, ook bij moeders grafsteen.

Wanneer we dan aan de knie van vader Adam en van Moeder Eva luisteren naar het lage lied van de val. Zie, dan zijn we daar nog niet, maar dan heeft de Heere toch bemoeienissen met ons. Want zij hebben de aarde verlaten onder de belofte: En al uw kinderen zullen van de Heere geleerd worden. En wanneer God die belofte nu komt in te wisselen dan zijt ge daar het onderwerp van geworden. En wanneer ge daar het onderwerp van zijt geworden, dan wordt ge in de weg van onderwerpende genade één en al passiviteit. Want dan hebt ge het maar óver u te laten komen en dan zult ge het ook dóór u heen laten gaan.

Want alleen wanneer de genade door u heen gaat, dan alleen zijt ge een begenadigd mens in de Beminde. En dan is er maar één Beminde en dat is Hij, die mijn ziele liefheeft.

Want we worden zalig naar Zijn keuze. Niet naar onze keuze, maar naar Zijn keuze. En dan komt er wat. Dan komt er zoveel, dat ge het zelf niet begrijpt dat het er was. Want ge weet van geen liefde. Gij weet van geen smart. Gij weet van geen zorgen.

Wanneer ge nog een vreemdeling zijt van God in uw hart, maar wanneer het over u komt en wanneer het door u heengaat, dan gaat ge leven uit een beslissing en uit een besluit, dat buiten u, nochtans over u, genomen is. En daar is geen onderuit komen aan.

Want wanneer God wil gezien en gehoord worden, dan is het, omdat God bemind wil worden.

En wanneer u dat nu voorbijgaat, dan zijt ge buiten die smart en aandoening.

Maar wanneer het u aanraakt, dan krijgt ge met een beminnenswaardig, maar ook met een zeer lastig God te doen. Want dan is het: Ik zal u met doornen omtuinen. Dat zijn die paradijsdoornen. En Ik zal een heiningmuur om u trekken, dat ge de weg naar uw boelen niet kunt vinden.

Nu, dat hebben jullie al zo dikwijls gehoord en ik moet het zeggen met de Apostel: Hetzelfde aan jullie te schrijven is mij niet verdrietig en het is u nuttig. En het is ook nodig.

Wanneer is de liefde begonnen?

Nu, ziet ge, nu staat de kruiwagen al weer stil.

Wanneer is de liefde begonnen? Denkt ge dat ge er ooit achter komt wat de liefde is?

Neen, dan zou de zaligheid geen zaligheid zijn. Ge komt er nooit achter. "Ja," zegt ge, "maar als de eeuwen wentelen om hun assen en de eeuwen vermenigvuldigen zich en we zullen toenemen van kennis tot kennis en van liefde tot liefde geleid worden, dan zullen we er toch eenmaal achter komen, wat de liefde is?"

Neen, nooit. Want als ge daar eenmaal achter zoudt zijn, dan waart ge er achter en dan zoudt ge net als God zijn. Neen, geliefden, zo is het niet. Maar dat is juist het onbegrijpelijke en het vreemde.

Maar wanneer de liefde u aanraakt, dan gaat ge hunkeren en gaat ge verlangen naar een zaak en naar een Persoon, die ge niet kent. Dan komt er zoveel vreemde hulpbehoevendheid over u. Ge weet niet hoe het gekomen is en ge weet u ook niet te verklaren, maar ge zijt onder de majesteit gekomen van een Persoon en van een Macht, die ge niet kent. Ik hoef daar niet over te filosoferen, want als ge het niet weet bij ondervinding, nu, dan spreek ik over kleuren en hoedanigheden.

En wanneer zijt ge daar het onderwerp van geworden?

Ge kunt geen verslag uitbrengen, ge kunt het niet vertellen, neen. Nu, dat is dan een heel vreemde zaak. Ge hebt eigenlijk mensen nodig die wèl verslag uit kunnen brengen, hè? Ja, die kunnen verslag uitbrengen waar ze door God gevonden zijn en van God opgekeerd en hoe dat nu allemaal gegaan is.

Ja, dat is allemaal letterwerk, hoor! Dat kan ik u ook wel op een briefje geven. Dan weten ze precies waar ze komen, ze moeten overboord, ze moeten afgesneden worden. Maar voor ze overboord gaan zien ze die vis al met zijn grote bek open en dan zien ze zich al uitgespuwd en dan zijn ze al geredde mensen. Dat zien ze allemaal al. Maar zo is het niet! Neen.

Wat is het dan wel?

Wat zijt ge onrustig in mij? Dat is het.

Is het u te eenvoudig? Dat kan ik niet helpen.

Wat zijt gij onrustig in mij. Dat is leven, uit de Bron en Oorsprong en Oorzaak.

Maar als ge naar het begin van de liefde gaat zoeken, vindt ge het niet. Ge vindt ook het einde niet.

Maar het beeld van uw leven dat is: Ellende, verlossing, dankbaarheid. Dat zijn geen drie stukken naast elkaar en achter elkaar. Dan zeggen ze: De stukken doorgeleid. Dat zijn praatjes, christelijke larie. Iemand die de stukken doorgeleid is, die is in de hemel. Dáár zijn doorgeleide mensen. Hoogstens wordt ge er hier ingeleid. En als ge er nu ingeleid wordt, dat wordt ge er gedurende uw gehele aardse bestaan in gehouden. Want ge zult net zo lang verkeerd doen en zondigen en net zo lang vijandschap openbaren totdat ge uw laatste snik gegeven hebt. Daar komt ge niet bovenuit.

Wat is het dan?

Doorgeleiden, nogmaals, die zijn Thuis, die zijn doorgeleid, door de doorboorde handen van de Christus zijn ze ingegaan. Want de poorten van vrije genade zijn opgehangen in de bloedwonden van die geheel enige Bloedbruidegom. Daarom zal Hij de wet vervullen, ook al zijt gij honderduizend maal met Mozes getrouwd. Want dan wordt Mozes op het ziekbed geworpen ten dode, hachelijk, aan de rand van het graf. Waarom? Omdat zijn jongen niet besneden was. Ja, Mozes kon er zelf niet boven gaan staan. En dan neemt Zippora - ze zeggen dat het een xantippe is geweest; ze was in elk geval bijdehand - het mes en ze besnijdt die jongen. Ze neemt de voorhuid en slingert die voor zijn voeten tegen de bedstee van Mozes en zegt: "Ge zijt mij een bloedbruidegom". Vanwege de besnijdenis des harten, hoort ge het!

Wanneer ge die dingen niet verstaat, God kan het u leren. Al zijt ge nog zo dom of ongelukkig en al hebt ge nog zo weinig geleerd en al hebt ge helemaal geen intelligentie. Want het Evangelie is tenslotte toch niet aannemelijk te maken.

Dan zit ze daar. Scheelt er wat aan, moeder ? Neen.

"Waarom is u dan zo stil ? Is het omdat de kachel uit is ? Mens, hebt ge helemaal geen brand meer in huis ? En dan met de winter ?" "Maar ik heb het aan Vader gezegd, dat ik het laatste schepje eierkolen op de kachel heb gedaan, kind, dus maak je niet bezorgd". "Ja maar, moeder, waarom bent u dan zo, waarom zit u dan zo voor u uit te kijken en zo triestig".

"Och," zegt ze, "meid, dat kan ik zo allemaal niet zeggen."

En moeder had toch al zo veel doorgemaakt. Moeder was geleid van haar prilste jeugd en God had haar in wonderlijke wegen gebracht en met wonderlijke daden gered, en toch zat ze daar zo. Waren er dan bijzondere zonden ? Waren er dan dingen . . . ? Zij kon het niet verklaren.

Hoe overkomt dat dan Gods kind ?

Dat komt, omdat we met een komende en met een gaande Heere Jezus te doen hebben. Er hoeven niet bepaald zonden te zijn en verschrikkelikheden als God ons verlaat. Dat kan ook uit opvoedende redenen voortkomen, dat het Goddelijke wijsheid is en Goddelijke liefde om Zich te onttrekken.

Maar in ieder geval ligt er een Goddelijke noodzakelijkheid aan ten grondslag, wanneer ge zo neerzit als die oude vrouw.

En wanneer ge zo neerzit - ik neem dat als een beeld om een stap verder te komen - als de bruid in het Hooglied van Salomo. Zij was de beminde van Salomo. Zij had niet naar Salomo gedaan, neen.

Er zijn veel mensen die doen naar de Heere Jezus, ja, dan moeten ze de Heere Jezus hebben. Ja, dat is zo noodzakelijk. Dat is niets dan geestelijke hoererij.

"Ja," zegt ge, "maar ge kunt die noodzakelijkheid toch beleven ?" Die noodzakelijkheid beleeft ge uit de noodzakelijkheid van de kant van Christus. De bruid zit neer, het is een ingezonken toestand. Zou ze dan verachterd zijn in de genade? Ik weet het niet. Ik wil er ook niet inkomen. Maar ze was toch al met Hem onder de appelboom geweest? Daar had Hij haar opgewekt. Hij was toch met haar in het wijnhuis gegaan ? Daar was ze dronken geworden van liefde. Daar had ze ervaren en misschien ook wel gezegd: "Ge doet heel anders dan een ander. Want Ge bewaart de beste wijn voor het laatst".

Die dingen had ze allemaal achter de rug en ze had mogen schrijven: Ik ben des Heeren. Hij had haar gebracht in Zijn binnenste kamer.

En nu, nu zit ze daar en het is winter. Hij is heengegaan; Hij is weg. En zo overkomt het voor en na al Gods kinderen dat ze denken: Hij komt nooit meer terug.

Denkt ge dat niet? Nu wanneer het donker is en het is nacht en de ijskegels hangen aan het plafond - ja, want ge kunt staan te preken zoveel ge wilt, en dat de ijskegels aan het plafond hangen met een hitte van negentig graden. Dat is wel een bewijs dat de Geest er niet is. Maar als de warmte van de stoel komt, wanneer de wind gunstig is, wanneer de wind waait van de hoogte van het kruis, wanneer de ziel daar mededeling van krijgt. Neen, dat is niet naar de letter, maar dat is naar de innerlijke bewegingen van de barmhartigheid van een drie-enig God. Hemel en aarde zijn geschapen om de kerke Gods. En de kerke Gods is geroepen voor Immanuël, voor de Christus Gods. En de Christus Gods is er voor een drie-enig God. Daar ligt niet de eeuwigheidsgedachte, maar daar ligt de eeuwigheidslijn.

"Ja," zegt ge, "maar ik moet u toch nog herinneren dat ge straks zijt blijven steken, waarin wij gebracht zijn als we niet doorgeleid worden. En toen hebt ge gezegd: Ellende, verlossing en dankbaarheid, hoe we dat hebben te zien.

Niet als drie stukken naast elkaar. Ellende, van de ellende in de verlossing, van de verlossing in de dankbaarheid, en uit de dankbaarheid weer in de ellende, in het stuk van ellende en zo verder. Het heeft wel iets van het raadsel van Simson".

En toch is het geen raadsel, want het heilgeheim wordt aan Zijn vrienden naar Zijn vreeverbond getoond.

Waarom kunt ge dat dan weten?

Dat ge bij ogenblikken in het verborgen zo klaar en ver kunt zien.

Dat ge bij ogenblikken in het verborgene zo liefderijk wordt toegesproken en dat er zoveel vlakke is in uw ziel en zoveel aangenaamheid en dat ge het toch niet kunt vasthouden, en dat ge het niet eens kunt vertellen.

Wat is er dan overgebleven ?

De herinnering dat het zo zoet en zo makkelijk was.

Wat we daarmee zeggen willen? We willen daar de toestand van de bruid mee verklaren, wanneer ze daar zo ingezonken neerzit, wanneer ze niet weet in of uit te gaan, wanneer ze daar peinzend is, wanneer ze daar haar doodsheid en haar verdorde liefde waarneemt, wanneer ze eigenlijk geen praat heeft voor een ander. Is het dan enkel wereld bij haar? Is er dan helemaal geen opmerken? Er is niet anders dan een neerzitten in traagheid en in lusteloosheid. Er is niet anders dan een waarnemen van onvatbaarheid. Zo neemt ze dat alles waar. En ?

Toch is zij de beminde van Salomo.

Hoe dat kan ?

Dat is alleen voor beleving vatbaar. Al wat lettergodzaligheid is, weet van die dingen niets. Maar wanneer ge beleving krijgt in de beleving dat het leven buiten u ligt in de Levensvorst, dan zult gij het verstaan met Johannes de Doper: En hij woonde in woestijnen dat is een dor en onbewoond land, dat is vervloekt land - hij at honing, dat is de honing der belofte die daar vloeit uit de Rotssteen en hij at sprinkhanen.

Nu, als ge nog nooit sprinkhanen gegeten hebt, dan kan ik u zeggen dat dat toch bij uw kindschap moet behoren. Sprinkhanen eten het hele land kaal. De sprinkhanen zijn het beeld van de gerichten en van de oordelen Gods. En die gerichten en oordelen, die sprinkhanen, die hebt ge maar op te eten.

Hoe kan dat?

De dochter Mijns volks - daar hebt ge de bruidskerk - is geheel verheerlijkt inwendig. Ja, maar wat is dan een verheerlijking? Ja, de dochter Mijns volks verblijdt zich in de oordelen, omdat zij zich er volkomen voor over krijgt, omdat zij het recht Gods liefheeft. Omdat zij het van zichzelf niet anders ziet dan dat zij zich verfoeien en veroordelen moet. Dat is genade, na de zoetste en zaligste bedieningen. En nu zit ze daar. En daar opeens roept ze het uit, daar opeens zegt zij het: "Hij staat achter onze muur". Hij ! Laat de tijd er maar niet tussen komen.

Hoe weet zij dat ?

Hoe weet gij nu, dat Christus op uw erf is gekomen? Want dat is het toch, nietwaar? Een goede Bekende loopt achterom. Hij kan tegen het raam aantikken, want Hij blik door het venster, door de traliën. Maar de bruid zegt: "Hij staat achter onze muur". Hoe weet ze dat? Ze kan toch niet door de muur heen kijken? Hoe weet ze dat dan ? En nu mogen jullie gerust opstaan en dan mogen jullie er gerust met mij over praten en dan denkt ge maar dat het een ogenblik lidmaten-catechisatie is. Maar dat doen jullie niet want jullie zijn veel te bang dat ge een flater maakt.

Hij staat achter onze muur. Waaraan weet ge dat?

Dat weet ge alleen, als ge er aan twijfelt of ge een kind van God zijt. Want iedere wijsneus die denkt dat hij een kind van God is, die kan er wel een antwoord op geven. Maar Gods lievelingen zijn in twijfel en in bekommernis en die zijn bang voor hun eigen geloofsleven en gemoedsleven en voor hun eigen waarneming. En toch zijn ze bij ogenblikken verrast: Hij staat achter onze muur.

Weet ge hoe dat komt?

Omdat Gods kind bevindelijk gevoelig leert in de donkerste tijden en in hun gevangenisleven en in al hun bestrijding, die krijgen onderscheiden kennis en die voelen en weten het onderscheid op te merken of de dood op u afkomt of dat het leven op u afkomt.

Jullie hoeven je best niet te doen om dat te onthouden, want dat lukt u toch niet.

Het is alleen maar voor beleving vatbaar.

Gods kind voelt of de dood op haar afkomt of dat het leven op haar afkomt.

En als nu het leven op u afkomt dan is het:

Mijn ziel herdenkt met heilig beven, Hoe God, met majesteit bekleed, Zijn wet op Horeb heeft gegeven, Waar Hij deez' woorden horen deed.

Dat is het leven.

"Ja," zegt ge, "dat is de wet".

De stem van Mozes is de stem van Jezus!

We krijgen de wet zeker twee maal. Eerst krijgen we de wet in zijn veroordelende en in zijn verdoemende kracht. En daarna krijgen we de wet in zijn opvoedende en in zijn belovende en toezeggende kracht.

Wanneer dan de ziel daar enige mededeling van krijgt, dan zit ze daar stil in haar behuizing. Want echt, geloof me, wanneer er levende schulden zijn en levende zonden en een levende dood, dat wil zeggen: de dood is geklommen in onze vensters, dan hebt ge geen straat-lopend geloof.

Al die mensen die op gezelschap kunnen gaan en hier en daar naar toe kunnen vlinderen en zeggen: Ik moet daar nodig eens naar toe, ja, als ze een versje of een tekst of een waarheid hebben gekregen, dan zitten ze al te kijken naar de klok of het nog geen zes uur is want dan moeten ze eens naar het volk om het eens te vertellen. Ge gelooft toch wel dat dat van uzelf is, niet?

Neen geliefden, ik ken niemand naar het vlees, dat wil ik ook niet. Het gaat er ook niet om.

Maar de Heere heeft thuiszittende armen. En dat is een thuiszittend volk. En Hij geeft het Zijn beminden als in de slaap.

En dat gaat door, wanneer de bediening des Geestes er is in de kerk. Dan kunnen er jaren tussen liggen van omzwerven of het kan zus of zo zijn, maar God gaat door. "Vertrouwende dat Hij, Die een goed werk in u begonnen is" zegt de Apostel, "Hij dat ook zal voleindigen tot op de dag van Jezus Christus". En de kerk roept uit: Goed werk? Slecht werk.

Want nooit zijn de slechtigheden zo open gekomen, en toch?

Ge zijt bang veroordeeld te worden en weggeworpen te worden. Ge zijt innig overtuigd dat het bij u niets is. Toch kunt ge niet anders. En ge, verwacht gestraft te worden, en ge ziet het al naderen dat ge zegt: "God zal er aanstonds toch met ons en met ons gezin een eind aan maken". En ?

Ik roep van 't kleingebergte U aan, ik zucht waar kolk en afgrond loeit, waar 't gedruis van de wateren van mijn droefheid - dat zijn de tranen die allang zijn opgedroogd. Dat is een droefheid en een verdriet dat ge verdenkt en wat ge niet vertrouwt. Want ge zegt van binnen: "Als het bij jou zo was als bij het ware volk dan zoude ge nog wel enig resultaat zien". Maar omdat het bij u niet echt waar is en omdat ge maar zo'n beetje meegaat, daarom overkomt u deze zaak. God heeft wel wat beloofd en gezegd en ge hebt wel eens wat gezien, maar nu is het toch niet anders dan vlees en wereld, nu is het toch niet anders dan het tegenovergestelde. En van werkzaamheden, waar het volk van spreekt aan de troon der genade, daar weet ge niet van. Zo kan de ziel neerzitten, strak, peinzensmoe, diep ongelukkig, en toch op God wachtende, hopende. Zichzelf niet kunnen verklaren noch zichzelf kunnen meekrijgen.

Hoe wordt ze dan in het leven gehouden ?

Zichzelf een raadsel.

"Is uw Liefste dan anders dan een andere liefste?" vragen de dochteren van Jerusaleem.

Mijn Liefste is blank en rood. Ze weet nog wel hoe Hij er uitziet.

En dan zit ze daar en ze staren haar aan en er is eigenlijk niets meer aan haar. Want ge moet maar eens met zo'n mens moeten huizen. En dan is er enkel verdriet. Ja, dat is er. En dan ?

"Zie" zegt zij, "Hij staat achter onze muur". Dat zegt ze dan tegen haar omgeving.

Nu, en wanneer uw omgeving niet kan zien dat ge een kind van God zijt, nu, dan zijt ge er geen.

Ze moeten het bij ogenblikken zo maar eens aan u kunnen zien en aan u kunnen waarnemen, dat ge een kind van God zijt. Dat moeten ze aan u zien. En dan kan het, dat ge ook eens zegt: "Hij staat achter onze muur". Dan is Hij wel zeer nabij, maar ze zien Hem niet. Maar zij zegt: "Ziet Hij staat achter onze muur". En als ge dat nu eens tegen uw huisgenoten zegt, dan zal er heel wat minder ruzie in huis zijn, hoor, en heel wat minder narigheid. Dan komt het leven beslag leggen op het gewone leven.

En als dat nu niet bij u gevonden wordt, dan is het niets anders dan een nabij-christendom.

Als jullie als man en vrouw met elkaar getrouwd zijn en als kinderen in en uitgaan en als de Heere dan nooit eens goed voor u is en de Heere is nooit eens de eerste, nu, zet er dan maar een vraagteken achter, hoor. Dan komt het leven voor de dag, niet in uw spreken direct, maar op uw gelaat. Ge zult het aan een kind van God zien, ge zult het horen aan zijn praat, ge zult het zien aan zijn gelaat, ge zult hem kennen aan zijn gewaad. Neen, dat is geen excentriciteit. Maar dat we gekleed gaan met de kleren der wereld, dat is een groot schandaal. En dat we in een periode zijn dat vrouwen mannenbroeken gaan dragen, dat is een groot schandaal. En dan klaag ik de ouders aan, aan de troon der genade. Die dingen komen niet te pas. Dat is tegen Gods dierbaar Goddelijk getuigenis in. Ik weet best dat ge ze niet aan de poot van de tafel vast kunt binden. Daar gaat het ook niet over. Maar toch, het zal toch wel gezien worden. Het zal ook gehoord worden.

Neen, dat zit niet in een strak gezicht en in een neepjesmuts.

Maar daar gaat het niet over. Dan begint zij te spreken. Dan kan het tijden donker zijn en een afgezakke toestand, dat kan allemaal.

Er is geen vreze Gods voor onze ogen. Omdat de lijn slap is geworden ? Wie zal het zeggen.

Veel wederwaardigheéri,

Veel rampen zijn des vromen lot.

Zijn we dan de teugels kwijt? Zijn we dan de leiding kwijt?

Zo ver weg kan het dan zijn en zo geesteloos en koud. En het was winter in het hart van vader en van moeder, in het huis.

Nu, dat wens ik nu mezelf toe en dat wens ik jullie ook toe, dat we nu eens eerlijk en oprecht aanstonds gaan zeggen: "Hij staat achter onze muur".

Hoe weet de bruid dat?

Alleen het leven kan het leven aanvoelen.

Dat is niet voor een belijdend en voor een bloot kerkelijk en godsdienstig mens, maar dat is alleen voor hem en voor haar, die het hebben ervaren, dat zij nog spreken nadat ze gestorven zijn. En wanneer ge daar bij bepaald wordt, dat zij nog spreken nadat ze gestorven zijn, zo zijt ge bij dat zaad betrokken. En wanneer ge daarbij betrokken zijt, dan kunt ge er niet onderuit. Ge kunt het op een zuipen zetten net zo als ge wilt en ge kunt zijwegen inslaan net zo als ge wilt en ge gaat andere paden net zoals ge wilt en alle nesten kunt ge uithalen, maar, wanneer ge uit dat nest van het genadeverbond zijt, dan moogt ge omzwerven en afzwerven, maar dan komt God toch op de duur uw vlees geen ruimte te gunnen, en dan komt ge te zitten, en dan zit ge en dan? Dan zit ge in uw eigen rommel en in uw eigen nest en huis.

Maar als Hij dan weer komt .

En dat is eigenlijk de sleutel van mijn tekst. Christus had de bruid van Zijn Vader gekregen. En Hij had ze vrijwillig aanvaard.

"Ja," zegt ge, "dat is heel eenvoudig".

Het is allemaal eenvoudig. Maar nu de beleving. En nu wil Hij die bruid voor geen enkele prijs verliezen. Want Hij heeft die bruid van Zijn Vader gekregen. Hij heeft haar vrijwillig lief. En Hij zal ze onder geen enkele omstandigheid en aan geen enkele vijand verliezen. En nu mag die bruid zeggen: "Het is verbroken". Maar het is een onverbreekbare band. Wanneer ge eenmaal aan dat snoer zit, dan zijt ge er voor eeuwig aan verbonden.

En omdat het zó is, daarom zijt ge bij ogenblikken zo ontzettend verkeerd en vijandig, dat ge de hele boel wel ondersteboven kunt gooien.

Maar er is niets ondersteboven te gooien want het ligt al ondersteboven!

En dan kan er zoveel narigheid en zoveel verdriet zijn en zoveel rouw en zoveel donkerheid, bij het krankzinnige af, en dat ge toch heimelijk God de schuld geeft.

Ja, ik zou jullie wel eens wakker willen schudden.

"Ach," zegt ge, "ge weet het niet".

Of ik het weet, hoe jullie heimelijk God de schuld geven en kwaad op God zijn en altijd maar weer verkeerd.

Maar nu hebben wij te doen met een dierbare Zaligmaker en Die kom ik u aanprijzen in dit morgenuur.

Hoe is Hij dan zo dierbaar?

Omdat Hij het tegenspreken van de zondaren verdragen heeft, en omdat Hij het tegenspreken van de zondaren nog verdraagt. Hij heeft nog geen voleinding gemaakt. Hij staat achter onze muur, Die gij niet kent. Achter onze muur, uw Beminde ? Hoe weet de bruid dat ?

Dat voelt ze aan de trekkingen van haar hart.

Is die muur dan poreus? Is die muur dan transparant?

Uw overtredingen maken een scheiding tussen God en uw ziel.

"Ja", zegt ge, "maar de bruid is toch de bruid ?"

Ja, geliefden, de bruid is de bruid.

David was een knecht Gods en een kind Gods en een gezalfde Gods, en David zijn zonden waren vergeven. En David was Gods lieveling.

En hij leefde onder de belofte: Er zou altijd een lamp voor hem zijn te Jeruzalem en zijn zonen zouden op de troon zitten en?

Schep mij een rein hart, o God, en vernieuw in het binnenste van mij, een vasten geest. Dat was David zijn gemis.

Zijn zonden vergeven. Rechtvaardigmaking, heiligmaking, volkomen verlossing, alles op een briefje. Gelijk de Apostel Paulus zegt. En ge moogt het aan David gerust toevertrouwen, want hij was de man naar Gods hart. Schep mij een rein hart.

Had David dan geen rein hart?

David had geen rein hart en hij zou het nooit krijgen ook!

En David had een rein Hart. Hoe kan dat nu?

Hij bidt om een rein hart, dat is een bewijs dat hij het niet heeft.

En de Heere is een Verhoorder der gebeden. En David kreeg nooit een rein hart in zichzelf, en David had een rein hart. Hij had een rein hart niet in zichzelf, maar in Hem Die met Zijn harte Borg geworden was voor David.

Was er verschil tussen David en Saul ?

Alleen dit verschil: David had een Borg, David had een rein hart in Christus en Saul had geen Borg.

En wanneer dat nu zo is, dan hebt ge met David dat leven en dan hebt ge met Sulamith dat leven. Hij staat achter onze muur. Dat voelde zij. Dat was de trekking, de uitstraling en de doorstraling en de instraling van Zijn onveranderde toegenegenheid.

Ge kunt de Heere verdenken in Zijn liefde zoals ge wilt, maar er is bij Hem geen verandering noch schaduw van omkering. Hij blijft liefhebben. Hij gaat door. Hij kan niet anders. En ook door die muur. Ook die muur moet vallen en verbrijzeld worden. Weet ge wat die muur is bij u?

"Ja" zegt ge, "dat is de zonde".

Die algemeenheid hoeft ge eigenlijk tegen mij niet meer te zeggen. Ge hoeft ook niet meer te zeggen: "De Heere moet het geven". Dat weet ik allemaal, die verhaaltjes houdt ge maar voor u.

Wat is die muur bij Gods kind? Wat is de muur bij de bruid?

Dat is haar teerste en haar gruwelijkste zonde en dat is, dat zij de Heere zo wantrouwt en dat zij Hem zo weinig gelooft op Zijn Woord.

Dat is die muur: Dat we Hem zo weinig op Zijn woord geloven en dat we Hem zo wantrouwen, en dat wij Hem zo tegenstaan in Zijn liefde.

Die muur had zij zelf opgetrokken en gepleisterd.

Dat is de muur als ge nu een biddend mens wilt zijn, een geoefend mens, een gelovig mens. Dat is allemaal kostelijk. Dan gaat ge met uw gebedsleven en met uw geloven en met uw hoedanigheden een muur optrekken! Ge bidt om God uit Zijn handen te blijven! Ge werpt een wal van gebedsleven en tranen op, enkel en alleen, opdat ge maar niet verloren zult gaan! Ge wilt behouden worden, ge wilt wat zijn en ge wilt wat voortbrengen! En?

Wat leert de kerk in de weg van verloren gaan ?

Dat zij een opengebroken stad is zonder muur, waar alles in en uitloopt en dat ge de ratten en de muizen ook nog te eten hebt te geven, Want zo zitten ze ook in de ark, rein en onrein gedierte.

Een opengebroken stad zonder muren, zo zit Gods kind aan zijn tafel. Waar komt dan de verwoesting vandaan ?

Uit zijn eigen bestaan.

Nu kan God er in! Halleluja! Een opengebroken stad, geen muur, enkel een veroordeeld leven, een bespottig voor uw huisgenoten en voor uw kinderen en familie. Maar laat ik dat allemaal aan de buitenkant maar laten gaan. Maar des Heeren engelenschaar legert zich rondom die opengebroken stad zonder muren. Want ge hebt duizend zorgen en duizend doden en ge gaat nog niet naar 't kerkhof. Hij staat achter onze muur. En omdat Hij daar staat, ziet ge Hem niet en toch zegt zij, de bruid: "Ziet!" Ze hoort Zijn stem. Hij is er weer.

Waarom weet ge dat dan? Wat?

Dat Hij daar staat achter uw muur. Dat weet ge hieraan: Dan valt er in de dadelijkheid een beslag aan uw tafel. Dan houdt het op en dan is het dat we elkaar niet meer vereten en verbijten. Dan gaan we elkaar verdragen. Dan valt er een beslag. Zo was hij nog een leeuw en nu is hij ineens een lam. Waarom weet ge dat de Heere dichterbij komt, een stapje nader komt ?

Ge ziet niets. Ge hoort niets. En toch neemt ge wat waar en toch ervaart ge wat. Wat ervaart ge dan?

Er valt een beslag, heb ik gezegd. Dat kunt ge hieraan weten:

Dat een ogenblik het wild gedierte moet zwijgen. Dat een ogenblik de aanvechtingen ophouden. Dan is het ineens zó stil en zó makkelijk.

Ge neemt niets waar en toch neemt ge zoveel waar, dat het is alsof het een ruisen is in uw hart gelijk het ruisen van de wind door de toppen van het moerbeziëngeboomte. Dan is het, als het ware, of God in aantocht is en dat de vijanden van buiten en van binnen eens een ogenblik hebben te zwijgen. Want dan kan het wel eens zó zijn wat Boaz tegen Ruth zei: "Ik heb de jongens bevel gegeven dat zij van u afblijven". Dan hebt ge van die baldadigheid ook geen last. Want de Heere bemoeit Zich met alles en Hij is daar. Waar? Hij staat achter onze muur, ook in dit morgenuur. Dat nemen we waar.

Vraagt ge nu een bewijs, dan moet ik zeggen: Die heb ik niet, of ik moet op de muur wijzen. Dat zou nog een bewijs kunnen zijn. Of uw verzet. Ach, dat gij toch heden bekende in deze uwe dag wat tot uw vrede is dienende. Hij staat achter onze muur.

Het is verschrikkelijk met ons. Ik blijf maar bij mezelf. Maar wanneer ik jullie aanzie, dan zeg ik wel eens: "O God, open toch hun blinde zielsogen. Dat zij het toch eens mogen zien." Want heus, ge kunt met deze leraar en met dit onderwijs naar de eeuwige verdoemenis gaan, hoor! Want ik ben maar een mannetje van twee centimeter hoor, niets waard!

Maar met Hem, die daar achter die muur staat, dan vraag ik: "Heere, werkt U toch alstublieft eens door". Dat zou ik toch zó begeren dat de Heere dat toch eens deed.

Neen, niet om achter die muur van uw onmacht weg te schuilen. Maar het is een liefde, die ge niet kunt opwekken. Het is een liefde die ge niet begeert. En het is een liefde die ge niet kunt afweren. En nu gaat ge God Zijn overwinning gunnen.

Niet om achter uw narigheid en ellende en onwil weg te schuilen, maar om nu eens met dat alles bij Hem te komen dat ge zegt: "Heere, de weerstand en de scheiding is bij mij".

En om dat nu eens te belijden.

En om dat nu eens voor God te bewenen.

Waarom staat Hij nu achter onze muur ?

Omdat Hij er veel meer zin in heeft om die muur weg te nemen, als dat gij er ooit om kunt vragen dat die muur weggenomen zal worden.

En dan blinkt Hij tussen de traliën, en door het venster heen. "Ja," dan zegt ge: "Het is toch ook geen blinde muur". Wanneer daar dat venster der belofte blinkt tussen de traliën, wanneer Hij daar tegen tikt, even naar binnen gluurt. Dat doet de Bekende. Dat doet de Beminde. Die kijkt even naar binnen. Als vader en moeder van de reis komen, dan kijken ze door het venster even de kamer in, hoe ze het maken. Dan gaat er een glans van Hem uit. En uit die glans wordt het vermaak in uw ziel geboren.

Hij staat achter onze muur.

Weet ge wat liefhebben is ?

Dat is ruimte maken voor elkaar, dat is liefhebben. Wanneer we elkaar echt liefhebben, dan maken we ruimte voor elkander en wijde en we maken veiligheid voor elkander en dan maken we vrijheid voor elkander. Ik ben er nu nog niet aan toe met deze tekst. Anders misschien later nog eens: Staat dan in de vrijheid, met welke Christus Jezus u vrijgemaakt heeft.

Nu is Hij zo dichtbij, omdat Hij door die muur heen kijkt en heen brandt en omdat dat alles er is gaat het in uw zingen. Wat?

Dat mag ik niet zeggen. Wat zal het dan zijn: Loutere goedheid? Wat zal het dan zijn?

Het is uit de 16e Psalm en daarvan het 3e vers.

*Getrouwe HEER, Gij wilt mijn goed, mijn God,
Mijn erfenis en 't deel mijns bekens wezen.
Gij onderhoudt gestaâg het heuglijk lot.
Dat Gij, zo mild, voor mij hebt uitgelezen.
De schoonste plaats mat Gij met ruime snoeren;
O heerlijk erf, gij kunt mijn ziel vervoeren.*

De liefde is niet op te wekken. Die liefde is niet te keren. Die liefde kunnen wij ook niet begeren.

En wij kunnen die liefde niet beantwoorden.

En wanneer wij nu ervaren dat we die liefde niet kunnen beantwoorden dan rijst de muur van onze smart omhoog.

En nu? Hij gaat niet weg. Hij staat achter de muur, maar Hij gaat niet weg.

Dat is Christus in de weg van Zijn vernedering, dat Hij zo laag is willen komen, dat Hij onze muren en gescheiden staten wilde leren kennen. Het Woord is vlees geworden en Het heeft onder ons gewoond. Dat Hij in onze landpale is ingegaan.

En Hij móést door Samaria gaan. En Samaria wilde Hem niet ontvangen. En Jakobus en Johannes schieten Hem te hulp en zeggen: "O Heere, dat er vuur van de hemel nederdale".

"Neen" zegt Hij, "gij weet niet van een hoedanige geest gij zijt".

Zoudt ge met deze prediking naar uw huis willen gaan? Of zou deze prediking met u naar huis gaan?

Want we kunnen de kerk in de wereld schier niet vinden, de bruidskerk van Christus.

Waar is de bruidskerk van Christus in Nederland?

Maar we kunnen wèl de wereld in de kerk vinden!

Hij blinkt en Hij glanst. En omdat Hij achter onze muur staat daarom zijn we dan nog hier en daarom is het in dit morgenuur: Indien gij dan heden Zijn stem hoort.

Ja, wanneer ge Zijn stem onder de prediking hoort dat weet ge hieraan: dan wordt ge er onder verbroken. Dan gaat ge kapot van binnen. Dan wordt ge verbrijzeld. Dan gaat het smelten. Dan gaat het ijs weg en de sneeuw wordt opgelost. Dan is het: "Sta op Mijne vriendin, Mijn schone. De winter is voorbijgegaan en de plasregen is over en de stem van de tortelduif wordt weer gehoord in het land".

Dan wordt er ruimte gemaakt. Dat is het wonder. Welnu dan, vlucht nu nooit in uw makkelijkheid. Dat is één van de zonden van Gods kinderen. Zij vluchten in hun makkelijkheid. Maar dat is het niet. Makkelijkheid is geen bedekking. Maar zulk Een is mijn Liefste, zulk Een is mijn Vriend, o gij dochteren van Jeruzalem.

Weet gij het zeker dat Hij achter uw muur staat? Weet gij het zeker?

Dan staat die muur bij ogenblikken in brand, dan is die muur bij ogenblikken zo transparant, en doorschijnend, dat ge door die muur met het oog des geloofs de gestalte ziet van die geheel enige Borg en Middelaar.

Ze spreken nog nadat zij gestorven zijn, Adam en Eva. Door het geloof heeft Abel een meerdere offerande geofferd. Zij spreken nog, wanneer ge daar op het kerkhof van Hebreëen 11 moogt staan in dit middaguur. Dan leest ge daar hun namen. Dan komen ze daar ten voeten uit weer omhoog. Dan ziet ge daar moeder met haar bonte schort en vader in zijn werkkieel. Dan ziet ge uw kind, toen het nog uit school kwam. Dan ziet ge daar uw lieveling en uw ouders, die zijn heengegaan. Dan ziet ge daar Sulamith, ook David en Salomo. Dan ziet ge daar degenen die van u heen zijn gegaan, daar over de wateren van de dood. Daar aan de horizon, daar heel in de verte waar die lucht zo heilig kan zijn en warm, dan ziet ge daar het verdwijnende zeil van het schip waar uw moeder mee heen is gegaan en uw vader. Dan ziet ge daar nog een witte stip van dat verdwijnende zeil. En het wenkt u nog.

Ik ga eindigen. Ik wil geen gemoedstoestand. Dat ligt mij niet.

Maar dat verdwijnende schip, degenen die ontslapen zijn, uw beminden en de mijnen, uw vader en uw moeder, zij hebben u en mij wat achtergelaten. En wil dat nu niet vergeten.

Ga daar nu eens mee naar huis en laat ik dan in dat opzicht zeer zeker uw leraar zijn. Zij die heengingen hebben ons een opdracht achtergelaten, en die hebben we maar te vervullen. En wee mij en u, als we dat niet doen. Een opdracht, om hun liefdesarbeid, die zij hier aanvingen, voort te zetten.

Voelt ge het? Hij staat achter onze muur en Hij staat er nog en Hij blijft er staan enkel en alleen, omdat Hij wacht. Enkel en alleen, opdat Hij het zal doen. "Ach" zegt ge, "het is onmogelijk".

Ja, ik weet het wel, aan onze kant is het onmogelijk.

Aan onze kant is de muur, hoor. Aan onze kant zijn het uitgehouwen stenen.

Maar van Zijn kant is het enkel gewilligheid, opdat gij zoudt verstaan dat degenen die gestorven zijn, nog spreken.

En dan zeggen zij het u: "Kind, wij zijn diezelfde weg gegaan die gij nu moet gaan. Er is geen ander pad".

"Ja, maar moeder, u had geloof".

"Ach mijn kind - en ga dan het leven van uw vader en moeder maar eens na, ga het eens na van Adam en Eva en al Gods heiligen. Wat blijft er dan over?"

Schoon ik arm ben en ellendig, Denkt God aan mij bestendig.

Dat weet ge hieraan: Dat Hij achter de muur staat, achter ónze muur.

Hij staat daar om u vast te houden en daarom kunt ge niet bij uw muur vandaan!

Amen.

O Heere, wil U het alles maar doen en neemt U het onze maar weg in het spreken en in het horen, opdat het alleen zal zijn de stem van onze Onderwijzer, die Onderwijzer die achter ons staat, achter onze muur die heen wijst met Zijn arm en hand over onze schouder. Dat we die stem van die Onderwijzer mogen horen van achter de muur: "Dit is de weg, wandel in dezelve".

Amen.

Onze slotzang zij uit de 103e Psalm het 9e vers:

*Maar 's HEEREN gunst zal over die Hem vrezen,
In eeuwigheid altoos dezelfde wezen;
Zijn trouw rust zelfs op 't late nageslacht,
Dat zijn verbond niet trouweloos wil schenden,
Noch van Zijn wet afkerig d' oren wenden,
Maar die, naar eis van Gods verbond, betracht.*

Gaat thans heen in vrede:

De Heere zegene u en de Heere behoede u,

De Heere doe Zijn Aanschijn aan u lichten en zij u genadig,

De Heere verheffe Zijn Aangezicht over u en in u en geve u vrede.

Amen.

**HEERE, GEDENK MIJNER ALS GIJ IN UW
KONINKRIJK ZULT GEKOMEN ZIJN**

Votum:

Onze hulpe en onze verwachting sta in de naam des Heeren Heeren, die hemel en aarde schiep door het woord van Zijn kracht, Die trouwe houdt en eeuwig leeft en nooit laat varen de werken Zijner handen. Genade, barmhartigheid en vrede worde u geschonken van God, de Vader, en van Jezus Christus, Zijn eengeboren Zoon, onze Heere, door de bediening van de Heiligen Geest.
Amen.

Proberen wij nu te zingen uit de 24e Psalm en daarvan het 2e vers:

*Wie klimt den berg des HEEREN op?
Wie zal dien Godgewijden top,
Voor 't oog van Sions God, betreden?
De man, die, rein van hart en hand,
Zich niet aan ijdelheid verpandt,
En geen bedrog pleegt in zijn eden.*

Het rechterlijke gaat steeds aan het Vaderlijke vooraf.

Ge zult God nimmer uw Vader kunnen noemen dan alleen door de poort van het recht.

Daarom hebben we wel toe te zien, dat wij die Vadernaam zo maar niet op de lippen nemen.

Daarom hebben we ons wel te wachten voor de gang van een dwaze godsdienstigheid.

Daarom hebt ge wel toe te zien in welk huis of ge woont.

Valse liefde is een liefde zonder wortel en zonder vrucht. Valse liefde, daar kunt ge mee beginnen en dan komt er heerschappij en dan gaat het van heerschappij tot tirannie in uw huis en aan uw tafel en in uw bed. Dat is een liefde zonder wortel en zonder vrucht. Dat is een wereld van innerlijke ellendigheid zonder enige steun.

Wat of dat met het rechterlijke Gods te maken heeft?

Wel dit: Wij willen alleen door de uitspraak Gods zalig worden. Want in de weg van gerechtigheid wordt de kerk bevestigd en in een weg van gerechtigheid wordt God verheerlijkt. Als Job op de mesthoop is, dan gaat het niet om Job.

En als Christus aan het kruis hangt dan gaat het niet om de Christus, maar dan gaat het om de ere Gods. Christus was het, die die parel van grote waarde zocht en vond. Die parel van grote waarde was in de eerste Adam verloren gegaan. Wat was dan die parel van grote waarde ?

Dat was de ere Gods.

En die ere Gods is door Christus op zijn plaats gebracht, omdat Hij als die geheel enige Parelvisser van de eeuwige heuvelen af dook in de oceanen van onze verlorenheid en daar op de bodem, in het slijk onzer verlorenheid, in de grondzeeën van onze diepe val, de eer Zijns Vaders zocht en daar gevonden heeft. Toen zijn Zijn handen doorgraven en Zijn voeten doorboord en Zijn rug is gegeseld en de doornenkroon heeft Hij gedragen. En alle heidenen en alle volken en alle duivels zijn tegen Hem losgelaten:

Waarom woeden de heidenen en bedenken de volken ijdelheid?

Waarom woeden de kerken en bedenken de christenen ijdelheid?

Zo kunt ge het ook lezen. En het is alles tegen Hem aangelopen.

En het is in de Christus Gods bevestigd: En de plasregen is gekomen en de winden hebben gewaaid en de watervloeden zijn gekomen en zijn tegen datzelfde huis aangeslagen en het is niet gevallen, want het was op een steenrots gebouwd. Daarom is alles wat er tegen de Christus aan woedt, tevergeefs gebleken. Want de kerk wordt in een weg van gerechtigheid bevestigd.

En daarom, houdt nu nooit vast op enige grond wat geen grond is, want dat is een liefde zonder wortel en zonder vrucht en dat loopt uit op nijdigheid en onenigheid en tirannie.

Ge gaat het in uw eigen leven maar na. Ja, ik heb jullie zo hoog niet staan, hoor, neen, helemaal niet. Denkt ge dat ik dáárvan nog enige verwachting heb? Gaat uw huiselijk en uw persoonlijk leven maar na. Kijk maar eens, hoe het aan uw tafel is. Kijk maar, hoe het is in uw huwelijksbed. Weet ge wat het is? Grauwen en snauwen, narigheid, ellende, een lelijk gezicht, liefde zonder wortel en liefde zonder vrucht. Waarom ?

Omdat ge bang voor het recht Gods zijt.

De angst in de angst is meestal dat we ons geloof en ons vertrouwen zullen verliezen.

Ja, ge zijt wat bekommerd over uw geloof, of ge een waar geloof hebt.

Nu, laat bezwijken dat geloof van u.

Ons geloof moet bezwijken en ons vertrouwen moet ook bezwijken.

Die potscherf van Job en dat watervat van die Samaritaanse vrouw en die gebroken waterbakken van Jeremia, weet ge wat dat is ?

Dat is het speeltuig en het sieraad van uw jeugd. Daar speelt ge in uw kindsheid mee. En daarom hoef ik niet te vragen: "Hebt ge wel eens een belofte gehad? Of hebt ge wel eens een woord gehad. Of: Hebt ge wel eens een toestand doorgemaakt ?" Dat vragen ze dan aan een mens: "Hebt ge nooit eens wat gehad? Hebt ge nooit eens wat ontmoet? Hebt ge nooit eens een versje gehad? Of een waarheid ?"

Wat is dat voor vroom gezemel? Dat kan toch geen grond zijn voor de eeuwigheid ?

Of ge het nu wel eens goed hebt gehad in uw bakhuis of daar achter in die oude schuur.

Het gaat over de weg van het recht - want al die dingen kunnen er zijn en dan kunt ge op uw sterfbed liggen met al die dingen en dat ge toch moet uitroepen: "Ik wou vluchten, maar ik kon nergens heen".

Dan hebt ge aan het sieraad en het speeltuig van uw kindsheid niets. Maar dan zal het alleen zijn: "Kom in en beërf het Koninkrijk hetwelk voor u weggelegd is van voor de grondlegging der wereld".

Wanneer we ooit zalig worden, dan moeten we er met niets op af, maar dan ook met niets. En of het volk nu al veel van u houdt en of het volk u nu al zalig spreekt en of ge nog al goede gedachten van uzelf hebt, dat doet er niets toe, maar dan ook niet zó veel.

Het is alleen God, eeuwiglijk te loven en te prijzen.

Wanneer ge ooit vraagt om de weg van ontdekking, dan vraagt ge om de lijdensweg. Daar hebben jullie geen erg in, ik ook niet. Maar Philpot zegt: "Als ge vraagt om ontdekking, vraag er dan maar wat bij: Of het u niet al te zeer zal tegenvallen".

De lijdensweg dat is de hemelbaan en daar wil vlees en bloed niet aan.

Onze tekst vindt ge bij Lukas, het 23e Hoofdstuk en daarvan het 41e en 42e vers, waar wij het woord van onze tekst aldus lezen:

*"Heere, gedenk mijner, als ge in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn.
Jezus zeide tot hem: "Voorwaar zeg Ik u: Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn"*

Gedenk mijner

Ziedaar het onderwerp voor dit morgenuur.

De roep van de moordenaar.

Het antwoord van het kruis.

En de bede van de ware gelovige.

Proberen wij tot God te naderen.

Zetten wij ons godsdienstig samenzijn voort door met elkander te zingen uit de 51e Psalm en daarvan het 2e en 3e vers:

*Want ik gevoel de grootheid van mijn kwaad;
Mijn zonde zie 'k mij steeds voor ogen zweven.
'k Heb tegen U, ja U alleen, misdreven;
Uw wil en wet, hoe heilig, stout versmaad,
Ik heb gedaan, wat kwaad was in Uw oog;
Dies ben ik, HEER, Uw gramschap dubbel waardig,
'k Erken mijn schuld, die U tot straf bewoog;
Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.*

*'t Is niet alleen dit kwaad, dat roept om straf;
Neen, 'k ben in ongerechtigheid geboren;
Mijn zonde maakt mij 't voorwerp van Uw toren.
Reeds van het uur van mijn ontvang'nis af.
Zie, Gij hebt lust tot waarheid in 't gemoed;
Gij, HEER, Die weet, al wat ik heb misdreven,
Gij, die mijn geest met wijsheid hadt gevoed,
En in mijn ziel Uw Godd'lijk licht gegeven.*

Trekt de schoenen van uw voeten, want de plaats waarop gij staat is heilig land. Golgotha!

Hier heeft ook Jezus mijn zonden gedragen.

God Zelf heeft op de Hoofdschedelplaats in het midden van het leven van Zijn Zoon het kruis geplant.

En door dat kruis, door de dood Zijns Zoons heeft Hij verzoening gevonden door de voldoening die er in Christus Jezus is. Dogmatisch weten wij dat allemaal. Maar wanneer we gedagvaard worden voor de Vierschaar Gods, wanneer wij geopenbaard worden in de Vierschaar der consciëntie, wanneer God ons tegenkomt en wanneer Hij met ons af gaat rekenen, ziet geliefden, dan wordt het een werkelijkheid in uw en in mijn leven dat: Of wij zullen voor eeuwig wegvallen in de poorten van de hel, of wij zullen daar zijn waar geen inwoner meer zal zeggen: "Ik ben ziek".

God komt aan déze kant van het graf met u af te rekenen, of aan de andere kant.

En daarom: Zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het Avondmaal van de bruiloft des Lams.

En zo zult ge u dan hebben te haasten om uws levens wil.

Daarom, strek u heen naar de eeuwige heuvelen, eer dat uw voet zich zal stoten aan de schemerende bergen, eer dat het te laat is.

Wanneer God met u komt afrekenen, wanneer die dag des gerichtts komt in uw leven, ach, stel het niet uit, maar laat het woord tot u doordringen: Breed is de weg die naar het verderf leidt en velen zijn er die dezelve bewandelen.

Laat het tot u doordringen: De poort is eng en de weg is nauw die ten leven leidt en weinigen zijn er die dezelve vinden. Weinigen zijn er die dezelve zoeken.

Voelt ge het niet, mijn medereiziger op weg naar Sion, dat uw belangstelling er niet is voor de dingen der eeuwigheid? Voelt ge het niet, mijn beproefde vriend en vriendin, dat ons opmerken er niet is naar de eeuwige heuvelen?

Maar dat we gebonden zijn aan de dingen des stofs en dat we in ons hart bang zijn voor de weg die ten leven leidt. Dat we bang zijn, omdat we vermoeden en menen, dat God anders is en leeft en oordeelt en doet. Gij laat u niet vermanen. Gij hoort het, en gij laat het en doet het niet, maar waar strekt zich dan uw lust en liefde heen?

Is het niet alleen naar de dingen des vleses? Is het niet alleen naar de dingen des stofs? Zijt ge niet gebonden aan deksel en voedsel en geld, aan eer en naam en roem en is het niet een machteloos pogen om door dit leven heen te komen? En dan evengoed nog vroom en dan evengoed nog godsdienstig zijn.

Wij noemen die dingen alleen, omdat ik ze bij mezelf ook waarneem.

Ik schilder die dingen alleen, omdat ik er zelf ook niet vreemd aan ben.

Maar welgelukzalig, wanneer ge het leren moogt, dat er een ure in uw leven is gekomen waarin Hij het sprak: God zal hen zelf bevestigen en schragen, En op Zijn rol, waar Hij de volken schrijft Hen tellen, als in Israel ingelijfd.

Dat zal het werk Gods zijn voor een volk, dat niet in tel is, voor een volk, dat niet meer mee kan, voor een volk dat uit de rails is, voor een volk dat geen naam meer heeft.

Zie, in het midden van die verlorenheid en in het midden van die wereld en van die dingen heeft God het kruis van Zijn Zoon geplant. En toen God het kruis van Zijn Zoon plantte, daar op die doodsheuvel, op Golgotha, waar de beenderen van zovele misdadigers die daar waren gekruisigd, lagen te bleken en verstrooid waren. En wanneer God vroeg aan Ezechiël, toen daar die dorre doodsbenederen verstrooid lagen, zo als het verstrooid kan zijn aan de rand van een graf, neergeworpen naar de vier windstreken der aarde: "Wat zijn deze dorre doodsbenederen?" Ezechiël weet het niet. Want wie weet er wat van zijn doodstaat af?

Heere, gij weet het.

Deze dorre doodsbenederen, dat is het huis van Israël. De kerk kon zeggen: "Onze verwachting is vergaan en onze hoop is afgesneden".

Daar, op de Hoofdschedelplaats, daar op Golgotha, daar, op het knekelhuis van de ganse mensheid, daar, op de navel der aarde, heeft God het kruis van Zijn Zoon geplant. Opdat Hij, door de dood van Zijn Zoon verzoening zou kunnen geven, opdat Hij daardoor voldoening zou krijgen en aan Zijn eer komen.

En daar, daar zijn ze, drie kruisen. En aan die drie kruisen hangen drie joden, kinderen des verbonds, kinderen van Abraham. Daar hangen ze.

En wanneer daar dan de haat en de nijd is, die roept rondom het kruis, dan onderscheiden wij niet.

Want wat willen wij onderscheiden ?

"Ja, wij zouden de middelste onderscheiden" zegt ge, "de Man van smarten".

Kent ge de Christus dan, dat gij Hem zoudt kunnen onderscheiden of is het alleen enige Schrift en letterwijsheid, omdat wij weten dat Christus in het midden gekruisigd is?

Ge gevoelt toch wel uw gebrekkigheid en onnozelheid met mij omdat wij achter de dingen staan.

Wanneer wij de geschiedenis van Jozef prediken en die beluisteren, dan weten wij, dat, wanneer Jozef door zijn broeders verkocht wordt en wanneer hij daar in de staatsgevangenis van Egypte is, uit het Bijbelverhaal, dat hij er ook weer uitkomt. Dus dat is al een hele mooie en fraaie geschiedenis, als ge weet hoe het uitkomt.

Maar wanneer God met een mens gaat afsteken naar de diepte dan weet hij niet waar het uitkomt of het moet zo'n wijsneus zijn. Dat zijn van die mensen die "weten" waar ze uitkomen.

Maar Gods kind weet dat niet.

Wanneer Gods kind een vertroosting en een bemoediging krijgt, dan schreeuwt hij zichzelf naar.

Zijn dan de vertroosting u te klein? Neen, Heere, ze zijn mij niet te klein, maar ik kan ze niet geloven.

Neen, Heere, ze zijn mij niet te klein, want het zijn Uw vertroosting, maar of het voor mij is, of het ècht voor mij is.

En hoe komt het dan, dat ge zo ongelovig en zo ellendig gesteld zijt? Een nabij-christen, een meeloper, een schijngelovige, één die heimelijke gronden heeft in zichzelf, omdat hij daar wel eens wat vernomen heeft en omdat hij daar wel eens benauwd is geweest en omdat hij daar wel eens uit is gered, ja, die kunnen zichzelf misschien nog op de been houden en kunnen zichzelf misschien nog wel troosten.

Maar wanneer ge door alle gronden heengezakt zijt en wanneer ge niet anders overgehouden hebt dan: "O God, ik kan niet van mijn zonden af en ik kan in Uw Woord niet geloven". Wanneer het dan zó is, dat ge tóch met de kerke Gods in en uitgaat en niet anders kunt dan met die kerk in en uitgaan. Waarom niet?

Omdat de snoeren in uw gemoed zijn gevallen in lieflijke plaatsen, omdat, al durft ge en al kunt ge het niet verdedigen, dat het toch is: Uw volk is mijn volk en uw God is mijn God.

Wanneer ge dan zó door het leven heengaat en ge kunt niet van de zonde af en ge kunt niet aan de genade aan - of vatten jullie dat niet?

Ik kan het niet duidelijker maken en hoef dat ook niet, want de wind blaast waarheen Hij wil. En wanneer die Wind komt te blazen, dan blaast Hij en stormt Hij het onze weg en dan laat Hij het Zijne achter.

"Ach," zegt ge, "zeg nog eens wat".

Nu dan, ge zijt bang dat ge een meeloper zijt. Ge zijt bang dat ge u er bij gevoegd hebt. Gewis en zeker zijt ge bang dat ge niet bij dat ware volk hoort, want dat volk weet hoe ze uitgeleid zijn en hoe ze getrokken zijn, dat volk is Egypte uit, dat volk heeft het Paaslam gezien en gegeten en dat volk is de Schelfzee doorgestaan, maar ik, ik ben een meeloper. Zo neemt ge uzelf waar.

Waarom ?

Omdat de Heere nog nooit eens met u afgerekend heeft.

Want als de Heere nu eens met u afgerekend had, dan zoudt ge het wèl weten, dan zoudt ge het zichtbaar en tastbaar weten in uw leven, dat uw zonden zijn vergeven.

Maar nu weet ge noch van het één, noch van het ander. Alleen dit weet ge, en dat durft ge niet hardop te zeggen, maar ge durft het ook niet te ontkennen, dat er een verborgen liefdesbetrekking gevallen is op een God, Die rechtvaardig is. En die verborgen liefdesbetrekking op een rechtvaardig God is bij ogenblikken zo sterk, dat ze zegt: "Heere, doet U alstublieft eens uitspraak in mijn leven en aan mijn tafel. Als U het nu maar eens zegt". Heimelijk zijt ge daar bang voor, maar in de grond van de zaak moet ge zeggen: "Daar strekt zich nu al mijn lust en liefde heen".

Want mijn man is waardeloos en mijn vrouw is waardeloos en mijn kinderen zijn waardeloos, en de dingen waar ik zo aan gebonden ben, daar kan ik eigenlijk wel van walgen. En waaronder ik begraven lig, onder geld en goed en zorgen, dat is mij een dagelijkse last en ge kunt er niet van af en ge zoudt u wel eens uit willen schudden. Maar er is geen uitschudden meer aan, want ge zijt uw lokken met Simson verloren, want die zijn u afgeschoren op de knieën van uw eigen gekozen boezemzonden van uw Delila.

Waar zullen we dan belanden ? En waar zullen we dan nog eens uitkomen ?

Zie, Hij zal Zijn waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken. Het verbond met Abraham Zijn vrind bevestigt Hij van kind tot kind.

Daar hangen zij, de drie Joden. Drie zonen van Abraham.

Dat is Jakob, dat is 't vroom geslacht, Dat naar God vraagt, Zijn wet betracht, En zoekt Zijn Aanschijn met verlangen.

Daar op Golgotha is het gebeurd: Die in het hachelijkst lot ziet op de Heere Zijn God.

Kom af van het kruis, indien Gij de Zone Gods zijt. Verlos Uzelve en ons. Zo was het aan de voet van het kruis, maar zo was het ook aan Zijn rechter en linker zijde, wanneer die twee moordenaars in lastering en in stoutheid en in vijandschap hun mond opendoen. Want zij lasterden God. Anderen heeft Hij verlost, Zichzelve kan Hij niet verlossen. Daar, als een Bebloede, hangt Hij aan dat ruwhouten kruis.

O God, Gij zijt Mijn Toeverlaat, Mijn God, U zoek Ik met verlangen zo ras wij 't morgenlicht ontvangen bij 't kriecken van de dageraad. Hebt gij dat morgenlicht van vrije genade ontvangen?

Hebt gij dat kriecken van de dageraad van Gods gunst in de weg van wederbarende genade wel ontvangen?

Dat kunt ge hieraan weten: Dan wordt ge weggetrokken van die andere liefdes, dan wordt ge weggetrokken van de dingen waaraan ge zo vastzit. Dan wordt ge losgetrokken en losgeweekt. Dan slaapt ge niet in de kerk, maar dan is er een levendige behoefte: Och, dat ik Hem vinden mocht, Hem, die mijn ziele liefheeft.

Want wanneer ge aanstonds sterft aan de kanker of ge sterft aan een hartkwaal dan zal het zijn: Waar zal ik aankomen? Neen, dan zijt ge zo ziek, dan heeft dat lichaam zoveel in beslag genomen en is het: Eer de kwade dagen komen in dewelke gij zeggen zult: Ik heb geen lust in dezelve.

Voelt ge uw ongelukkige toestand nu?

Voelt ge het verschrikkelijke niet?

Toen is Hij afgekomen van het kruis, de Middelste, en is naast u gaan staan.

"Neen," zegt ge, "dat is niet gebeurd".

Dat is gebeurd voor allen die Zijn heil beminnen, voor allen die het hebben uitgeroepen: Ik zal des Heeren gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd. En dan zal Hij afkomen van het kruis en dan zal Hij naast de zodanige gaan staan en Hij zal Zijn vleugel over u uitbreiden en Hij zal het u toefluisteren: "Ik, Ik zal des Heeren gramschap dragen". De kerk brengt het niet verder en mag het niet verder brengen dan in de keuze, wanneer ze vallen voor het recht Gods.

Want wat is er gebeurd op Golgotha? Wat is daar geschied op de hoogte van het kruis? Dat is maar niet een verhaaltje, dat is maar niet een stuk lijdensgeschiedenis. Maar het is de beleving van de kerke Gods. En dat is de uitkomst voor allen, die godzaliglijk willen wandelen en die hier vervolgd worden om der gerechtigheid wil. Tegen wie alles is geoorloofd en die door ieder gehaat en gelasterd en nagewezen wordt, die daar die geheel enige Borg leren kennen en die Zijn beeld gelijkvormig mogen worden. Want alles was tegen de Christus geoorloofd. Hij heeft alle nijd, alle laster, alle leugens, alle verguizing, alle vuiligheid, alles heeft Hij gedragen.

Zo kunnen wij het niet prakkiseren of het is de Christus overkomen. En wanneer gij dan ook in dat pad der wijngaarden geleid wordt, dan zult ge het ook ervaren: En zij hebben Mij, eer dan u, gehaat.

Wat is er op Golgotha gebeurd? Wat is er op de hoogte van het kruis geschied?

Daar, op de hoogte van het kruis, daar hangt de Zone Gods, maar daar hangt ook de Rechter der ganse aarde.

En omdat daar de Rechter der ganse aarde hangt, daarom is het zo'n onbegrijpelijke zaak, dat, wanneer daar de kerk moet dulden en de straf moet ondergaan, dat dan de rechter gedaagde wordt.

Want dan gaat de Rechter in onze plaats staan. Dan gaat de Rechter daar staan in de gestalte van de gedaagde. Dan wordt Hij zondaar. Dan wordt Hij overtreder, dan wordt Hij misdadiger.

Dan wordt Hij een moordenaar voor de moordenaars en dan komt Hij dáár op te vangen de straf. Ja, dan wordt Hij dáár voor het Aangezicht Zijns Vaders, wat wij zijn geworden door de zonde. En dat is het wonder, het mysterie. En Hij heeft onder ons gewoond en wij hebben Zijn heerlijkheid gezien, namelijk de heerlijkheid van de Zoon des Vaders.

Hij is Rechter, Rechter der ganse aarde en Hij wordt gedaagde. Hij gaat naast de misdadiger staan, neen, in de gestalte van de moordenaar, in de gestalte van de misdadiger. Zo komt Hij alles op en over te nemen, opdat Hij het zou ervaren: En Ik zal de Herder slaan en de schapen zullen behouden worden, in de verstrooiing.

En zo komt Hij in de plaats te staan van Zijn beminde kerkbruid. Want die kerk kon het niet dragen.

Het werd van die kerk geëist. Maar een bloot schepsel kon daar, zoals de Catechismus zegt, niet aan voldoen. Maar Hij moest waarachtig mens en waarachtig God zijn.

En zó is Hij hun geworden een Rechter en een Heiland tegelijk.

De Rechter is hier ook het Lam, dat de zonde der wereld wegneemt.

En zo alleen zult gij het verstaan, ja, het zal wel langs u heen gaan, maar ik hoop dat God nog eens in uw leven zal schrijven: Mijn welbehagen over haar.

Ach, mijn beproefde vriend. "Hoe lang" zegt Jezus, "zal Ik u nog verdragen? Hoe lang zult gij nog luisteren? Hoe lang zult gij nog in de verstening neerzitten en in de verdwazing voortgaan dat er bij u wat wezen moet? Waarom woeden de heidenen en bedenken de volkeren ijdelheid?"

Alles is tevergeefs. Alle vijandschap is tevergeefs tegen de Christus. Alle woeden der volkeren is tevergeefs tegen de Christus. Alle verkeerdheid en verzet is tevergeefs. Het loopt zich alles te pletter tegen de Rots der eeuwen, daar op Golgotha.

De Heere laat het niet, omdat gij kwaad zijt, maar de Heere doet het ook niet omdat ge goed zijt. Ge wordt niet zalig omdat ge deugdzaam en goed zijt. Dat is alles tevergeefs. Uw bidden is tevergeefs en uw opstand is tevergeefs, uw doen en laten is tevergeefs en uw vijandschap is ook tevergeefs. De Heere stoort Zich nergens aan of ge goed zijt of dat ge kwaad zijt. Het is alles tevergeefs. Tevergeefs, weet ge waarvan dat af komt? Uit vergeven. Omdat er vergeving is daarom is alles te-vergeefs. Daarom zal er geen speldenknop van u bij zijn, geen zucht en geen ademtocht.

"Ja" zegt ge, "maar dat is toch maar een makkelijk leven".

Neen geliefden. De kerk is nooit makkelijk kwaad en de kerk is nooit makkelijk goed. Maar dan moet ge tot de kerk horen, hoor!

De kerk krijgt het kwaad als een dagelijks kruis en de kerk krijgt haar eigengerechtigheid - dat is het goed - ook als een dagelijks kruis.

Daar, daar op die kruisheuvel, daar is de Rechter.

Geen geval, geen zorg, geen list, Oost noch West noch zandwoestijn, Doet ons meer of minder zijn.

God is rechter.

Daar op de hoogte van het kruis, daar hangt het Lam, daar hangt de plaatsvervangende Borg, daar hangt de schuld-uitdelgende Heere Jezus. Daar heeft de vijand boog en schild en vurige pijlen op verspild. Alles tevergeefs tegen de Christus. Ook de atoomenergie. Ook de ganse wereldgeschiedenis met zijn vijandschap en met al zijn ellende. Tevergeefs.

Tevergeefs ook op het bouwen toegelegd, op het kerkenbouwen, op het bouwen van scholen en universiteiten, tevergeefs op het bouwen toegelegd, vergeefs het huis der vroomheid en der godsdienstigheid en der versteende orthodoxie en der godsdienst onzer vaders en het strijden voor de godsdienst onzer vaders en de oude beproefde waarheid, het is alles tevergeefs!

Hij geeft het Zijn beminden als in de slaap. Slaap nu voort.

Hij geeft het Zijn beminden als in de slaap, de slaap des doods, de slaap des lijdens.

Hij geeft het Zijn beminden als in de slaap in de Christus Gods.

Daar op Golgotha, daar roept de moordenaar: "Gedenk mijner". Wat is er van de Christus Gods uitgegaan? Wat is er van die dierbare Heere Jezus uitgegaan?

Dat is het Goddelijke genadewerk: Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.

Zo is daar de Borg opgeklimmen tot de opperste sport van het lijden en heeft daar met Zijn doorboorde handen geklopt aan de gesloten poort des hemels: Vader, Vader, vergeef het deze bandieten, vergeef het ze, want zij weten niet wat zij doen.

Ziet geliefden, dat zijn de worstelingen van de Christus, dat zijn de worstelingen van de Zone Gods, van Immanuël. Daar is geen zucht van u bij. Maar dan ook geen zucht. En wat leert ge?

God in uw vijandschap. God in uw verschrikkingen. God in het pesthuis der zonde. God in uw verlorenheid. God in uw kwaadheid, in uw dwarsheid, in uw hoogmoed. God in uw voornaamheid. God in de gedachte dat gij nog iets voort kunt brengen.

Want de mens is zo voornaam en dan is hij nijdig dat God hem nog niet bekeert.

Zou God daar in zijn, wanneer ze twisten aan uw tafel?

Zou God daarin zijn, wanneer ge op het punt staat elkander te vermoorden?

"Wat" zegt ge, "vermoorden?"

Ja, het gaat hier om moordenaars. Luther zegt: "Ik doe duizend keer op een dag een moord". Of denkt ge dat gij en ik het er beter afbrengen? De moord ligt in het paradijs. Daar zijn we moordenaars geworden van onze eigen zaligheid en als God het niet verhoedt, dan vermoordt ge uw eigen vrouw en kinderen, en omgekeerd.

"Neen" zegt ge, "dat zal mij niet overkomen".

Nu, dat is gebrek aan zelfkennis. Dat is gebrek, omdat ge de verdoemenis hier nog nooit hebt aangedaan. Dat is omdat ge nooit een duivelskind geworden zijt in de praktijk en bevindelijkheid, in de ontdekkende weg der godzaligheid. Want dan zoudt ge met God vechten. Dan zoudt ge Hem van Zijn troon halen, zo stout, zo verschrikkelijk, zo hoerachtig.

"Neen" zegt ge, "dat moogt ge niet zeggen".

Maar ik zeg het wel omdat het in de weg der ontdekking geleerd wordt.

Maar ge zijt nog nooit voor God in de schuld gekomen. Want die voor God in de schuld komt krijgt vergeving. Want het is tevergeefs op het bouwen toegelegd, het is tevergeefs om het huis voltooid te zien. Weet ge dan niet, dat al uw netheid en al uw doen en laten, en al uw bidden en knieën buigen, dat het niet anders is dan tevergeefs?

Tevergeefs. En dat komt hier uit, omdat er vergeving is. Vergeefs komt uit vergeven.

Daar is Hij Rechter. En omdat de Rechter er is om vrede en orde en recht te brengen, en omdat de vrede en de orde en de gerechtigheid uit de Rechter moeten vloeien. Als het goed is, dan is de Rechter de bron van recht en vrede en van orde en bijstand. Zie, dan is Hij de Rechter, de Zone Davids. En daar zijn de stoelen des gerichtts gezet, daar in de poorten van Jeruzalem, dat Ik bemin. Ik, God de Vader in Mijn verkiezing, God de Zoon in Mijn verlossing en God de Heilige Geest in Mijn toepassing, Wij, meervoudig, majesteitsvorm, Wij treden uwe poorten in, daar staan, o Godstad, de voeten van een drie-enig God. Wilt ge daar nog wat bij doen, wildet ge er nog bij zijn? Daar zijn de stoelen des gerichtts gezet.

En zij komen aan door het Goddelijk licht geleid, tollenaars, zondaren, hoeren en snoeren, afgodendienaars, parvenues, al wat ge denken kunt voor gokkers, voor nare zondaren op aarde, zij komen aan. Want denk er om, dat we achter de moordenaar aan zalig moeten worden, volk!

We spreken wel eens er over dat de moordenaar aan het kruis kon zalig worden. Maar achter moordenaars aan moeten wij zalig worden. En dan komen zij.

Waarom ?

Omdat ze de Zijne zijn. Omdat ze getrokken worden. De einden der aarde zijn Zijn bezitting.

Dan komen ze. Waarom ?

Omdat ze in den beginne met Hem geweest zijn. In de nooit begonnen eeuwigheid waren zij er in het harte Gods des Vaders. Dan komen ze daar, omdat het de tijd van Gods welbehagen is en dan komen ze aan. En dan zijn daar de stoelen des gericht voor het huis van David. En dan is die grote Davidszoon de geheel enige Rechter, Die uitspraak zal doen. En dan?

Hij zal niet oordelen naar het gezicht Zijner ogen en naar het gehoor Zijner oren. Maar dit zal Zijn gerechtigheid zijn, dat Hij voor hen betaalt. Hij is de zonde voor hen gemaakt. Hij heeft het op Zich genomen: Wie klimt de berg des Heeren op? Dat is Golgotha.

Wie zal die Godgewijde top voor 't oog van Sions God betreden?

Die Man, zie daar zijn gij en ik nu eens niet bij, die geheel enige Man uit duizend. Een Man uit duizend heb ik gevonden, maar een vrouw uit duizend heb ik niet gevonden. Waarom niet?

Die moest er nog komen. Die moest nog geboren worden uit de lendenen van die Man uit duizend. Wanneer Hij Zijn ziel uitgoot in de dood op de hoogte van het kruis, wanneer Hij het rechterlijke Gods onderging, omdat het Vaderlijke Gods daar achter was, toen heeft Hij zaad gezien.

Toen is Zijn kerk geboren. En toen Zijn kerk geboren werd, dan hoort ge het: "Heere, gedenk mijner". Dat is de moordenaar aan het kruis. Dat is de nieuwe geboorte, dat is de wedergeboren ziel. Niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn dan door de Heilige Geest.

Heere, gedenk mijner, gedenk mijner wanneer Gij in Uw Koninkrijk gekomen zult zijn.

Wat is dat een lief gebedje. Wat is er dan wel van de Christus Gods uitgegaan? Hij heeft Zijn ziel uitgegoot in de dood. En daar is die moordenaar, daar is dat kind in Sion geboren.

Zo zal het u en mij ook moeten gaan. Niet door kracht of door geweld, maar omdat de Wortel der zaak daar stond in het midden van die drie kruizen, een Wortel in een dorre aarde.

Job zegt: "De wortel der zaak wordt bij mij gevonden".

Voelt ge dan niet - ik wil niet lelijk zijn - maar dat we dan toch veel kletspraatjes hebben op dat gebied van de godsdienst.

Ik kan best begrijpen dat de wereld en ieder die het ernstig meent walgt van de godsdienst en ook walgt van ons. Hoe dan? Van de koningin mogen we geloven, dat ze koningin is bij de gratie Gods.

Maar de kerk is ook koningin bij de gratie Gods. En wij mogen ook geloven bij de gratie Gods.

Twee op de akker, twee in de molen, de één aangenomen, de ander verworpen. Twee op het dak, de één aangenomen, de ander verworpen. Twee op een kruisheuvel, de één aangenomen en de ander verworpen. "Ja" zegt ge, "dat is de uitverkiezing".

Wilt ge daar nog wat van zeggen? Mag Christus Zijn eigen bruidskerk niet kiezen? Hebben jullie dat ook niet gedaan, uw eigen bruid gekozen? Veronderstel dat ge van het stadhuis afkomt en ge zijt gelukkig getrouwd, het is eindelijk die dag. En er komt een andere vrouw bij u en die zegt: "Ge had mij moeten hebben. Haar niet, maar mij". Dat gaat toch niet.

Mag Christus ook Zijn eigen bruid kiezen?

Mag een beeldhouwer, wanneer hij daar dat grove en stompe stuk graniet of marmer heeft in zijn atelier, mag hij daar dan niet uithouwen het beeld dat hij zich voor ogen heeft gesteld? Zoudt gij de vrijheid van die beeldhouwer of kunstenaar dan willen belemmeren? Neen, laat Christus vrij in Zijn keuze.

En wanneer ge begenadigd zijt en ge hebt uw zonden en uw walgelijkheid leren kennen en het recht Gods, dan kunt ge het zo best hebben, dat Hij ú laat zitten en laat liggen en dat Hij een ander neemt. De Heere is goed en recht.

Daar zijn de stoelen des gericht gezet. Dat is het Rechterlijke in uw leven. Niemand blijft er buiten zijn eigen bevinding. Maar toen vijf en dertig jaar geleden de hemel met mij afhandelde, toen was het, dat ik aan de hand van mijn Borg, aan de hand van mijn Rechter mocht naderen voor het Aangezicht Gods.

En toen sprak God het uit en die vroeg het: "Hoe zal Ik u onder de kinderen zetten, hoe zal Ik u onder de zonen zetten en geven het gewenste land?" Het was of God er mee verlegen was, maar ik stond daar aan de hand van mijn Rechter en van mijn Borg.

Die stoelen des gericht, die stoelen van het huis van David. Te dien dage zal er een fontein geopend worden. - Daar hebt ge die Fontein op de hoogte van het kruis. - Voor de zonden van het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem. Hij is met Zijn harte Borg.

Mijn vrienden, als ge wist hoe gaarne ik u bij Jezus zou willen brengen, maar dat is mij gelukkig uit handen genomen. Ik kan het niet. Maar geloof Zijn heil- en troostrijk Woord, verhardt u niet maar laat u leiden. Er is geen zonde te groot, geen walgelijkheid te walgelijk, er is geen vijandschap te sterk, geen ongeloof te groot, dat het Hem in de weg zou staan.

Tevergeefs wilt ge goed zijn. Tevergeefs zult ge kwaad en nijdig op mij zijn. Tevergeefs.

Christus gaat door. Hij heeft het op Zich genomen en Hij gaat niet terug: Ik zal nooit herroepen hetgeen Ik eenmaal heb gesproken. Waarom twijfelt ge dan zo? Waarom hebt ge dan zoveel harde gedachten van de Heere? Omdat ge zo duivels zijt? Omdat ge zo verdorven zijt? Omdat ge in het huis van ongerechtigheid woont? Omdat ge niet van de zonde afkunt? Omdat het telkens weer is diezelfde geselroede van diezelfde dwaze akelige zonde en van die hoogmoed en van die geldgierigheid. Denkt ge dat het ooit anders wordt?

Neen, geliefden, maar daaruit leert ge waar Christus ingekomen is. Daaruit leert ge wat Hij op Zich genomen heeft. Daaruit leert ge, dat Hij zonde voor ons gemaakt is.

ij is wel degelijk in uw keuken en in uw huiskamer als daar de vloeken over de aarde rollen. Dat geloven jullie niet, omdat ge Hem niet kent. Hij is wel degelijk daar, wanneer de verschrikkingen des levens over u komen, wanneer ge het kruis krijgt te dragen van een liefde waar ge zelf voor gekozen hebt en dat is een liefde zonder wortel en zonder vrucht. En dan zegt ge: "De Heere kan hier niet wonen?"

Als de Heere dáár niet in woont, in uw en in mijn verdorvenheid en in de helse aanvechtingen van de vorst der duisternis en in de verschrikkingen der zonde, dan gaan we vandaag nog met zijn allen naar de eeuwige verdoemenis.

Maar omdat Hij er in is, en omdat Hij u vasthoudt en omdat Hij u belet van u weg te scheuren, daarom, want Hij is de Rechter die het beslist. Ge zoudt nooit weten, als ge niet iedere dag door uw eigen zonden en door uw eigen bestaan - hoort ge het? - en door de duivelskinderen aan uw tafel ondersteboven gelopen werd door uw eigen zonden dan zoudt ge nooit leren wie of de Christus was.

Maar in die verschrikkingen en in die ellendigheden van ons is Hij afgedaald.

Zo is Hij de Rechter die het in uw en in mijn leven beslist dat er van deze akker in der eeuwigheid geen vrucht kan komen, nooit. Geen ademtocht voor God.

En omdat Hij wist dat de gedaagde het niet op kon brengen, dat er geen centime was om te betalen, omdat Hij wist wat er in de mens was, daarom is Hij als Rechter van Zijn troon gekomen en heeft Hij het geen schade en schande geacht de mensen gelijk te worden. Zo is Hij in de weg van vernedering gekomen en is Hij in de menselijke en de knechtelijke gedaante - in het grieks staat er: Hij is als een Schooier, - langs de weg gegaan. Zo is Hij gevonden, omdat het bij ons niet was en toen heeft Hij het voor Zijn ganse kerk op Zich genomen, daar heeft Hij Zich voor Zijn Vader gesteld en daar heeft de Vader Zijn Zoon doorstoken. En Hij heeft het kruis gedragen en Hij heeft de dood doorstaan voor die kerk.

En daar hebt ge niet zó veel aan gedaan. We kunnen niets vóór de waarheid, zegt de Apostel, en we kunnen ook niets tegen de waarheid, wanneer de waarheid u gevangen neemt.

En wat is de waarheid in uw leven? Wanneer de waarheid u gevangen neemt? Wat is dan de waarheid?

Zingen we uit de 130e Psalm en daarvan het 1e vers :

*Uit diepten van ellenden
Roep ik, met mond en hart,
Tot U, die heil kunt zenden;
O HEER, aanschouw mijn smart;
Wil naar mijn smeekstem horen;
Merk op mijn jammerklacht;
Verleen mij gunstig' oren,
Daar 'k in mijn druk versmacht.*

Gedenk mijner, wanneer Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn. Moordenaars zullen u voorgaan in het koninkrijk Gods. Het gebed van de Christus werd verhoord: "Vader zij weten niet wat zij doen, vergeef het hen". En omdat Christus vergeving had gevraagd, daarom vraagt die moordenaar vergeving. Dat is van de weeromstuit. Dan krijgt hij het antwoord, het antwoord van het kruis, het antwoord van de Rechter: "Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn".

Heden. In het paradijs lag de moord. Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn in de beleving, in de bevinding. De schuld Zijns volks, dat zijn moordenaren, dat is het geboefte. De schuld Zijns volks, dat zijn de overtreders en de misdadigers, want Hij is bij de overtreders en de misdadigers in de dood geweest, bij dat verloren geboefte daar, op de Hoofdschedelplaats, daar ligt de eerste Adam begraven, daar ligt die ganse kerk in haar verlorenheid begraven. En daar op die dorre-doodsbeenderen-plaats, daar is de Wortel van het huis van David geplant.

Daar staat het kruis. En daar, aan dat kruis, de Rechter. En van het kruis krijgt die moordenaar het antwoord: "Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn, heden!"

Ja, wat denkt ge dan, dat uw geboortedag de belangrijkste is of uw trouwdag, of uw sterfdag? Neen, heden, indien gij Mijn stemme hoort, wanneer ge Gods Woord hoort en wanneer dat Woord gaat doen wat het zegt, wanneer dat doorgaat door de verdelingen des mergs en der samenvoegselen. Dat is het heden. Dan wordt het een eeuwig heden. Heden, indien gij Mijn stemme hoort. Dat is de belangrijkste dag en daar heeft die moordenaar aan het kruis zijn geboortedag en zijn sterfdag en zijn huwelijksdag, want hij trad in de dadelijkheid in het huwelijk met de Zone Gods.

Zo is hij de trouwzaal hier binnen gegaan. Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.

Eerst terugleidend in de weg van herinnerende ontferming wanneer God een mens brengt bij de bondsbreuk en bij de moord aan de voet van de levensboom. Dan uit genade, aanstonds, opgevoerd in het paradijs Hierboven, waar Christus komt. Wie is zij, die daar opkomt uit de woestijn leunende op de arm van haar Liefste? Dat is de moordenaarsgemeente. Hij kon er niets tegen doen. Hij had zijn hele leven verzondigd, vergooid en versmeten. Zijn hele leven als een bandiet geleefd en er alles doorgebracht. Hij had tegen God gezondigd en uitgehouden.

Maar hoe hij zich ook verzette in de weg van zijn zonden en zijn dwaasheid en blindheid, en hij heeft het zó niet kunnen doen - ik zal niet platter worden -, zie hij werd toch zalig.

Tevergeefs al uw vijandschap. Tevergeefs al uw vloeken, al uw zonden, al uw moorddadigheid, tevergeefs!

Maar het is ook een doodslag aan alle werkheiligen. Tevergeefs uw bidden, tevergeefs uw netheid, tevergeefs uw kerkgang, tevergeefs uw knieën buigen, tevergeefs uw Bijbelstudie, tevergeefs uw bouwen toegelegd. Een doodslag voor alle werkheiligen en eigengerechtigten. Want God doet het niet omdat ge goed zijt of dat ge bidt, en Hij laat het niet omdat ge vloekt.

"Ja" zegt ge, "maar het is toch wel een beetje erg grof vanmorgen". Maar jullie zeggen toch wel eens dat het nog kon voor die moordenaar aan het kruis? Daar kan het nog voor, dan kan het voor mij óók nog. Maar dan moet ge u als een moordenaar hebben leren kennen. Want we worden achter de moordenaar aan, zalig.

Dat is juist die grote troost. Weet ge wanneer ge God ontmoet? Als Hij u ontmoeten wil.

En weet ge waar ge God ontmoet?

Op de dwaalweg, daar ontmoet ge God. Want we waren allen als dwalende schapen, niet één uitgezonderd, en wij gingen een iegelijk naar ónze weg. En de één heeft een kerkelijke weg en de ander een vrome, maar de Heere stoort Zich niet aan uw goddeloosheid noch aan uw vroomheid.

Een doodslag voor al wat werkheiligheid is, is hier toegebracht. God is Rechter, die het beslist. God is Rechter, die het weet, dat, als ik het goede wil, dan ligt het kwade mij bij. God is Rechter die het weet: Het kwade dat ik niet wil, dat doe ik. En het goede dat ik wil, dat doe ik niet.

We kunnen niet van de zonde af.

Christus kon niet van het kruis af. Hij kon niet van de zonden van Zijn volk af.

Die moordenaar kon ook niet van het kruis af.

Christus kon niet van de zonden van Zijn volk af.

Zoudt gij er dan inderdaad af willen ? Ge komt er niet af. Ge wilt er af en ge wilt er niet af en ge kunt er niet af, enkel en alleen: Den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te worden. Enkel en alleen om te weten wat het de Christus gekost heeft.

Neen, Hij kon niet van de zonden van Zijn volk af en Hij kon niet van het recht van Zijn Vader af.

En zo hing Hij tussen hemel en aarde.

De hemel nam Hem niet op en de aarde droeg Hem niet langer. Zo zweefde Hij tussen hemel en aarde.

Gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn. De gedachte te vragen aan de Christus, geen recht meer in onszelf.

En wanneer Christus dan is ingegaan en wanneer Hij daar dan is gezeten aan de Rechterhand des Vaders, dan hoef ik niet meer te bidden: Wanneer Gij in Uw Koninkrijk gekomen zult zijn. Maar dan is het wel eens mijn verzuchting en het gebed van al Gods ware kinderen: Gedenk mijner, in Uw Koninkrijk. Want dat is uw begeerte, dat Christus eens Koning zal zijn in uw hart, dat Christus eens Koning zal zijn over de gebeurtenissen in uw leven, dat Christus eens Koning zou zijn om te regeren aan uw tafel.

Dan krijgen we lust en begeerte naar Zijn Koninklijke Bediening. Hij hoeft er niet meer te komen, maar Hij is er, o volk in smart, stort voor Hem uit uw ganse hart, Hij is een Toevlucht te allen tijde.

God is Rechter die het beslist. De Rechter is Gedaagde geworden.

De Rechter is gaan staan in de plaats van de schuldige en zo alleen zullen de hemelen zingen tot Zijn eer.

Zo alleen wordt gij zalig en in geen andere weg dan in de weg van het kruis.

Amen.

O Heere, goedheid zonder eind noch paal, zijn Uw wegen altermaal. Zo alleen omdat Gij Rechter zijt en omdat Gij als Rechter de schuld op U genomen hebt en omdat Gij het alles hebt voldaan en volbracht omdat Gij waarachtig God waart, Heere Heere, wil het ons leren, opdat wij van U zullen verstaan: Dit is de weg, wandel in dezelve.

Amen.

Onze slotzang zij uit de 127e Psalm en daarvan het 3e vers:

*Zo gaat het elk, dien God bemint.
Wie kind'ren voortbrengt tot Gods eer,
Verkrijgt een erfdeel van den HEER;
Wie zich met kroost gezegend vindt,
Dat zich oprecht en dankbaar toont,
Ziet al zijn zorg naar wens beloond.*

Gaat thans heen in vrede:

De Heere zegene u en de Heere behoede u,

De Heere doe Zijn Aangezicht aan u lichten en zij u genadig,

De Heere verheffe Zijn Aangezicht over u en in u en geve u vrede.

Amen.

Votum:

Onze hulpe en onze verwachting sta in de naam des Heeren Heeren, die hemel en aarde schiep door het woord van Zijn kracht, Die trouwe houdt in eeuwigheid en nooit laat varen de werken Zijner handen. Genade, barmhartigheid en vrede worde u geschonken van God, de Vader, en van Jezus Christus, Zijn eengeboren Zoon, onze Heere, door de bediening van de Heiligen Geest. Amen.

Proberen wij nu te zingen uit de 42e Psalm en daarvan het 6e vers:

En nu mogen we er niets af doen en we mogen er ook niets bij doen, naar de Schrift, maar ik wil het u alleen maar even laten zingen vanmorgen dat ik het "Waarom Heere vergeet Gij mij", in dit geval zou willen zingen: "Waarom Heere, verlaat Gij mij". Jullie hebben daar niets op tegen, maar het mag ook anders.

*'k Zal tot God, mijn steenrots, spreken:
"Waarom, HEER, vergeet Gij mij?
'k Ga in 't zwart, door rouw bezweken,
Om mijns vijands dwing'landij,
Die mij hoont, mij 't hart doorboort,
Dat gestaâg deez' last'ring hoort:
Waar is God, op Wien gij bouwdet,
En aan Wien g' uw zaak vertrouwdet?*

Voor en na hebben al Gods kinderen Hemelvaartsdag gevierd voordat ze hemelwaarts gingen.

En zij, die geen Hemelvaartsdag hebben gevierd voordat ze aanstonds hemelwaarts gaan, zullen zo teleurgesteld uitkomen. Want die hebben in hun gebeden en in hun verzuchtingen hemelvaartsgrond ontdekt.

En nu is het wel waar, dat aanstonds Gods kinderen heengaan, waar hun zuchten en waar hun roepen en waar hun klagen en waar hun gebeden en waar hun tranen zijn heengegaan.

Want zo hangt de kerk aan de Hemel, omdat de Hemel de kerk trekt. En zo zullen we aanstonds allen thuishkomen naar de belofte: En Ik zal ze allen tot Mij trekken. Allen! Wie zijn dat?

Die door de waarheid hier beneden gevangen genomen zijn.

En wanneer de waarheid u hier gevangen neemt, dan gaat ge geloven in uw eigen verdoemenis en in uw eigen helwaardigheid. Dan loopt ge iedere dag uit uzelf naar de hel.

"Ja" zegt ge, "maar dat hoeft ge niet zo te accentueren".

Geliefden, ik kán het niet onderstrepen. God alleen kan het benadrukken. Want alleen zij gaan naar de hemel, die het hier hebben verstaan: En Ik zal uw ziel in de hel niet verlaten.

"Hoe langer hoe meer verdorven" roept Gods kind uit.

"Ben ik dan alleen op aarde gekomen om het te verzondigen?" roept Gods lieveling uit.

Ik kan niet anders en ik weet niet anders en ik heb niet anders dan mijn inwonend verderf.

En nu is hij verdorven en hij wordt hoe langer hoe meer verdorven en hij gaat toch niet verdorven.

Dan kunt ge ook van uw bekering geen hemelvaart meer maken, noch van uw rechtvaardigmaking.

Maar dan is het alleen achter de Heere Jezus aan.

We worden opgezocht. We worden opgeraapt. Hij legt ons neer waar Hij ons vond om onze verdoemenis uit te leven. Want als God u levend maakt en Hij roept u, dan zegt Hij: "Gij zijt Mijne. En Ik heb u bij uw naam geroepen. En uw naam is geschreven in het boek des levens des Lams". Wanneer Hij u zo levend maakt, dan legt Hij u weer in uw graf terug. Niet in uw doodstaat, maar in uw graf.

Omdat de belofte voor dat levendgemaakte volk is: En Ik zal u uit uw graven doen opkomen, o Mijn volk.

Zo komen ze iedere dag hun eigen lijkucht en hun eigen graflucht tegen, opdat hun rieken zou zijn in de vreze des Heeren. Geloof maar niet dat ge ooit met godzaligheid bij God kunt komen. Want er is niets van ons bij. Het is alleen: Door al Uw deugden aangespoord, Hebt Gij Uw Woord, En trouw verheven. Dan wordt ge door de waarheid gevangen genomen. Dié waarheid houdt u gevangen n.l. dat ge een doemling zijt. Want ge wordt als een verdoemde geboren, ge gaat als een verdoemde over de aarde en ge sterft aanstonds als een verdoemde. Dat is de Waarheid.

En diezelfde Waarheid, die u dat leert, die maakt u ook vrij, want zo is er dan geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn. We komen hier niets te boven, geen enkele hartstocht, geen enkele drift. Aanstonds zijn we alles te boven in Hem. Dat is: En wat nut u de Hemelvaart van Christus ? Het is niet: Wat begrijpt ge er van ? Of: Wat verstaat ge er van ? Neen, dat is het niet. Maar: Wat nut u? En van dat nut van de Hemelvaart van Christus hadden we ons voorgesteld in dit morgenuur iets te beluisteren. Dat moet ook van boven komen. Ge kunt het niet beluisteren van beneden.

Uit de Handelingen der Apostelen het gedeelte dat u is voorgelezen, het 1e Hoofdstuk, het 9e vers, deze woorden:

“En Hij werd opgenomen daar zij het zagen”

Christus opgenomen in Heerlijkheid

Ziedaar het onderwerp voor dit morgenuur.

Gods rechterlijke daad.
Gods vaderlijke daad.
Gods kinderlijk erfdeel.

Proberen wij tot God te naderen.

Zetten wij ons godsdienstig samenzijn voort, door met elkander te zingen uit de 103e Psalm eerst het 10e en daarna het 6e vers:

*Zo ver het west verwijderd is van 't oosten,
Zo ver heeft Hij, om onze ziel te troosten,
De HEER heeft Zich, als d' allerhoogste Koning,
Een troon gevest in Zijne hemelwoning;
Zijn koninkrijk heerst over 't wereldrond.
Looft, looft, den HEER, gij Zijne legermachten,
Gij eng'len, die Hem dient met heldenkrachten,
En vaardig past op 't woord van Zijnen mond.*

*Zo hoog Zijn troon moog' boven d' aarde wezen,
Zo groot is ook voor allen, die Hem vrezen,
De gunst, waarmee Hij hen wil gadeslaan;
Van ons de schuld en zonden weggedaan.*

Wanneer wij u hier op de Olijfberg de Christus tekenen als de Borg en als de Plaatsvervanger en als de Middelaar, wie denkt dan met ons niet aan een ander toneel ? Hoe gaan dan onze gedachten uit, hoe bij de ingang der tijden daar een ontzettend toneel plaatsgreep, wanneer God Adam uitdreef uit het paradijs. Wie denkt niet aan het toneel, dat een tegenhanger is van hetgeen we hier op de Olijfberg zien?

Adam, in moedwillige ongehoorzaamheid, door de hand van Gods toom, het paradijs uitgewezen, daar die ontzettende geschiedenis bij de ingang van al onze ellende en van alle mensheid en wereldleed. Adam uitgedreven, gaat daar heen onder de greep van Gods toom. En hier, op de Olijfberg, de tegenhanger. Christus; wanneer Hij daar staat op de Olijfberg. Hoe is Hij daar dan gekomen?

Jeruzalem heeft zijn Koning verworpen en Israël heeft zijn Heiland en zijn Verlosser niet gewild.

En zo zien we Hem dan, wanneer Jeruzalem nog slaapt, dat Jeruzalem, dat profeten doodt en stenigt, dat Jeruzalem dat zijn Heiland niet heeft gewild. Jezus verlaat de stad in dit stille morgenuur en Hij wil de berg der olijven beklimmen.

Wie klimt de berg des Heeren op? Wie zal die Godgewijde top. Voor 't oog van Sions God betreden? Die Man, die rein van hart en hand, Zich niet aan ijdelheid verpandt, En geen bedrog pleegt in zijn eden.

Daar staat de Tweede Adam. Daar staat de Zone Gods. Daar staat Hij, Die Zijn ganse kerk in Zijn beide handpalmen heeft gegraveerd. En wanneer we Hem daar zien staan, dan gaat Zijn blik naar de verte. En het is zo stil geworden op de Olijfberg, zo heel erg stil. Het is alsof de wind niet meer ruist en alsof de vogelen hun stem inhouden. Het is alsof er geen ademtocht is en geen blad zich beweegt.

Zo stil, zoals het zo stil kan zijn, wanneer wij voor goed afscheid nemen van onze beminde, wanneer wij daar aan het sterfbed staan van moeder of van vader, hoe stil kan het dan zijn, zo heel erg stil. Zo is het hier op de Olijfberg.

En Jezus ziet, daar aan de voet van de Olijfberg, Gethsemané. Daar heeft Hij de drinkbeker gekregen, daar heeft Hij gekropen, daar heeft Hij, mocht het ook zijn met uw en mijn schuld, voor God gebogen.

Waarom kunt ge weten, dat Hij met uw en mijn schuld voor God gebogen heeft?

Dat weet ge hier aan: Dat gij het gelovig bevindelijk smartelijk krijgt te ervaren dat ge zelf nooit een zondaar voor God kon worden, dat het zondaar en schuldig worden voor de Heere buiten uw besef en buiten uw vermogen lag. Dat er daarom een Ander nodig was, een Ander, die Zichzelf niet telde, een Ander, die Zichzelf gaf, een Ander, die overwon. Is er schrikkelijker, is er ontzettender dan dat een mens zijn liefde niet kwijt kan? Kent ge en weet ge dat bij ervaring ?

De liefde gaat nooit over, de ware liefde. De liefde zegt nooit: "Het is genoeg". De liefde wordt met liefde gevoed. De liefde vergaat nimmermeer. Maar wanneer gij het smartelijk en schrikkelijk gaat ervaren, dat ge uw liefde niet kwijt kunt, dat uw liefde bleef, dat ze uw liefde niet meer aanvoelen, dat ze uw liefde niet alleen negéren, maar dat ze zo geheel ontaard is en gij kunt uw liefde niet kwijt. Alleen zij die weten wat dat is, kunnen bij ogenblikken hun verdriet niet op. Waar ge vroeger zo veel aan kwijt kon, gaat nu niet meer. Het is alsof ze het niet voelen en dan, dan gaat het ook niet meer. En toch?

Zo kon God Zijn liefde niet kwijt, nadat Hij het eerst zo wèl had gemaakt. Zo kon God Zijn liefde niet kwijt aan Zijn schepsel, die Hij daar als zoveel belovend in dat wonderschone paradijs had gezet, opdat ze hun Schepper zouden kennen en liefhebben.

En nu, uit het paradijs. Die uitdrijving over die vervloekte aarde. Zo gaat daar die mens heen en God kon Zijn liefde er niet meer aan kwijt.

En nu staat hier de tweede Adam, opdat Hij aanstonds zou ingaan in het paradijs hierboven.

Ja, maar zo goed als de eerste Adam uitgedreven werd en dat dat een rechterlijke daad Gods was, zo zal de Tweede Adam niet ingaan uit eigen werkzaamheid, maar Hij zal ingebracht moeten worden, zoals de eerste Adam uitgeworpen is. Was het uitdrijven van de eerste Adam een rechterlijke daad, zo is ook het opnemen en het ingaan van de tweede Adam een rechterlijke daad. Wanneer er nog één zonde verzoend moest worden, dan was Christus niet ingebracht. Wanneer er nog één penning van onze zonde en schuld betaald moest worden, dan was Hij niet opgenomen in heerlijkheid.

Maar daar ligt juist de waarborg voor de ganse kerk: Gerechtvaardigd, geheiligd, verheerlijkt, voor eeuwig verlost door die geheel enige schuld-overnemende en schuld-uitdelgende Borg, Die ingegaan is. En wanneer Hij daar dan in zal gaan en wanneer Hij daar dan eens blik over die wereld waarvoor Hij gekomen was en voor Zijn kerk, dan ziet Hij niet alleen Gethsemané daar aan de voet van de Olijfberg, maar dan ziet Hij daar ook Jeruzalem, Jeruzalem dat profeten doodt en stenigt.

En blijf nu maar bij uw eigen hart, volk, leg uw handen maar op uw borst en ween het maar voor God uit: Jeruzalem, dat profeten doodt, hier van binnen, dat de waarheid Gods op zijn mond slaat, dat de beloftenissen Gods wantrouwt, dat de liefde Gods tegenstaat, o dat Jeruzalem, dat profeten doodt en stenigt.

Hoe kunnen wij die stenen tafelen van Gods heilige wet gebruiken om daar mee te stenigen, om daarmee dood te slaan in de weg van zelfheiliging en verlossing, omdat wij ons altijd maar weten verstrikt en vastgehouden, dat er-wat-wezen-moet.

Daar ligt Jeruzalem. Dan ziet Hij de straten, waardoor Hij als het Lam Gods, gebonden, ter slachting werd gebracht.

En daar achter Golgotha, waar Hij Zich op het kruis heeft gegeven, waar Hij zich dood heeft geliefd voor dat Jeruzalem dat profeten doodt en stenigt.

En daar, achter dat kruis, de hof van Jozef, waar hij begraven werd. Daar hebben ze Hem neergelegd. Daar is Hij voor ons neergelegd. Daar hebben de vrouwen gezeten tegenover het graf. En daar is het woord, het heerlijke woord van Naomi, de Oudtestamentische kerk, in vervulling gegaan, wanneer ze daar zagen dat graf en die steen er op verzegeld: En die Man zal niet rusten totdat Hij de zaak voleindigd heeft.

In de dood is Hij ingegaan. In het verderf is Hij ingegaan en in de hel en in de verdoemenis. En wanneer ge nu niet iemand hebt, die voor u naar de verdoemenis gaat, wanneer gij geen ander hebt die voor u naar de hel gaat, dan moet ge er zelf naar toe. Alzo is Hij hun geworden als een Heiland.

Hij is opgestaan en nu staat Hij daar: De kerker werd Uw buit o Heere. De kerker. Het voornaamste is, dat ik Zijn buit ben geworden. Dat is het voornaamste: Wanneer Hij Zijn vleugelen over mij uitbreidde en mij naar Zich toe trok en mij toefluisterde: "Mijn genade is u genoeg". Dat is het! God had geen toegang meer tot ons hart. God kon Zijn liefde niet meer kwijt. En daarom zullen wij Hem loven en prijzen als een liefhebbend en als een getrouw God, want toen er niemand was die God kon liefhebben, toen heeft Hij tegen Zijn Zoon gezegd: "Gij zult den Heere Uw God liefhebben met geheel Uw hart en met geheel Uw verstand en met al Uw kracht". En alzo heeft Hij de wet vervuld en alzo is Hij geworden een Borg, een Middelaar, een Heiland. Voelt ge nu, dat die twee tegenover elkander staan: De uitdrijving van de eerste Adam uit het paradijs. Dat is een rechterlijke daad. En hier op de Olijfberg de Tweede Adam, wanneer Hij daar afscheid neemt, wanneer Hij daar zegenend afscheid neemt, dan, ziet, God vaart voor het oog Met gejuich omhoog.

Daar is de Immanuel, daar is de Overwinnaar uit Psalm 110: En wanneer Hij uit de beek zal drinken, dan zal Hij daarna het hoofd opheffen.

Heeft Hij niet gedronken uit de beek van Gods toorn?

Is Hij niet gebogen gegaan onder onze zonden en schuld?

Zie, dan is het geen zondagschoolverhaaltje, neen. De godsdienst is wel met Hemelvaart te troosten, heus wel.

Maar Gods kind zit met de Hemelvaart, omdat hij dagelijks een hellevaart heeft te maken in de weg van ontgronding!

Niet uw beschouwende kennis, mijn broeder, niet een beredeneerde rechtvaardigmaking, niet een waangeloof, dat niet. Maar ach, die smart: Kon ik toch eens in God geloven.

"Ja, maar ge gelooft toch wel, nietwaar, ge gelooft toch wel in de Heere Jezus?"

Ja, ge gelooft dat ge gelooft! De meeste mensen geloven dat ze een gelovige zijn, maar die zijn finaal buiten de zaak! Maar niet in de beleving. Want die buiten de zaak gezet wordt in de beleving, die wordt door Goddelijke almachtige genade in de weg van herschepping op zijn plaats gezet in zijn verlorenheid in de eerste Adam. Weet ge wat Hemelvaartsdag is?

Sla op mijn ellende de ogen, Zie mijn moeiten en verdriet.

Dat is hemelvaartsdag in de praktijk.

Uit diepte van ellende, Roep ik met mond en hart, Tot U, Die heil kunt zenden.

Dat is Hemelvaartsdag in de weg van afsnijdende rechterlijke en Vaderlijke en hartelijke toegenegenheid.

Ge kunt het niet bezien ?

Nu, vraag maar veel om een paar blinde ogen, want als ge nog wat ziet, dan ziet ge nog teveel. En vraag maar om een paar dove oren, want als ge nog wat hoort en alles wat ge hoort is nog teveel. En vraag maar veel om een stomme mond, opdat het niets anders zal zijn dan:

Zij sloegen 't oog op God,

En zij liepen als een stroom Hem aan.

En als het daar nu over gaat, dan ga ik naar de eeuwige verdoemenis, want het is bij mij niet om Hem als een stroom aan te lopen, er is bij mij dat roepen en dat klagen niet van dat waarachtige beproefde volk. Er is bij mij niet anders dan: Stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren. Dat is van dag tot dag en van nacht tot nacht.

God vaart voor het oog. Dat kan alleen God maar.

Met gejuich omhoog.

Dan gaat Christus heen, dat zij het zagen.

De discipelen zagen het. Weet ge wie het ook zagen?

De duivelen, die zagen het ook. Tandeknarsend staan ze daar en zij moeten van verre blijven, want Hij zal niet toelaten dat Zijn Heilige, dat is Christus, verderving ziet. En wanneer Hij dan opvaart van de Olijventop, dwars door die zee en die oceaan en door dat leger van duivels en demonen, want het zijn de geestelijke boosheden in de lucht, dan stijgt Hij op voor Zijn ganse kerk. De duivel moet van de Zoon des mensen en van de Zone Gods afblijven. Maar weet ge wat het ergste was ? En waarom hij het meest satanisch en duivels was ?

Dat Christus daar niet alleen heenging, maar dat Christus daar met Zijn ganse kerk vandoor ging.

Hij had Zijn ganse kerk op het hart. God vaart voor het oog, Christus met Zijn ganse kerk, omhoog. Hij had ze in beide Zijn handpalmen gegraveerd. Een zodanige Hogepriester betaamde ons, Zijn ganse kerk op Zijn borst en op Zijn schouder. En de duivel moet er afblijven. Die het het schandelijkste verzondigd hebben die gaan daarheen. Hij gaat daar als Salomo in zijn gouden koets, hemelwaarts. Jeremia heeft dat alles in de praktijk der godzaligheid zielkundig beleefd, wanneer hij het uitriep: "Al mijn vredegenoten geven acht op mijn hinken".

Hebt ge dat wel eens ondervonden, dat al uw vredegenoten acht op uw hinken geven? Ze kunnen een kind van God niet uitstaan, niet verdragen. Als een kind van God recht op haar plek is dan gaat ze als een pest over de aarde, dan kunnen ze niet met u huizen, dan zijt ge een stuk verdriet voor uw eigen vlees en bloed en dan zijt ge dagelijks een ongelukkige tobberd aan de troon der genade daar ge wel kunt zien waar ge komen moet, maar waar ge uit uzelf niet kunt komen, tenzij dat ge weer eens opnieuw door de Heilige Geest en door Gods Woord ontboden wordt om aan de troon der genade te verschijnen en dan komen Gods wagens, boven 't luchtig zwerk en dan zingt ge tien en tienmaal duizend sterk: Saul had zijn duizenden verslagen, David had zijn tienduizenden verslagen, maar de Christus Gods heeft zijn honderdduizenden verslagen. En als Hij zijn honderdduizenden niet verslagen had, hier, van binnen en aan de buitenkant, dan zou er nooit een vlakke zijn tussen God en uw ziel.

En weet ge wat vlakke is tussen God en uw ziel ?

Ik ben van Uwe wet te schenden, krom van lenden. Daar ligt de vlakke in. De vlakke ligt in de genade dat ge zondaar en zondares voor God moogt worden. En daar brult ge tegen.

Hij kwam en is gekomen omdat er niemand was die God liefhad. God kon Zijn liefde niet meer kwijt.

En zo is Hij in Zijn Zoon neergedaald. En in die Zoon is het geschied: En het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond. Hij is zonde voor ons gemaakt. Hij is liefdeloosheid en trouweloosheid voor ons gemaakt. Hij is in het verderf ingegaan, opdat Hij daar Zijn kerk als een gouden en dierbaar kleinood zou vinden. Dat zijn Gods keurlingen. Dat zijn Gods juwelen en diamanten. Dat zijn Gods lievelingen: God vaart voor het oog met gejuich omhoog.

De duivel met al zijn macht en kracht en met al zijn geweld moet er afblijven. En zo gaat Gods kind nog naar de hemel, zo gaat Gods kind nog naar huis. Al zou de Heere hem in 't donker wegleggen, gelijk menig ouder hun kind in 't donker op bed legt. Dan draait ge de knop om en dan gaat ge maar heen. Zo en niet anders. Stel uzelf niets voor dat er wat wezen moet. Ganselijk niet, geliefden. Er mag niets wezen. Want er was niets meer. En daar waar ganselijk niets meer was, is Hij gekomen.

En die praktikale hemelvaart geschiedt altijd nog vanuit Bethanië. Waar woont ge? Waar zijt ge thuis?

Ge kunt toch alleen maar leven waar ge liefhebt. Ge kunt ergens wonen en ge kunt een knus huisje hebben en het kan allemaal goed zijn, en ge kunt hier rente van hebben en daar gezag van hebben, goed, maar dat ge nog geen leven hebt.

Ds. Ledeboer zei: Voor één kus van Jezus' mond Geef ik al die zwarte grond.

Wat is het u waard, geliefden?

Wat hebben we nu in dit schuurtje, wat hebben we nu met elkaar? Wat hebben we nu aan geld en goed? 't Is makkelijk, maar wat hebben wij er aan ?

Als ge in de gunste Gods een goddeloze moogt zijn, dat is zaligmakend!

Die niet werkt, maar gelooft in zijn eigen verdoemenis, die is door God gerechtvaardigd.

Zo gaat Jezus met Zijn ganse kerk opwaarts. Ze zien het, maar doorgronden het niet. En ? Een wolk nam Hem weg.

Zo gaat het nog. Die wolk der zonden neemt Hem telkens weg. Zo gaat het telkens maar weer, die wolk van ongerechtigheid en van eigenwilligheid die neemt Hem telkens weg uit het gezicht. Zij hebben mijn Heere weggenomen. Zij, mijn zonden hebben de Heere weggenomen. Het is zó droevig, dat ik zo weinig in onze dagen van zonden en schuld hoor. Er zijn maar weinig mensen die daar acht op slaan.

Weet ge wat het is ?

Zó maar verongelijkt, dat zijn we. En zó maar nijdig, en boos en zó maar weer verkeerd en zó maar weer met een grote mond tegenover elkander staan. Maar:

De Heere zal uitkomst geven, Hij die daags Zijn gunst gebiedt. Ik zal in dit vertrouwen leven.

Ja, dat kan gezongen worden in uw hart. Maar dat kan ook gezongen worden door een gereformeerde duivel in uw hart. Dat kan ook gezongen worden door uw eigen vrome vlees in uw hart.

Dat kan ook gezongen worden op het stramien van uw opvoeding en van uw gemoedelijke aandoeningen.

Ja, de Heere zal uitkomst geven voor Zijn ganse kerk, maar voor mij is er geen doen meer aan. Hoort ge het?

Want ze geloven het wel voor de kerk en ze geloven het wel voor Gods kinderen, maar ze worden voor diefstal bewaard. Want Hij zal niet toelaten dat ze hun handen uitstrekken naar onrecht. En daarom staat de kerk van verre en daarom hebt ge het maar aan te zien. En daarom gaat Hij naar boven. En daarom is Hij het, die het alleen en volkomen volbracht heeft. Ja, de Heere zal uitkomst geven. Stil toch, alstublieft, houdt uw handen thuis, bemoedigt uzelf niet. Want dat zijn allemaal vertroosting en uit uw eigen ingewanden vandaan, zoals een spin zijn net uitperst en zijn net maakt uit zijn eigen ingewanden vandaan. En dan gaat hij in zijn eigen net hangen om een vliegje te pikken. En zo zijn menige eigengerechtigde vromen die van de zaak als zaak wel eens een oog hebben gehad, maar die in de praktijk van het leven niet anders zijn dan Farizeeërs en wettische mensen die hun eigen zaligheid uitwerken. Maar God vaart voor het oog. En er is maar één God, en er is maar één Christus, en er is maar één Heere Jezus. En het is alleen, wanneer we in Hem gevonden worden. Zie, en wanneer we dan in Hem gevonden worden dan is de praktijk: En een wolk nam Hem weg.

Waarom ?

Omdat ge op aarde nog Gods rijk en Gods werk moet uitdienen. Hier beneden, in een weg die ge zelf niet kent, die ge zelf niet gezocht hebt.

"Och" zegt ge, "ik verkeer in een weg van eigen schuld en van eigen gewerkte ellende. Man, praat mij er niet van".

Viel die weg van eigen schuld en eigen gewerkte ellende dan buiten het besluit Gods? Viel uw weduwschap buiten het besluit Gods? Viel uw armoede en uw krankheid buiten het besluit Gods?

Wanneer Adam daar zijn Schepper op het hart trapt, valt dat buiten de raad Gods?

Ja, dat durven jullie niet aan.

Neen, het valt niet buiten de raad Gods. Toch, omdat hij de schuldige is, werd hij uitgedreven. En alzo verzond God Adam.

Verzond? Ja, hebt ge wel eens wat verzonden? Dan hebt ge het eerst zorgvuldig ingepakt en verzegeld en op de post gedaan. Nu, dat is in het paradijs al begonnen. Hij heeft ze zorgvuldig ingepakt en bekleed met de vellen der lammeren. En zo heeft Hij zijn kerk ingepakt en verzegeld en verzonden naar het paradijs hierboven. Zo gaat het van paradijs tot paradijs.

In de levenspraktijk? Hoe langer hoe meer zondaar.

Zoekt ge naar gronden bij uzelf ?

Gij hebt mij het hart doorboord. Dan komt God het hart van uw beleving en bevinding en ervaring en het hart waar ge aan hangt, te doorboren.

Zo gauw als Gods kind leven krijgt in haar ziel en ze gaat steunen op dat leven, dan zal God het de doodsteek geven. Hij gunt u geen leven in uzelf. Maar Hij gunt u alleen maar leven in een Ander, dat is in Christus.

Wanneer die vrouw in de woestijn vlucht, dat is de Kerk, en wanneer ze dat kind baart, dat is het leven, zie, dan wordt ze op de ontzettendste wijze achtervolgd door satan, die alle tornamenten, ja, een golf van oceanen over haar heen wil storten. En wat doet God?

Hij neemt het kind weg. Het leven neemt Hij weg. En Hij neemt dat leven bij Hem in Zijn troon. Waarom? Omdat het Zijn leven is. Omdat het de bevruchting is van de Heilige Geest. En daarom zult ge als een uil in de woestijn en in de wildernis over de aarde gaan opdat de belofte zij in u: En de woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vrolijk zijn, dat God mijn ziel redde, maar dat God mijn ziel het leven gaf, maar dat God ook dat leven bewaart bij Hem.

Zo gaat Hij dan met het leven heen. Het is een gaande en een komende Heere Jezus.

Verwondert ge u over die dingen? Zijt ge over die dingen bestreden? Wat gebeurt hier dan?

Gelijk een adelaar zijn nest opwekt, dat is de Christus Gods. Die Adelaar heeft Zijn nest opgewekt, dat nest waar Zijn kerk was. Die kerk onder Zijn vleugelen. Die kerk was uit die Adelaar voortgekomen gelijk een ei uit het lichaam voortkomt. En daar heeft Hij ze, met eerbied gesproken, onder Zijn vleugelen gebracht. Daar zijt ge geen baas over geworden. Ge hebt niet zó veel toegedaan tot uw aardse geboorte en ge hebt niet zó veel toegedaan tot uw geestelijke geboorte. Niets. Alles uit Hem, zo komt men te Jeruzalem? Neen, maar: 't Al uit Hem, zo is men in Jeruzalem, in de dadelijkheid der beleving. Daar hoeft ge niet voor dood te gaan.

Kijk, dan wordt ge bij de zaligheid bewaard. De kerk wordt niet alleen gered, maar de kerk wordt ook bij de zaligheid bewaard. Hoe meer ze daar van mag zien en ontmoeten, hoe gevaarlijker het gaat staan in haar eigen leven. Want, neen, ik wil jullie niet onaangenaam zijn, ik heb al zo dikwijls van die rare dingen gezegd, ik doe het niet meer.

De kerk ónder de wolk. Christus in de wolk. God de Vader en de triomferende kerk met al zijn engelen bóven de wolk. Zo is Zijn troonbestijging, zo is Zijn luister en zo is Zijn heerlijkheid en zo laat Hij Zijn kerk achter. En als Hij zó zijn kerk achterlaat, dan gaat Hij wel heen, maar toch blijft Hij bij haar. Dan, hoort ge de Christus zingen?

Neen, dat kunt ge ook alleen maar met het oor des geloofs. Hoort gij ze niet zingen? Wanneer Hij daar opstijgt, hoort ge ze niet en ziet ge ze niet? Hoort ge de stilte niet verbroken? Hoort ge het niet als het ruisen van vele wateren? Hoort ge het niet van de einden der aarde dat ze Psalmen zingen? Hoort ge het niet?

Ik kan het niet helpen dat gij het niet hoort. Maar alleen de geestelijke mens die meegenomen wordt uit Bethanië, dat is uit het huis der dadels, daar worden de dadels geperst en gekonfijt. Uit Bethanië dat is het huis der droefheid. Bethanië, dat is de strijdende, dat is de worstelende kerk. En dan leidt Hij hen Bethanië uit. Daar groeien de palmen onder druk. En daar worden de doden opgewekt.

Wanneer ge nu tot die kerk moogt behoren - want daar woonden zij. En Hij had Martha en Hij had Maria en Hij had Lazarus lief. Daar hebt ge de drie grote standen in de kerke Gods, ook nog van vandaag. Martha, de werkende, de dienende Martha, Hij had haar lief. Ach, wat zijn ze kostelijk, die dienende Martha's om de kerke Gods wat voor te zetten. Zij hebben de kerk lief om de Meester die zij liefhebben. En dan die uitgewerkte Maria, die daar maar zit en zich met werken niet meer bezighoudt. Heere, gaat het U niet aan? Ach, zwijg maar, zij heeft het beste deel gekozen. Ze kon niet verder komen dan Jezus en daarom ging ze aan Zijn voeten zitten, daarom werd zij neergedrukt. Eén ding is nodig.

En dan die gestorven Lazarus. Hebt ge ze wel eens in de kerk ontmoet, die gestorven mensen? Ik zoek er nog iedere dag naar.

In Bethanië, daar, daar is Zijn kerk. Daar leidt Hij ze uit. Daar is Hij heengegaan. Toen heeft Hij het met Nehemia uitgeroepen voor de troon: "Zend mij". "Wat is uw aangezicht droevig" zegt de koning tot Nehemia. En dat mag niet, want voor het aangezicht des konings mag niemand droevig zijn. Dat is in strijd met de paleiswetten. Wat is uw aangezicht droevig?

Zend mij naar Juda, naar de graven mijner vaderen, want Jerusalem is verwoest. En zo heeft de Christus Gods gestaan als die betere Nehemia, Hij heeft gestaan voor het Aangezicht Zijns Vaders en heeft gezegd: "Zend Mij naar Juda".

En zo worden wij opgezocht en zo zullen wij zalig worden. Dan ga Ik op tot Gods altaren. Dat heeft Christus, met eerbied gezegd, tweemaal gezongen. Hij heeft het niet alleen gezongen, toen Hij ten hemel ging. Christus heeft het gezongen in de weg van Zijn vernedering.

Daarna heeft Christus het gezongen in de weg van Zijn verhoging: "Dan ga Ik op, onder de gunst en onder de goedkeuring Gods, tot Gods altaren".

Dat zijn de harten van Zijn bondelingen, van Zijn keurlingen. Dat zijn de harten van Gods gevallen uitverkorenen. Dat zijn Gods altaren. Dan daalt Hij af in de weg van vernedering. Dan daalt Hij af uit de schoot Zijns Vaders in de schoot Zijner aardse moeder, om daarna weer uit die schoot heen te gaan naar de rechterhand Zijns Vaders in Zijn troon.

Maar Hij is gegaan tot Gods altaren, dat waren Gods uitverkoren lieve kinderen. En op die altaren van hun hart, heeft Hij Zichzelf neergelegd en zo is Hij hun geworden tot een Heiland.

Het gaat er niet over of God wat aan u gedaan heeft, maar of God wat in u gedaan heeft. En Hij ging tot haar in. En Ik zal Avondmaal houden en Hij brak het brood. En zó is het alleen te verstaan: Ik zal met vreugde in 't Huis des Heeren gaan, om in een inkerend leven dat is waarachtige bekering - en in een afkerend leven van de wereld, en een heenkerend leven naar God. Ik zal met vreugde in 't huis des Heeren gaan. Ach Heere, had ik toch maar meer schuld, ach Heere, had ik toch maar meer zonden. Ach Heere, was ik toch maar meer afhankelijk.

En dan komt Hij. Zo is Christus neergedaald en zo hebt ge Hem niet gekend. Want Ik was een Vreemdeling en gij hebt Mij geherbergd zonder dat ge het wist; en Ik was hongerig en gij hebt Mij te eten gegeven zonder dat ge het wist. En gij hebt Mij te drinken gegeven zonder dat ge het wist. En gij hebt Mij gekleed, zonder dat ge het wist. En Ik was in de gevangenis, en Ik was krank. En dan zullen ze zeggen: "Heere, wanneer?" Zo laag is Hij afgedaald, dat Hij zo onzer een is geworden, dat wij Hem niet gekend hebben.

En wanneer hebben wij Hem gekend ?

Wanneer we met Judas te maken krijgen hier van binnen en dat die zegt: "En die ik zal kussen, die is het". Nu, dan weet ge precies wie de Heere Jezus is. Dan hebt ge Hem zelf verraden en verkocht. Die ik zal kussen die is het. Want daar moet ik niets van hebben, van zo'n Heiland.

Ja" zegt ge, "maar dat is bij mij anders".

Nu, geliefden, graaft maar dieper en gij zult nog veel meer gruwelen vinden. De verrader ligt heus niet bovenin, hoor, in de kuil. En wanneer Hij u niet was geboren, dan was die ganse kerk verloren. En zó is Hij ingegaan en zo heeft Hij zaad gezien. En zo is zij de verheugenis geworden des Vaders. Het is alleen door de Heilige Geest. Ge kunt het niet begrijpen, helemaal niet, hoe ge zalig wordt. Dat ligt buiten u.

Jaren geleden kwam ik veel bij een weduwe. En die weduwe had een zoon en die zoon was een beste jongen voor zijn moeder. Een knappe knul, een beste jongen. Er zijn niet zo veel beste jongens. Maar die goed voor hun moeder zijn, dat zijn beste jongens. Als ge een jongen kunt krijgen, die veel van zijn moeder houdt, daar kunt ge gerust mee trouwen. Maar daar heb ik het niet over.

En hij had al eens een meisje gehad maar dat ging weer over. Want er zijn niet veel moeders die hun jongen aan een meisje toevertrouwen. Die willen liever hun jongen houden. Goed.

Maar tenslotte kreeg hij een meisje, nu, dat ging aan, het bleef aan. Nu, daar was geen lief of lover aan die hele meid. Dat bekijkt een ander zeker anders. Toen was ik eens met haar alleen, en ze was er mee verzoend en mee verheerlijkt, die weduwe. Ik zeg: "Nu moet ge mij toch eens vertellen waarom ge toch zoveel van die aanstaande schoondochter houdt". Ik zeg: "Ik vind er nu niet zoveel aan".

Nu zegt ze: "Dat zal ik ook niet zeggen".

Ik zeg: "Je bent er nog al mee verheerlijkt en mee ingenomen". "ja" zegt ze, "dat ben ik ook".

Ik zeg: "Maar waarom ben je daar dan zo mee ingenomen? Waarom?"

"Nu," zegt ze, "als u het dan weten wilt dan zal ik het u zeggen: Dat komt omdat ze zoveel van Willem houdt. Ze houdt zoveel van mijn zoon en daarom ben ik er mee verheerlijkt".

En wanneer ge dat nu eens even omkeert. Omdat ze zoveel van Mijn Zoon houden, omdat ze Mijn Sterkte aangrijpen, daarom zal Ik vrede met hen maken. Daar ligt de verbinding met de Christus. En wanneer gij nu niet hunkert naar de Heere Jezus en wanneer er in uw ziel geen verlangen en geen heimwee is naar de Christus, dan hebt ge geen Heere Jezus. Dan kunt ge u wijs maken wat ge wilt en zeggen: "Ik heb God gezien van Aangezicht tot Aangezicht" maar dat is allemaal larie.

Als ge God gezien hebt van Aangezicht tot Aangezicht, dan gaat ge aan weerskanten kreupel, want dan zijt ge door Priël gegaan en dan kunt ge met Ezau niet meer meekomen. Dan zegt ge: "Neen broer, dat gaat niet, ik heb allemaal zogende schapen".

Wat denkt ge, te spreken van een verbinding met de Christus, spreken van een liefhebben van de Heere Jezus zonder heimwee, zonder dat ge versleten wordt van verlangen en van smart? Neen geliefden, als dat valt, dan kunt ge niet meer buiten Hem en dan hebt ge Hem nodig voor uw zwakheid en voor uw akelige nare menselijke natuur, dan hebt ge Hem nodig om fatsoenlijk te zijn tegen uw eigen kinderen, dan hebt ge Hem nodig, dat ge een ander geen grote mond geeft, dan hebt ge Hem nodig kortom voor uw ellendig, verdorven, godonterend, menselijk bestaan. Daar hebt ge God voor nodig.

Neen geliefden, dat is het niet. Maar dat ge zegt: "Heere ik kan U niet missen want anders draait vandaag de fabriek niet". Dat is een godzalig leven. "Heere, ik kan U niet missen want anders kan het niet met die man. Heere ik kan U niet missen want anders doe ik niet anders dan de hele wereld bedriegen en bestellen, anders doe ik niet anders dan zwarte vuile handelingen, o Heere Jezus". En dan durft ge uw bed niet uit, enkel en alleen, omdat ge Hem nodig hebt voor uw zonden en voor uw stank. Bevalt het u niet?

Ik kan er niets aan doen. Toch: God vaart voor het oog. En zo brengt God Zijn ganse kerk bij God.

En dan gaat Hij Zijn Vader alles vertellen wat voor lieve, zoete, dierbare ellendelingen Gods kinderen zijn. Hij praat het niet vrij, maar ze zijn vrij. Ze zijn met God verzoend. Als er nog één penning betaald moest worden, werd de deur van het paradijs niet geopend.

Wanneer er nog één zonde of één schuld verzoend moest worden, dan was er geen toegang en geen doorgang.

Maar gerechtvaardigd, voor eeuwig.

Geheiligd voor eeuwig. Verlost voor eeuwig.

Ik zag welhaast een grote schaar, Met klanken van de blijdeste maar Vervullen berg en velden.

Weet ge wanneer ge daar bij zijt?

Wanneer ge niet in tel zijt, dan zijt ge er bij. Want ze zijn allen getekend. Waarom ?

Opdat ze niet verloren zouden gaan.

Ze hebben allemaal een teken aan hun voorhoofden, geliefden. Neen, niet in uw hand, want dan liep ge de hele dag naar die handen te kijken. Neen, ge ziet geen teken. Hij is het, die daar henen gaat op de wolken des hemels. Hij wordt uit het gezicht weggenomen. Waarom ? Opdat ge niet in het gezicht zoudt eindigen.

Waarom ?

Opdat ge het bezit zoudt waarnemen.

Waarom?

Opdat ge bezeten zoudt zijn door de liefde Gods des Vaders en door de liefde Gods des Zoons.

Zie, de strik is gebroken en de Vogel is ontkomen. Daar gaat de Christus Gods. Gelijk een adelaar zijn nest opwekt. Heeft Hij Zijn nest niet opgewekt? Het nest van onze zonden en van onze dood en van onze nood? Heeft Hij daar Zijn kerk niet neergelegd en uitgebreed? En nu wekt Hij het op. En dan moeten ze mee. Eerst waren ze onder Zijn vleugelen. Dan het nest uit en dan scheidt Hij ze op Zijn vleugelen.

Want ze zouden zich doodvallen na hun bekering, wanneer ze uit het nest van hun wedergeboorte en uit het nest van hun bekering werden uitgeworpen, opdat zij geen gronden zouden hebben in het nest, opdat zij geen gronden zouden hebben in hun beleving noch in hun ervaring, opdat ze geen gronden zouden hebben in hun weg.

Kunt ge uw weg nog vertellen ?

Nu, geliefden, weet ge wie de weg is?

Dat is Christus. En nu gaat Christus weg om de weg van Zijn volk bij Zijn Vader bekend te maken. Dat is waarachtige genade. Dan gaat God bij God goed van Zijn kerk spreken.

Is er dan nog wat van u bij ? Neen.

En Hij werd opgenomen. Uitgedreven met de eerste Adam, rechterlijk. Het kon niet anders. Hij werd er naar recht uitgezet. Maar nu alles vervuld is, wordt de Tweede Adam naar recht opgenomen en ingebracht. Dat is ook een rechterlijke daad. En dat Vaderlijke, dat daarin open komt: Bij U, mijn Koning en mijn God, zo komt Christus binnen, met Zijn ganse kerk. En? Hoe zult gij er komen?

Ge zult er komen op de wagens Gods. Ge zult er komen en ge zult meegenomen worden en ge zult verstaan en ge zult genieten en ge zult proeven en smaken. Dan, zegt Christus en dat is ten tweede male, ga Ik op met Mijn ganse kerk, tot Gods altaren.

Kom, laten we er van zingen uit de 68e Psalm en daarvan het 9e vers:

*Gods wagens, boven 't luchtig zwerk,
Zijn tien- en tienmaal duizend sterk,
Verdubbeld in getalen.
Bij hen is Zijne Majesteit,
Een Sinai in heiligheid,
Omringd van bliksemstralen.
Gij voert ten hemel op, vol eer;
De kerker werd Uw buit, o HEER!
Gij zaagt Uw strijd bekronen
Met gaven, tot der mensen troost,
Opdat zelfs 't wederhorig kroost
Altijd bij U zou wonen.*

En Hij werd opgenomen voor hun ogen dat zij het zagen.

In het huis Mijs Vaders zijn vele woningen, Ik ga heen om u plaats te bereiden. Dan hebt ge hier geen plaats op aarde. Dan leeft ge onder die waarheid: En uw voetzool zal niet rusten.

Terwijl zij het zagen, heeft Hij afscheid genomen en zij hebben Zijn zegen ontvangen. En het was hun zoet en makkelijk.

Is het onder die doorboorde handen bij u geworden vruchtelijke bekommernis?

Ja, geliefden, ik vraag niets dan naar waarheid in het binnenste. Want we moeten wel onderscheiden in het geestelijk leven tussen behoefte en begeerte. Ge kunt daar gerust mee naar huis gaan. Het is een stof om te mediteren tussen Hemelvaart en Pinksteren, dat ge zoudt leren onderscheiden of het bij u behoefte is of begeerte. Ge kunt beven op uw stoel, gerust. De duivelen geloven ook en zij sidderen. Maar is het nu bij u behoefte of begeerte? Ja, de Evangelische ploegschaar gaat dieper dan de wettische ploegschaar! Onder de wettische ploegschaar leeft ge uit begeerte. Onder de Evangelische ploegschaar leeft ge uit behoefte.

Maar nu zult gij bevindelijk, praktikaal, het moeten verstaan, hoe ge onder het éne uitgekomen zijt en onder het andere neergelegd.

Neen ik wil u niet op gronden zetten die het niet zijn, want het is toch niet na te doen. Wat hebt ge dan hier overgehouden als vrucht van het heengaan van Christus? Kom, zeg het eens.

Dan hebt ge niets anders overgehouden dan een vervloekte aarde en een ledig graf. Dat ledige graf heeft Hij achtergelaten. Dat is de beleving: Dat ledige graf in een vervloekte aarde.

"Ach" zegt ge, "het is toch zo'n afsnijdende weg, want Hij is heengegaan en een wolk nam Hem weg. En zij zagen Hem. En zij zagen Hem niet meer".

Ge voelt wel, dat is geen beschouwende kennis. Ge kunt heel veel beschouwende kennis hebben. maar een beschouwing van God in Christus, dat is onmogelijk. Wat hebt ge dan overgehouden?

Een vervloekte aarde, die niet anders dan doornen en distelen voortbrengt, dat er geen huis met u te houden is, dat ze zeggen: "Zijt gij een mens met genade? Ik wou dat ge nooit meer terugkwam".

Zo kunt ge op reis zijn. Heb dan geen medelijden met uzelf, alstublieft niet. Medelijden is het allerminste wat Gods kind kan verdragen. Neen, ik ben Uw gramschap dubbel waardig.

Een ledig graf.

Moet ik u dan ongetroost laten gaan?

Wat nut u dan de hemelvaart van Christus?

Is er dan niets anders overgebleven dan een vervloekte aarde en een ledig graf?

Wat is er dan nog bij u overgebleven? Ik kom heel erg dicht bij u zitten, zonder teveel intiem te zijn en dan zal ik het heel erg zacht fluisteren: Weet ge wat er nog bij u overgebleven is behalve die vervloekte aarde en dat ledige graf?

Een vrije toegang aan de troon der genade met al uw vloekwaardigheid, dát is er overgebleven.
Een vrije toegang, want de hemel is geopend en het Goddelijke verkeer is weer mogelijk, kinderen Gods in ons midden!

De hemel ontsloten en het Goddelijke verkeer weer mogelijk. Niet dat wij tot God in kunnen gaan of opklimmen Maar door de verdienste en het Borgwerk en de Overwinning van Zijn Zoon is het weer mogelijk op eeuwige rechtsgronden dat de Vaderlijke liefde in het kinderlijke erfdeel komt af te dalen.

Een vrije toegang dat ge God op de bodem van uw hart en van uw huis kunt laten zien, dat ge zegt: "Heere, het is hier een beestenboel". Dan zijt ge eerlijk voor God. "Heere, er is geen plek en geen plaats voor U in mijn hart en in mijn huis en bij mijn kind, hoort ge het ?" Zulk een graf, met zulk een graflucht en walging van u zelf. Doornen en distelen, Heere, dat is er. En dan een vrije toegang.

Wat is dat?

Dat ge niet bij God kunt komen en dat ge niet bij God kunt wegblijven, dat is een vrije toegang. Ge kunt niet komen en ge kunt niet wegblijven. Want Ik trok ze met mensenzelen, met koorden der liefde en Ik was hun als degene die het juk van hunne kinnebakken oplichtte.

Amen.

O Heere, wilt U achter ons toesluiten, want wat zullen wij en wat kunnen wij, tenzij dat Gij het ons komt te gunnen en toe te passen: En daar zal een verheven baan zijn - dat is de verheven weg van de hemelvaartstraat van Uw dierbare Zoon - en de vrijgekochten des Heeren zullen daarop wandelen. Heere leer het ons, dat we er iets van mochten beluisteren en iets van mochten zien in dit morgenuur. Maar o Heere, het moet en zal niet anders, dan dat we er door U gebracht worden.

Amen.

Onze slotzang zijt uit de 87e Psalm en daarvan het 4e en het 5e vers:

*God zal ze Zelf bevestigen en schragen,
En op Zijn rol, waar Hij de volken schrijft,
Hen tellen, als in Isrel ingelijfd,
En doen den naam van Sions kind'ren dragen.*

*Dan wordt mijn naam met lofgejuich geprezen;
Dan zullen daar de blijde zangers staan,
De speelliën op de harp en cimbels slaan,
En binnen u al mijn fonteinen wezen.*

Gaat thans henen in vrede:

De Heere zegene u en de Heere behoede u,
De Heere doe Zijn Aanschijn aan u lichten en zij u genadig,
De Heere verheffe Zijn Aangezicht over u en in u en geve u vrede.

Amen.

VLAMMEN DES HEEREN

Votum:

Onze hulpe en onze verwachting sta in de naam des Heeren Heeren, die hemel en aarde schiep door het Woord Zijner kracht, Die trouwe houdt en eeuwig leeft en nooit laat varen de werken Zijner handen.

Genade, barmhartigheid en vrede worde u geschonken van God, de Vader, en van Jezus Christus, Zijn eengeboren Zoon, onze Heere, door de bediening van de Heiligen Geest.

Amen.

Proberen wij nu te zingen uit de 132e Psalm en daarvan het 5e vers:

*Wij zullen in Zijn woning gaan;
Ons buigen, waar Zijn troon zal staan,
En bidden voor Zijn voetbank aan.
Sta op tot Uwe rust, o HEER,
Met d' arke van Uw sterkt' en eer'.*

Alleen wanneer we in brand gestoken worden, zullen we Pinksteren vieren. Hij, die hier door het hemelvuur niet wordt verteerd, zal aanstonds eeuwig in het hellevuur zijn wroeging vinden.

En daarom, wanneer we niet in brand gestoken worden door het hemelvuur, dat afdalend, inkerend en verterend ons aan zal grijpen, dan is het niet anders dan een kalenderboodschap vanmorgen. Dat doet u niets. Ge had net zo goed dan thuis kunnen blijven. Maar weet ge wie naar de kerk komen ?

Die er door God gebracht worden. Dit is maar een samenkomst en in die samenkomst is de kerke Gods. En wie daar nu in betrokken wordt, die wordt er op een zodanige wijze in betrokken, dat het is: Schoon ik arm ben en ellendig, denkt God aan mij bestendig; Hij is mijn Hulp, mijn kracht.

Dat begeren wij niet. Dat is onmogelijk. De vijandschap kan het niet begeren en kan het ook niet beheren. Maar die in brand gestoken worden, daar gaat het om. Dan wordt het Pinksteren naar de kalenderboodschap van Boven. Want alleen zij die ingeschreven staan op de Burgerlijke Stand van het Jeruzalem dat hierboven is, zullen het in het Jeruzalem dat hier beneden is ook verstaan: Deze zullen vermelden van wagens en die van paarden, maar wij zullen vermelden de Naam des Heeren onzes Gods. Want wanneer ge een kind van God zijt en ge er zaligmakend bij betrokken zijt, dan zult ge dit ervaren: dat God de paarden en de wagens uit uw leven wegdoet.

Dan zult ge niet meer vooruit kunnen, opdat ge als een arme kruiper zoudt zalig worden.

Het woord van onze tekst kan u niet eens meer nieuwsgierig maken, maar wanneer ge het niet zaligmakend krijgt te beleven - dat woord van mijn tekst, - dan weet ge van het Pinksterfeest niet zóveel af.

Het is uit het Hooglied, hetwelk van Salomo is, en daarvan het 8e Hoofdstuk, het 6e vers, het laatste gedeelte, waar wij het woord van onze tekst aldus lezen:

vlammen des Heeren

Ziedaar het onderwerp voor dit morgenuur.

Het Hemelvuur afdalend.

Het Hemelvuur indalend.

Het Hemelvuur verterend.

Proberen wij tot God te naderen.

Zetten wij ons godsdienstig samenzijn voort, door met elkander te zingen uit de 107e Psalm en daarvan het 4e en 15e vers:

*God bracht na tegenheden
Hen weer op 't rechte pad,
En richtte hunne schreden
Naar een gewenste stad.
Laat zulken voor den HEER,
Zijn milde gunstbewijzen,
Zijn wond'ren, Hem ter eer,
Voor 't ganse mensdom prijzen.*

*Hij doet den storm bedaren,
De golven zwijgen stil;
Nu rijst de vreugd; de baren
Zijn effen op Gods wil;
Nu wijkt verslagenheid,
Na zoveel angstig slaven,
Daar God hen veilig leidt
In hun begeerde haven.*

De vrienden van Christus, de discipelen, zijn weergekeerd tot de oude stad, waarin ze zoveel met hun geheel enige Meester hebben doorgemaakt. Al wat van ons heengaat en heenging, dat trekt ons met mensenzelen. Dan richten we ons ook op die kleine stoel, waarin moeder zat, dan hechten we ons veel aan een stuk speelgoed van die kleine die van ons heenging, wij hechten ons aan een kledingstuk, aan een brief. Wij zetten ons dan neer in stil gepeins, omdat we al ons lieven op dat kledingstuk of op dat stuk gereedschap of op die plaats of op dat bed - waar wij ze zo dikwijls geholpen hebben - nog betrekken.

Zo zijn ook de discipelen naar de oude stad teruggegaan en naar de speelplaats waar ze zoveel malen met Hem hebben verkeerd.

Die speelplaats was het huis Zijns Vaders, het huis Gods en zo zijn ze dan daar weergekeerd, opdat ze daar zouden vertoeven en wachten. En waar wachten ze op?

"Het woord, gesproken tot Uw knecht" zegt de ziel, "waarop Gij mij verwachting hebt gegeven".

Ja, dan wordt Gods huis het middelpunt van ons leven. En wanneer dat bij u zo geworden is, dan zou ik zeggen: zijt ge zaligmakend aangeraakt. Want wanneer Gods huis ons het middelpunt en de speelplaats is en dierbaar is, dan moet ge daar toch wel eens wat ontmoet hebben. Want dán alleen wordt Gods Huis u dierbaar, wanneer ge daar wel eens wat ontmoet hebt, dat niet van uzelf was, wat ontmoet hebt, dat ge aangeraakt werd van binnen. Ja, dat ge wel in dat Huis verkeert als één die zichzelf als een huichelaar ziet. Dat ge wel daar in dat huis terneerzit, alsof ge een ban in het leger zijt, en alsof de Heere met Zijn Geest niet kan werken, omdat gij er vertoeft. Maar dat neemt toch niet weg, wanneer ge wel eens wat hebt ontmoet in 's Heeren Huis, dat het u op een zodanige wijze trekken kan, dat ge zegt: "Heere, als ik nu weer eens op mag gaan, laat ik dan een tekentje van u begeren. Als ik weer neergezeten mag zijn onder de bediening des Woords, als het dan eens uitgesproken werd wat ik tegen geen mens durf te zeggen en wat toch in mijn hart geweest is dezer dagen". Want denk er om, een mens kan wat onder zijn hart dragen wat hem meer doet roepen tot de Heere, dan zijn eigen ellende. "Dat is een bangheid" zegt ge, "van het moederschap".

Een ieder zij in zijn eigen gemoed ten volle verzekerd hoe het ligt. De pijn van het moederschap ligt wel even verder. Maar de inhoud van hetgeen hier bedoeld werd is: Ai, zie mijn nood, verschoon mij toch naar Uw barmhartigheden. Kijk, dat is het leven: Ai, zie mijn nood.

Want dan gelooft ge wel dat het Pinksteren kan worden voor iedereen, maar ge gelooft het voor uzelf niet.

Gij ziet het wel ruim voor de kerk en voor al Gods dierbare volk, maar voor ú ziet ge het niet, want het is een wanhoopstoestand in uw huis en in uw hart en er is zoveel herrie en oorlog en zoveel dwaasheid is er en zoveel nijd en zoveel verharding en er is zoveel wreedheid in uw eigen hart - ja, jullie mogen gerust luisteren, want anders zoudt ge soms denken dat al dat vuil jullie voorbijgaat, maar zo is het niet. Zoveel wreedheid is er in ons hart en zoveel liefdeledigheid is er in ons hart tegen het liefste in ons huis en zoveel nijd en stugheid, dat, als God het niet verhoedt, dan doet ge moord en doodslag op uw eigen man of op uw eigen kinderen.

"Nu" zegt ge, "dat is sterk overdreven".

Niets dan gebrek aan ontdekking, niet anders dan gebrek aan ontgronding, niet anders dan gebrek aan verootmoediging. Want wanneer God ons zet voor de spiegel van Zijn heilige wet, dan is er niets anders dan vijandschap. Want de wet werkt toorn.

En wanneer God ons zet voor de spiegel van het Evangelie, dan is het nog: "Kruist Hem". Zo verkeerd zijn wij in onze grondslagen en in onze beginselen. En daar is geen mens bovenuit. Maar wanneer God met Zijn Geest komt, dan worden we daarvan overtuigd, want die Geest zou komen en Die zou overtuigen van zonde, gerechtigheid en van oordeel. En dan zijn we zo ver van huis, dan vragen we elkaar niet eens meer om vergeving, dan sjokken we maar weer door.

Wat ik daarmee bedoel is dit: Om u te doen aanvoelen de noodzakelijkheid van de afdaling van de Heilige Geest. Juist omdat het zo'n toestand is, juist omdat we zo voor onszelf het oordeel der verharding en der verstoktheid des harten waarnemen. Juist omdat ge waarneemt zelfs ontbloot te zijn van natuurlijke liefde, juist omdat ge de liefdesledigheid waarneemt tegenover hetgeen uws naasten is, omdat ge staat naar zelfhandhaving.

En tenslotte is er gebrek aan inzicht van schuld. Want het schuld-vraagstuk is zó ontzettend ver weg.

We hoeven ons niet te verheffen tegenover elkaar, geliefden. Het is zo verschrikkelijk wat we geworden zijn door de zonde, daar is mijn taal te arm voor en mijn woorden zijn te koud om dat in al zijn gruwelijkheid naar voren te brengen. Want we vechten ons dood tegen God en tegen Zijn liefde en tegen Zijn werken. En we voelen bij ogenblikken de hel in ons hart branden, enkel en alleen, omdat we ons zelf willen handhaven, omdat we de baas willen zijn, opdat gij en ik het eens zouden zeggen: Maar er is niets meer te zeggen, want God zegt het: "Ik ben de Heere, uw God".

Nu, nu hoef ik niet verder te gaan, want als ik nu Amen gezegd had, dan hebben we ieder ons portie wel hoor, dan hebben we allemaal wel genoeg, dan is het bij mij nog erger dan bij jullie. En dan zegt een ander in ons midden: "Man, praat er niet van, want als ge eens wist wat een zwijnenboel het bij mij was, er wordt niet eens meer gebeden en gedankt aan tafel, en de ouders staan tegen de kinderen op en de kinderen tegen de ouders, en de kinderen hebben groot gelijk, ja, die hebben altijd gelijk, ja, die schatten hebben altijd gelijk, en ze krijgen ook altijd hun zin terwille van de lieve vrede".

Maar wanneer we daaraan ontdekt worden, nu, dan is het een groot schandaal in ons hart en in ons huis. "Nu man, ik zou er nu maar over ophouden en er niet meer over uitweiden".

Neen, waarom dan ook? Het is toch zo erg niet, neen, het gaat wel weer over.

Nu, dat zeg ik ook. Als ik kwaad op jullie ben, dan hoeft ge u er niets van aan te trekken. Ik word vanzelf wel weer goed. Ik kom wel weer terug hoor. Maak u maar niet ongerust. Maar dat neemt niet weg, dat het een dubbelgroot wonder zou zijn als God eens terugkwam. Want we hebben ons hart zo gepantserd en we hebben ons er zó tegen verzet dat we alles willen, behalve God. En we willen alles, behalve Zijn wegen.

Maar nu komt de Heilige Geest ons de waarheid van Christus Jezus voor ogen stellen. Want die Heilige Geest, Die met God de Vader en met God de Zoon eeuwig, enig en waarachtig God is, Die komt en Die is er om Jezus Christus als de Zone Gods te verheerlijken.

Dat doet die Geest. En om de Zone Gods te huldigen. En wanneer die Geest dat dan doet, dan zingt Hij de gemeente en dan zingt Hij de ziel een lied voor. En dan is het, dat Zijn tong is als de pen van een vaardige schrijver: Ik zal een lied voor mijn liefste zingen. Mijn Liefste heeft een wijngaard en Hij heeft daar een wijnpersbak in uitgehouwen en Hij heeft die wijngaard van stenen gezuiverd en Hij heeft er een heiningmuur omgetrokken. Ik zal een lied zingen van een Koning, dat is het lied van de Heilige Geest, dat is het lied van de Opperzangmeester, dat is de Heilige Geest.

Dat is het lied van de Meester der verzamelingen, dat is de Meester der verzamelingen, die de kerk verzamelen zal uit alle geslachten, natiën en tongen en volkeren. Die Meester der verzamelingen slaat prikkelen en nagelen in, omdat degenen die er bij zullen horen - met eerbied gesproken - vast getimmerd zullen zitten in het eeuwig genadeverbond, en zich nooit meer kunnen uitrukken en zich nooit meer kunnen uitzondigen, neen, dat het door zal gaan, omdat ge uit het nest van het genadeverbond zijt, omdat God u naspeurt onder vele volkeren. Dáárom hebt ge zo'n moeilijk leven, dáárom is het zo lastig, dáárom rijst de zonde op, dáárom moogt ge dit niet en zult ge dat niet, en dáárom gaat ge leren dat ge gemakkelijker vloeken kunt dan bidden. Ja, vloeken kunt; de hand op de mond tegen God, uw hand op de mond tegen uw naaste.

Het was zulk een verschrikkelijke toestand dat ten slotte de Heilige Geest er aan te pas moest komen. De liefde Gods des Vaders alleen kon het niet. En de liefde Gods des Zoons kon het met de liefde des Vaders samen ook niet. En daarom moest de Heilige Geest met eerbied gesproken ook komen om in een derde vernedering onder te doen om het werk van God de Vader en het werk van God de Zoon op een zodanige wijze te verheerlijken, dat er voor u en voor mij niets anders overblijft dan: Hier buig ik mijn knieën.

"Hier" zegt de Apostel, "buig ik, een gevangene van Jezus Christus, mijn knieën, om te bekennen, de hoogte, de diepte, de breedte en de lengte van de liefde Gods, van de liefde van een drie-enig God".

En wanneer ge daar nu bij betrokken zijt, kijk, dan komt ge in Gods huis. Mensen, die hier wat hebben genoten voor hun ziel, komen terug. En over het geheel genomen heb ik hier dan ook een groep mensen, die daar niet vreemd aan zijn. Niet dat ge zoveel gekregen hebt hier, maar dat ge wel eens wat kwijtgeraakt zijt, omdat het in uw hart is ingeschoven: "Gelukkig, Heere, ik kan er niet komen, maar daar strekt zich al mijn liefde heen, naar die plaats in Uw huis, opdat ik weer eens een ogenblik - mag ik het zeggen - van zorg ontslagen, mijn lichaam een weinig mag rusten, Hem mag loven die mij blijdschap geeft".

En zo is dan die kerk in Jeruzalem bijéén, nadat Hij ten hemel is gevaren. Zij waren eendrachtelijk bijeen. Kan dat?

Ja. Wij zijn eendrachtelijk bijeen in het missen van Jezus. Ja. Wij zijn eendrachtelijk bijeen, dat we gevallen mensen zijn, eendrachtelijk bijeen, dat we God kwijt zijn, eendrachtelijk bijeen, omdat wij onze eigen droefheid niet vertrouwen noch onze eigen ongerechtigheid. Het is wèl voor Gods volk, die Geest en het is wèl voor Gods volk, die Trooster, maar voor mij is het niet.

Waarom niet?

Omdat ge stikt van wanhoop, omdat ge zo ongetroost zijt en zo diep ongelukkig.

Omdat ge onverenigd zijt met hetgeen onder uw hart is en dat ge niet verenigd zijt en dat de Heere in u wil wonen. We moeten voor de weg Gods ingewonnen worden. We brullen tegen de Heere. En dan?

Dan schaamt ge u zó, dat ge zegt: "Ik ga nooit meer naar de kerk, en ik kom nooit meer uit mijn huis".

Dan schamen we ons zó, dat we wel weg zouden willen kruipen. Want dan ziet ge u hier als een nietsnut niet alleen, maar ook als een huichelaar. En wat is er dan gebleven?

Een schreeuwend gemoed.

Wat is er dan gebleven?

Ge ziet op de plaats waar ge wel eens wat hebt ontvangen.

Wat is er dan gebleven als alles in uw gemoed weg is en als ge niet anders waarneemt dan verharding en verstoktheid des harten? Wat is er dan toch nog gebleven?

Een verborgen liefdesbetrekking.

Ge zegt: "Ik durf het niet te zeggen haast". Wat is er dan wèl gebleven als ge niet durft te zeggen dat er een verborgen liefdesbetrekking is? Dan is dit er gebleven: De herinnering: Toen was het mij beter dan nu. De herinnering: Toen was het toch wel echt waar en toen was het toch ook niet van mezelf. Wat is het dan geweest?

En zo zijn ze dan maar weer in die oude stad en op die oude plaats en zo zijn ze weer teruggekeerd en dan staren ze in de ledigheid, want Hij is er niet. En ze staren in de ledigheid van binnen want Hij is er niet. En toch, wat is er dan wel?

Ze kunnen het niet zeggen, maar er is toch iets dat hen in het leven houdt. En hetgeen hen in het leven houdt dat brengt hen ook hier. Dat jullie hier zijn vanmorgen, dat is niet alleen de raad Gods, maar het is ook het bewijs dat God nog aan uw ziel wil arbeiden.

"Ja" zegt ge, "maar als ik zoveel verhardheid en verstoktheid bij mij waarneem en zoveel zonde in mijn hart en zo weinig genade in mij voel werken, nu, dan moet ik door alles een streep halen". En toch?

Ge kunt het niet uit uw hart weg krijgen. Toch zijt ge hier. Toch wordt ge weer bearbeid. Toch zijt ge weer onder het Woord. Toch zijt ge hier weer gezeten en toch hoort ge weer de tekst en de Pinksterpreek en de Pinkstertekst: Vlammen des Heeren!

En wat zijn nu de vlammen des Heeren?

Dat alles bij u verteerd wordt wat geen God en wat geen Christus is.

Dan slaan de vlammen er uit, want het is hemelvuur dat afdaalt. Het is hemelvuur dat inkeert. Het is hemelvuur dat verteert en alles verbrandt. Want dit is uw doorgaande les: Steeds harder, steeds kouder, steeds vermoeider, steeds meer alles verbrand en tot as. En? We zijn zó verkeerd opgevoed in de godsdienst, dat we van kracht tot kracht voort zouden moeten gaan, we zouden in de weg van heiligmaking voort moeten gaan, ja, geliefden, we zouden zulke staande christenen moeten worden. Dan zeggen ze: "In de oefeningen van het leven". En: Ge zijt zo wel van nature en dat zal wel niet anders worden, maar toch, toch moet ge op weg zijn om een godzalig mens te worden.

Maar door de Heilige Geest worden we rampzalige mensen. Want die Geest komt te ontdekken, zonde te ontdekken, gruwelijkheid te ontdekken.

Ja, als ge nog nooit in uzelf gekeken hebt, dan moet ge uw droomleven maar eens nagaan; dan moet ge zien hoeveel vuiligheid er dan open komt. Kijk gerust uw droomleven maar eens na, hoor, moorden en doodslagen en nog veel meer narigheid en vuiligheid. Ge hebt nooit gedacht dat dát bij u huizen zou! Maar als Gods Geest maar werkt, dan wordt ge een opengebroke stad zonder muur. Dal is het werk van Gods genade, die komt de poorten en de muren weg, te breken, die komt al uw eigen veiligheid en vuiligheid en vastigheid weg te slopen. Dat doet Gods Geest.

Kain was een stedenbouwer. Maar Abraham, de vader der gelovigen is het nooit toegestaan, die moest in een tent wonen. Ja, die verwachtte een stad. Die bouwde geen stad. En daarom krijgt ge hier nooit vastigheid. De Vastigheid ligt aan de rechterhand des Vaders. Opgevaren ten hemel, zittende ter rechterhand Gods des Vaders, vanwaar Hij wederkomt. Daar ligt uw Veiligheid en uw Vastigheid. En ál wat ge hier nu méér krijgt dan niemendal - ge gaat niet als een bekeerd mens naar de hemel maar ge gaat als een onbekeerde hals naar de hemel.

Als ik eens iemand ontmoet dan zeg ik: "Het zal een wonder zijn als ik het niet mis heb. Ja, grote God. Toch ben ik niet vreemd aan het genadewerk, neen maar: Ge hebt mij van mijn kindse dagen, Geleid en onderricht. Daar ben ik niet vreemd aan". Maar wanneer dat de ouderdom en de grijsheid daar is en nu op de Pinksterdag zij daar eens bijeen mogen zijn, nu laten we eens zo met elkaar bijeen zijn, dat we het met zijn allen eens radicaal kwijt waren. Niet in de belijdenis of in de beschouwing. Dan zijn jullie tamelijk actueel. Ja, dan zal er wat moeten gebeuren en... Niets, geliefden, het is gebeurd. Het is volbracht. Het is Christus ten tweede male kruisigen als er nog wat gebeuren moet.

"Ja" zegt ge, "maar ik bedoel hier, in mijn hart".

Neen, daar moet niets gebeuren, daar kunt ge het alleen maar krijgen. Genade valt vrij. Maar genade valt midden in de zondaar en die genade valt midden in een vuil mensenhart. Daar valt genade.

En weet ge hoe wij er voor staan?

De blinde zegt: "Neen, Heere, ik ben onrein. Het gaat niet". Zo zijn wij.

Maar God zorgt er voor dat ge als die bloedvloeiende vrouw na twaalf jaar achter Hem aangaat als Hij door haar straat gaat. Dan kan ze het zelf niet bedwingen, enkel en alleen, omdat een drie-enig God bezig is om die vrouw, die al die jaren al onrein was, eens te verblijden door de genade die in Christus Jezus is. Twaalf jaar. Twaalf jaar was dat kind van Jairus. Twaalf jaar zat die bloed vloeiende vrouw in de ellende. Christus houdt zich op met die bloedvloeiende vrouw en dat kind stierf. Bij die vrouw zal Hij eerst de dood wegnemen en dan zal Hij wel naar Jairus gaan. Maar dan moest Hij eerst nog die klaagvrouwen uitwerpen. Zijn jullie nu nooit eens bang dat ge bij die klaagvrouwen hoort? Zijt ge daar nooit eens benauwd voor?

Die klaagvrouwen hadden verstand van kernen, dat was het volk dat kon kernen en janken. Maar Jezus jaagt ze uit.

Zijt ge er nooit bang voor geweest dat ge bij de bijwijven van David hoorde?

Maar een ontdekt mens is daar bang voor, dat die tot de bijwijven behoort en niet tot de bruidskerk.

En zolang Absalom zich niet stinkende heeft gemaakt bij de bijwijven van zijn vader, dan hebt ge nog geen ontdekking. Dan hebt ge altijd maar zo'n klein beetje beschouwing en wat is het dan nog?

Dit is het, dat we zo onze verkeerdheid en gruwelijkheid leren kennen en onze liefdeloosheid, dat God van de hemel met haast komt, een haastig gedreven wind, een geweldig gedreven wind, een afdalen uit het hemelse Jeruzalem naar het aardse Jeruzalem, alle deuren open, alle grendels verbroken. Dan moet God er in. En als God er in komt dan zegt ge: "Aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust".

Hij moet maar eens een varken of een big van u nemen, dan zullen we eens zien hoe ge kijkt! Ge kunt niet zo veel aan God missen, neen. Maar daarom die noodzakelijkheid, daarom dat grote, dat God bij u binnenkomt.

Geliefden, ge kunt gerust zeggen: "O God, ontdek mij er aan, ontbloot mij maar tot de fundamenten toe". Maar we moeten niet zo veel van God hebben, mensen. Ik op de stoel niet en jullie er onder niet. Dat is ons bestaan.

"Ja" zegt ge, "maar door wedergeboorte..."

Door de wedergeboorte leert ge dat pas. Dan worden uw blinde zielsogen daar voor geopend. En als God u komt te bekeren en te genezen en te besnoeien dan leert ge dat pas. Want dan wordt die loot gesnoeid en gekapt. Ik ben de ware Wijnstok en Mijn Vader is de landman. Dan gaat het mes er in, in die opschietende loot, enkel en alleen, opdat ge zoudt verstaan: Opdat Mijn Vader verheerlijkt zou worden.

"Nu" zegt ge, "als we dat dan te boven zijn".

Neen, ge komt niets te boven, tenzij dat Hij u komt te verlossen uit de afgronden der hel, en dat Hij u Boven komt halen en met Zich mee komt te nemen naar de eeuwige heuvelen, dat ge zo moogt meerijden en heenrijden door die gewillige Borg en Zaligmaker. Want Hij heeft een gewillig volk op de dag van Zijn heirkraft. En waaraan weet ge nu uw gemenigheid en uw koudheid en alles wat ge bezit, want zo erg kan ik het niet zeggen of het is nog veel erger. Waaraan kunt ge het weten ?

Dan kunt ge het hieraan weten in dit morgenuur dat, als ge rechtuit spreekt dat deze hele preek u niets interesseert. Het doet u niets.

"Nu" zegt ge, "man, ge durft veel te zeggen".

Dat durf ik. Want we zijn veel te bang, dat ons wat overkomt, en dat zal de Heere veel aangenamer zijn dan os of var die hunne klauw verdelen, als ge zo met uw vuiligheid komt en met uw satanische gedachten, als ge zo met uw egoïsme komt en met uw gierigheid, als ge zo met uzelf komt, als ge zo komt met uw hebzucht en al uw bedoelingen, als ge zo komt met uw narigheid. Ge moet met uw saggerijnigheid en met uw kwaadaardigheid bij God komen. Dat zal de Heere veel aangenamer zijn.

Wilt ge met gebedsleven bij God komen?

Wilt ge met een sierlijke levenswandel bij God komen?

Maar daarom zijn we zo vijandig tegen God, omdat we ons zelf willen handhaven.

Pinksterfeest in uw hart, in uw gemoed. Wat is dat?

Dan maakt God Zijn genade vast aan de schandpaal van uw zonden. Dat is Pinksterfeest. Duidelijker kan ik het niet zeggen.

Een heilig en een rechtvaardig God slaat Zijn armen om uw en mijn vijandschap. Dat is Pinksterfeest.

En als we niet zo zalig worden, dan worden wij dat nooit. God slaat Zijn liefdehanden om mijn smerige vuile ziel. Dat doet God. En dat kunnen we niet geloven.

Neen, want het geloof is een gave Gods. Geloven is geen zondagschoolverhaaltje. Neen. Het is geen onze lieve Heere godsdienst. Dat is het niet.

Maar dit: Vlammen des Heeren. God wil niet zo veel van ons hebben. Hij steekt bij ons de boel radicaal in brand, opdat het goddeloze volk hier in het hart haast tot as wordt. Dat is het, opdat we die zalige, heerlijke ruilhandel zouden leren kennen. "De Geest des Heeren Heeren is op Mij" zegt Christus, "en Hij heeft Mij gezalft opdat Ik zou geven: Sieraad voor as". Daarom gaan die twee Emmaüsgangers als een paar uitgebrande sintels daar over de weg. Denkt ge dat er nog wat wezen mag?

Er mag niets wezen en er zal niets wezen en God zal het u, met eerbied gesproken, zó laten verzondigen dat er niets anders overblijft dan modder en dan stank.

Maar wanneer er geen ontdekking bij u is, nu, dan is dit een ergerlijke taal.

Want we moeten "toenemen", en we moeten "doorgaan" en "groeien".

Maar God laat Zijn volk geen wortel en tak. En omdat ge dát nu niet wil, daarom zit ge zo half te slapen hier. Het dringt niet tot u door. Het doet u gewoonweg niets.

Ge wilt opgebouwd worden in het gestaltelijke leven, en dat is aangenaam en dat wordt er niet bij gemist, maar het is geen grond. Het is allemaal zoet en makkelijk, maar om nu eens met al onze ellende bij God te schuilen, dat leren we als een onmogelijkheid. En daarom is het Pinkster, omdat God zó laag afdaalt en omdat Hij zó komt te bukken en te buigen, dat Hij zó Zijn liefdesarm om u heenslaat en dat Hij het u zó toefluistert: "Gij zijt de Mijne en Ik ben voor eeuwig de uwe".

Vergeet niet, dat God een verkiezend God is. En nu kom ik niet met de uitverkiezing, neen, daar zult ge bij mij geen last van hebben. Als we niet uitverkoren worden, dan komen we er geen van allen.

Waarom is God een verkiezend God?

Omdat het karakter van God zó is, dat Hij bemind wil worden, Hij wil geliefd worden en Hij wil bemind worden. En als Hij nu Zijn eigen volk niet koos, dan kreeg Hij er geen een. Maar omdat Hij ze nu Zelf komt na te speuren en omdat Hij ze Zelf komt te verkiezen, en Hij ze Zelf uit de volkeren komt te vergaderen, daarom zal het wezen: Ik sloeg, eer ik werd verdrukt, het dwaalspoor in. En dan worden we zalig omdat God het wil. Ge kunt er gerust mee uitscheiden met al uw gewurm en met al uw getob. Zeg maar eerlijk tegen de Heere: "Ik moet er niets van hebben". Ge zijt veel te bang dat het u overkomt, mensen. Er zijn er hier, die vragen om bekering maar o, ze zijn als de dood als het gebeurt. En nu gaat iedereen zijn eigen gemoed maar na, hoor, dan ziet ge van zelf aan welke kant ge staat.

"Nu" zegt ge, "ge kunt het wel wat fatsoenlijker zeggen!"

Fatsoenlijker? Jullie hebben het zo fatsoenlijk gehoord, nu, het doet u niets meer, helemaal niets meer.

De vreze Gods is rein. Niet de godsdienst!!!

De vreze Gods is rein. Zij opent een fontein, dat is het hart van de Christus Gods. Zij opent een fontein, dat is het Vaderharte Gods. Dit is het eeuwige leven, Vader: Dat zij U kennen en Jezus Christus die Gij gezonden hebt.

Des Heeren vrées is rein. Dat is de Borg. De vreze Gods staat aan de rechterhand des Vaders in de hemel en dat wordt hier uitgewerkt en dat wordt hier ingedrukt door de Meester der verzamelingen.

Hoe weet ge dat?

Omdat ge véél te bang zijt voor hulp van de verkeerde kant. Ge wilt van God niet geholpen worden en ge zijt nog veel banger voor hulp van de verkeerde kant. En dan wilt ge toch wel van God geholpen worden, als het maar geen zeer doet. Maar de Heere heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard en heeft Hem voor ons overgegeven en Die zal uw en mijn vlees ook niet sparen. Dat waagt Hij er schoon aan!

Is dát nu het Evangelie?

Is dat niet het Evangelie? Is dat niet ruim? Is dat nu niet een oeverloze oceaan, dat ge nu met ál uw zonden en met ál uw vijandschap en met ál uw ellende, u voor God niet hoeft te schamen. Maar dit komt juist open, dat ge u wèl schaamt, omdat ge zo lelijk en zo verkeerd en zo kwaadaardig tegenover zo'n lief doend God staat. Met al uw nijdigheid zoudt ge het God in Zijn Aangezicht slingeren en zeggen: "Dat kunt ge ook wel houden".

Hebben jullie een ander hart? Neen, maar daar moeten we aan ontdekt worden. De Apostel zegt daarvan: "Ik heb in Efeze tegen de wilde beesten gevochten". Weet ge wat wilde beesten zijn?

Dat zijn de vrome lieden. Denk er om, dat die broeders van Jozef wilde beesten waren. Ze hebben hem verscheurd en ze hebben hun vaders hart vertrapt. Tegen de wilde beesten gevochten. Dan zeggen ze: "Neen, dat zal zo niet gaan. Zonder heiligmaking zal niemand God zien. Neen, het zal zo niet gaan. Ik zet mijn treden in Uw spoor". Wat? Wat zal zo niet gaan?

Wie klimt de berg des Heeren op, Wie zal die Godgewijde top, Voor 't oog van Israels God betreden?

Wie is die man, zo rein van hart en hand?

Dat is de Christus Gods. En dan? Dan komt ge als zo'n klein kukelaartje achteraan en "die zijn weg wèl aanstelt, die zal Ik Mijn heil doen zien".

Dus dan heeft Christus het gedaan en dan zoudt gij uw weg wel aanstellen? En dan zoudt ge uw jongens en meisjes half dood slaan omdat ze niet naar uw zin wandelen?

Nu, meestal vergeet de koe ook dat ze kalf geweest is, hè?

Stof zijt ge en tot stof zult ge wederkeren. Denkt ge, dat dat is als ge naar het kerkhof gaat?

Dat krijgt ge hier in de praktijk van het leven te ervaren dat ge stof zijt en dat ge tot stof wederkeert in het bewustzijn van uw leven. En nu moeten jullie niet praten over rechtvaardigmaking en heiligmaking. Ik geloof niet dat jullie dat doen, hoewel er misschien zo'n grote wauwelaar tussen zit, die ook nog wat wil zeggen. Maar er is niets meer te zeggen. Want wie is Deze, dat ook de zee en de wind Hem gehoorzaam zijn? Ja, wie is Deze, Die zo die zee en die wind hier in mijn hart komt te stillen.

Ja geliefden, dat is het.

Vlammen des Heeren, vlammen van Zijn heiligheid, vlammen van Zijn liefde.

"Ja" zegt ge, "maar ook vlammen van Zijn toorn".

Ja, er zijn ook rechterlijke vlammen, vlammen van Zijn toorn, maar dit is voor Zijn kerk Vaderlijke liefde en hartelijke toegenegenheid, wanneer Hij al het uwe en het mijne, ook mijn geestelijk leven komt te verbranden, ook mijn vertrouwen komt te verbranden, ook mijn gebedsleven tot as maakt, enkel en alleen, opdat Hij ons geven zou: Sieraad voor as.

Daar brullen we nu tegen. Als God mijn preken niet komt te verbranden dan is het niet anders, dan dat ik wat kiezelstenen hier neersmijt in dit morgenuur. Ja, ook jullie liefde tot mij verbranden, ook jullie hartelijke toegenegenheid tot mij verbranden, alles verbranden. "Ja" zegt ge, "maar hoe moet het dan?"

Hoe het moet? In God is al mijn heil, mijn eer. Ik roem in God, ik prijs het onfeilbaar Woord.

Nu, dan gaat ge ongelukkig over de aarde, want dan hebt ge niet zó veel in uw portemonnee en ge hoeft heus niet in uw zak te grabbelen of ge nog één of twee munten vindt om ook nog wat uit te kunnen betalen, dat hoeft ge heus niet. Ge zijt straatarm, maar Hij is het die komt met Zijn Heiligen Geest.

Vlammen des Heeren!

Nu, als de vlammen er niet uitslaan, dan hebt ge een gemoedsgodsdienst en dan bepraten jullie veel en dan zeggen jullie: "Het zal zus en het zal zo". Maar: God zal Zijn waarheid nimmer krenken. En als ge nu als man en vrouw nog niet met elkaar geslagen zijt, dan wens ik het toe dat het vandaag gebeurt, want zó alleen kan zijn Heilzon dagen. Zo alleen kan het verstaan worden, wie God is voor een zodanig mensenkind. En wat blijft er dan over?

Nu, dat ge geen leven meer hebt. Dan blijft er verdriet over, en smart. Wat blijft er dan over?

Dat ge zoudt weg willen kruipen. Dan blijft er schaamte tegenover de Heere over.

Zulk een schaamte tegenover de Heere blijft er over, dat ge u zoudt schamen om nog naar Zijn huis te gaan.

Wat blijft er dan over? Des Heeren vrees is rein. Dan blijft God er over en daar kunnen we het best mee doen, want het is een heerlijk God, Die niets van u en mij eist op aarde dan het Hem te laten doen. Zo gaat ge onder de handen van de Teller door. Zo wordt het Pinksterfeest. En dan gaan ze zeggen: Die en die, want dan hebt ge niet eens een naam meer, maar dan wordt ge maar die en die, hoe heet hij ook? Dat weet ik niet maar het is niet veel edels. En die?

Nu, die en die zijn in Jeruzalem geboren.

Zoudt ge daar bij willen horen of niet? Hebt ge er geen interesse voor? Geef me een nieuw polshorloge of een nieuwe jas, of voor make-up daar hebt ge interesse voor. Maar voor de rest...

Is dat spotten met de waarheid? Zeg ik soms teveel?

We zijn al zó ver gevorderd dat we zelfs een make-up kerkelijk leven hebben, een make-up godsdienstig leven. Ja, dan moogt ge mijn lippenstift ook wel eens hebben. Dat is geen spotten, maar zo is het. En daar durft ge nog niet eens wat van te zeggen. Daar heult ge met mee.

Vlammen des Heeren. God speelt niet met vuur, maar God zendt Zijn hemelvuur om het onze te verbranden. Nu gaat ge niet naar de kerk alleen omdat ge geen goede gestalte hebt. Ik zal maar eens wat zeggen. Het is toch zo. Neen hoor, we gaan niet. Zo'n helse troep in mijn huis. Denkt ge dat ik ga?

Welnee mensen, als God u niet verbrandt in uw bed, dan blijft ge tot negen of tien uur op uw bed liggen, enkel en alleen uit narigheid en uit jaloezie, de een tegen de ander. Wat blijft er dan over?

De Filistijn, de Tyriër, de Moren

Zijn binnen u, o Godsstad, voortgebracht.

Laat ons zingen uit de 87e Psalm en daarvan het 2e en het 3e vers:

*Men spreekt van u zeer herelijke dingen,
O schone stad van Israels Opperheer!
'k Zie Rahab, ik zie Babel, tot Uw eer,
Bij hen geteld, die mijne grootheid zingen.*

*De Filistijn, de Tyriër, de Moren,
Zijn binnen u, o Godsstad, voortgebracht;
Van Sion zal het blijde nageslacht
Haast zeggen: "Deez' en die is daar geboren".*

Pinksterfeest is het feest der liefde Gods.

Twee tegenovergestelden zoeken elkander. Hoort ge het! Die zoeken elkander omdat ze bij elkaar behoren, opdat zij elkander zouden vinden.

Dat is God en de gevallen mens. Die zoeken elkaar. Dat is het werk van de Heilige Geest.

En dat wilt ge niet geloven. Dat zult ge niet geloven totdat ge het onderwerp daarvan wordt. Want over die dingen verwondert zich de aarde en wordt de aarde beroerd, dat God Zich met een zondaar inlaat.

Hij is tot een zondige mens ingegaan. Neen, als ge een kerkbank uitgehold hebt met uw godsdienst en een kerkstoel versleten hebt, dat hij al een paar keer gerepareerd is, dat kan ook, omdat ge zo'n degelijk mens zijt. Maar dat zegt niets. Maar dit is: Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gerichte en dan zal de Heere het eens eventjes uit de doeken doen, hoor. En weet ge hoe de bruid opkomt?

"O God" zegt ze, "ik heb het voor U weggelegd. Ik heb mijn schuld en mijn zonden en mijn liederlijkheid voor U weggelegd". Oude en nieuwe dingen. En kom daar eens uit te praten, geliefden, als God u daartoe verwaardigt. Niets daarvan. Dan zal de aarde bewogen worden, vanwege de vijandschap van uw huisgenoten. Ze moeten uw lek en uw gebrek maar eens kennen, en ge moet maar eens als een vaatdoek openbaar komen.

Ja vaders, mannen in ons midden, zo is het, heus. Alles wat van u of van mij is, is niets anders dan niemendal. En de vrouw ziet scherp toe. Heerlijke figuren zijn dat in het liefhebben. Verschrikkelijk in het verwijten.

"ja," zegt ge, "wat heeft dat er mee te maken?"

Dat heeft met uw ondertrouw te maken. Dat heeft met Pinksteren te maken. Als God Zijn armen om uw ellende heenslaat, en dat Hij zegt: "Gij zijt het voor Mij en van Mij alleen".

Weet ge waarom ge kapot gaat? Waarom ge u aan water schreeuwt? Omdat God niet verwijt.

Maar wij zijn met elkaar geslagen. Dan heb ik het niet over trouwen of over het huwelijksleven, heel niet. De boel is in het paradijs al kapot gegaan. Het was tussen Adam en Eva ook al kapot, en het is nooit meer goed gekomen.

"Ja" zegt ge, "maar toen werden het geestelijke mensen".

Onze vaders hebben er op gestaan en hebben gezegd: De grondslag van het huwelijk moet zijn: de wedergeboorte. Dus twee wedergeboren mensen. Nu, het is zó verkeerd uitgekapt, ze hebben elkaar de regenput ingegooit.

Maar als God komt in uw leven, dan ontroert zich de aarde, heus, want dan wordt er een hatelijke vrouw ondertrouwd op de hoogte van het kruis. En er staat in het Hebreeuws: Hierom ontroert zich de aarde, wanneer er een hatelijke vrouw, een hoerachtige vrouw, ondertrouwd wordt. Ja, hoeren en tollenaars zullen u voorgaan in het Koninkrijk Gods. Dan moogt ge op het huwelijk komen hoor, dan moogt ge ook op de trouwdag zijn.

Ja, wat, wilt ge ondertrouwd zijn? Schaamt ge u dan dat ge bevrucht zijt? Schaamt ge u daar over?

Schaamt u maar dat ge het zo ver brengt dat ge nooit zwanger wordt. Daar kunt ge u wel over schamen.

Wat heeft dat er mee te maken? De komst van de Heilige Geest; opdat Hij alles heerlijk zou maken door Zijn licht en Zijn waarheid. Want het is door de Heilige Geest omdat die Zich vernedert en omdat Hij in dat krot en in dat hok en in die stinkboel van u en van mij in komt te wonen.

Ja, Wij zullen woning maken. Dat is nu het Evangelie voor de Pinksterdag. Dan zijn we geen staande mensen en dan had ik ook kunnen preken over: Wie is zij die daar opkomt uit de woestijn, leunende op de arm van haar liefste, versierd met de poeder des kruideniers.

De poeder des kruideniers dat is ook van de Heilige Geest.

En nu gaan we maar weer verder en gaan over tot de orde van de dag. Morgen is het weer hooien.

Maar God zal Zijn waarheid nimmer krenken en Hij zal eeuwig Zijn verbond gedenken. Vlammen des Heeren, dan wens ik dat die vlammen al het hooi verbranden. Maar dan moeten het vlammen des Heeren zijn. En dan zal er geen aardappel groeien, dan zal het "Vlammen des Heeren" zijn. En dan zal iedere koe zijn misdracht geven, dat zal "Vlammen des Heeren" zijn. En dan zal alles geslagen worden tot het pitkruid toe, het zal "Vlammen des Heeren" zijn. Zó moet het gezien worden. Neen, niet in Zijn toorn, maar in Zijn Vaderlijke liefde om ons nederig en klein te maken, om ons daar te brengen dat we voor Zijn Aanschijn neer zullen vallen. Niet om ons neer te werpen, maar om ons weg te werpen. Verwerp mij van Uw Aangezicht toch niet. Ik kan God niet groot maken, maar God kan mij wel klein maken. Halleluja.

Amen.

O Heere, wij kunnen U niet groot maken, maar Gij kunt ons wel klein maken. En wil ons dan maar klein maken, Heere. Vlammen des Heeren, want onze God is een verterend vuur. Het onze weg en het onze opgebrand, opdat er niets anders zal overblijven dan: Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen.

O God, wij konden niet preken, het is U volmaakt bekend. Vlammen des Heeren, dan vergaat iedere preek en iedere spreker en iedere hoorder, want dan zal het alleen wezen: En het huis werd vervuld met de Heilige Geest, waar zij zaten.

Amen.

Onze slotzang zij uit de 126e Psalm en daarvan het 2e vers:

*God heeft bij ons wat groots verricht;
Hij zelf heeft onzen druk verlicht;
Hij heeft door wond'ren ons bevrijd;
Dies juichen wij, en zijn verblijd.
Brenge, HEER, al Uw gevang'nen weder;
Zie verder op Uw erfvolk neder;
Verkwik het, als de watervloed,
Die 't zuiderland herleven doet.*

Ik wil nog even opmerken, dat wij morgenochtend aan deze plaats hopen voor te gaan als God ons daartoe in staat stelt. Dan hopen we het over de vrucht van de Heilige Geest te hebben. We hadden het vanmorgen over het werk van de Heilige Geest.

Ga met deze gedachte naar huis: De Heilige Geest geeft ons beleving van de dingen.

Gaat thans heen in vrede:

De Heere zegene u en de Heere behoede u,

De Heere doe Zijn Aangezicht aan u lichten en zij u genadig,

De Heere verheffe Zijn Aangezicht over u en in u en geve u vrede.

Amen.

EN DE BEDELAAR STIERF

Votum:
O, Heere.
Amen.

Proberen wij nu te zingen uit de 70ste Psalm en daarvan het laatste vers:

*Ik ben nooddruftig, arm en naakt;
O God, mijn Helper uit ellenden!
Haast U tot mij; wil bijstand zenden;
Uw komst is 't, die mijn heil volmaakt.*

Een mens is op aarde gekomen om te sterven. En dan krijgt ge al uw ellende ineens.

En dat gaat ons voorbij en dat horen wij weer voor de zoveelste maal aan en wij weten het van huis uit en wij zijn er goed van overtuigd en het kan nog eens herhaald worden, want een mens is op aarde gezet om te sterven.

Dat is nu enkel zaligheid, als dat uw enige bezigheid wordt van moeders schoot af tot aan het graf toe. Als dat nu door genade uw enige bezigheid is, dan kunt ge alleen van sterven beter worden en als ge dan de laatste snik gegeven hebt, dan hebt ge net de dood achter u. Want zo zullen wij, de schapen Uwer weide, in eeuwigheid Uw lof, Uw eer verbreiden. Want hier heeft de dood ons afgeweid. Dan komt de Heere ons eens te zetten op de plaats, waar we uit gekomen zijn.

Dan krijgen wij onze ellende zo maar ineens. En dan krijgt ge uw ellende in één stuk. En wanneer we dat dan ervaren dan is dat, opdat er plaats zou komen voor: "Uw Woord, ofschoon ik alles mis, is mij een zoet Getuigenis."

Want over de zodanigen heeft God Zijn vleugelen uitgebreid.

En wanneer God Zijn vleugelen over u uitbreidt, dan breidt Hij Zijn vleugelen enkel uit over ellende en over stank. Dáár breidt Hij Zijn vleugelen over uit. Opdat wij het zouden leren, dat Zijn rieken, dat is het rieken van die geheel enige Schootzoon Gods, zal zijn in de vreze des Heeren. Wanneer Hij het u dan toefluistert: "Hoe zijn Zijn vleugelen uitgebreid," dan alleen is er veiligheid en vastigheid. Want schoon ik arm ben en ellendig, denkt God aan mij bestendig. Dat zijn de Godsbemoeningen.

Dan komt God met Zijn vleugelen over u heen en dan komt Hij met Zijn verbonds-genade u zo veiliglijk te bedekken en het u toe te roepen, wijzend op Zijn eigen hart: "Hier wordt de rust geschonken, hier, aan Mijn hart en aan Mijn boezem en hier het vette van Mijn huis gesmaakt en een volle beek van wellust maakt hier, aan Mijn Vaderhart, elk in liefde dronken."

Daarom heeft God u op aarde gezet, opdat ge uzelf in uw verlorenheid en in uw verfoeilijkheid en in uw verdoemelijkheid en in uw schuldige onmacht zou leren kennen. Daarom heeft God u op de aarde gezet, dat ge het leven niet aan kunt en dat ge de dood niet aan kunt, dat ge geen moed hebt om de dag te beginnen en dat ge geen kracht hebt om de nacht aan te doen, zodat ge in nameloze ellende en ledigheid het van Hem zoudt kunnen ontvangen, wat Hij van eeuwigheid over u uitgedacht heeft: Zijn Zoon.

Want alleen als ge die Zoon ontvangt, dán alleen kunt ge sterven. En dan alleen zal er een eeuwig zalig Hemelleven voor u ontsloten worden.

"Ja," zegt ge, "na het graf."

Neen, dat begint al hier.

De Kerk krijgt hier te sterven en de Kerk krijgt hier aan deze kant reeds het eeuwige leven. En dan wordt het een eeuwig heden. Indien gij dan heden Zijn Stem hoort, zo verhardt u niet, maar laat u leiden. Want at is toch het belangrijkste, dat wij de Stem des Heeren in ons leven en in ons hart gehoord hebben.

Uw geboortedag is belangrijk en uw trouwdag is belangrijk en er zijn zeer veel belangrijke dagen in het leven, uw sterfdag is belangrijk, maar wanneer ge Gods Stem in uw leven hoort, dan is uw oor doorboord

en dan is uw hart doorboord en dan zijn uw handen doorboord en dan zijn uw voeten doorboord en dan zijt ge gefnuikt in uw kracht, zodat er niets anders overbleef dan dat ge Pniël had doorworsteld en ge waart een kreupel mens.

Dat is de stervensgang.

"Nu," zegt ge, "waar blijft dan de blijdschap van het Evangelie ?" Dat is de blijdschap van het Evangelie.

Dat is de ontferming Gods.

Maar we zijn zo vreselijk en we zijn zo vieselijk en we zijn zo van beneden en aan de dingen van het stof gekluisterd, dat we hier zitten met onze godsdienst en we God laten praten.

Dat zijn wij !

En de één heeft misschien nog een beetje voordeliger houding dan de andere, de één heeft misschien nog een geloofsgestalte en nog een levenshouding, en dat hij toch wel een veranderd mens is en dat hij toch wel eens wat heeft ervaren en dat God hem opgericht heeft in ellende. We hebben allerlei verschillende houdingen en opvattingen. Maar om nu eens eerlijk slecht voor God te zijn en nu eens eerlijk onze afbraak en onze teleurstellingen te gaan dragen op de weg des levens, om nu eens eerlijk een doorbrenger te zijn en een dief en een moordenaar en een hoereerder voor God, zie, dát is sterven. Welzalig zijn de oprechten van gemoed, die ongeveinsd des Heeren wet betrachten. Om nu eens zó oprecht van gemoed te zijn, dat ge zegt: "Lieve God, ik kan niet anders dan mijn weg van de morgen tot de avond en van de avond tot de morgen voor U verzondigen." Nu eens zo oprecht voor God te zijn, dat ge zegt: "Heere, in mijn grond en in mijn wortelbestaan ben ik niet anders dan vijandschap en verkeerdheid en kunt U de Hemel van mij houden, als U mij die aarde maar geeft."

Zijn jullie anders? Nu, dan zijn jullie een troep huichelaars.

Dat zijn de oprechten van gemoed, die ongeveinsd vallen en schuldenaar mogen zijn voor de ganse wet. En dat is te kort hoor, als we schuldenaar zijn voor de ganse wet!

Maar die door Gods lieve Gunst en Geest en Genade gebracht zijn aan de voet van het kruis, die zijn schuldenaar aan het Bloed van Christus. Want wij hebben voeten die snel zijn om bloed te vergieten en wij hebben addervenijn onder onze tong.

En de zonde is voor ons een zoete bete.

En als ge dan zo uw dagen mag tellen, want dan gaat ge uw dagen tellen hè? Dan gaat ge verlangen naar het eind. Want dan krijgt ge uw dagelijks verderf en uw zonden als een dagelijks kruis. Ge kunt niet boven de dood uit en ge kunt het leven niet aanvaarden en ge kunt uw lot niet aan en Gods Woord is gesloten en uw conscientie klaagt u aan en uw hart veroordeelt u en moeite en verdriet is er aan uw tafel en het is een leven vol tegenstrijdigheid en het wordt hoe langer hoe meer duisternis en donkerheid, maar . . . "Ik zal over hen

Mijn gunst en Goedheid nooit doen enden, nooit feilen in Mijn trouw, noch Mijn Verbond ooit schenden, Ik zal nooit herroepen hetgeen Ik eenmaal heb gesproken; hetgeen uit Mijn lippen ging blijft vast en onverbroken."

En waarom gelooft ge dat nu niet?

Omdat ge als een wrakhout, als een schipbreukeling daarhenen dobbert en geslingerd wordt op de wateren van uw verlorenheid. Waarom gelooft ge dat nu niet?

Omdat ge ziet op uw eigen verderf en omdat ge ziet op uw eigen ondergang. Maar we zijn zo ongelukkig, we kunnen niet zeggen hoe goed God is en wij kunnen ook niet zeggen hoe slecht wij zijn. En wat blijft er dan over?

Niets dan schreeuwende ellende. Niets dan een wond, die naar God openstaat. Niets dan een stuk narigheid, niets dan een stuk onredelijkheid, niets dan een stuk verdriet tegenover uzelf en tegenover uw huisgenoten en tegenover de samenleving.

Eén brok ellende, dat stom ligt voor God.

Gij kunt het voor geen geestelijk leven houden?

Neen, want dan waart ge boven uw ellende uit.

Maar dit is juist uw ellende, dat ge geen geestelijk leven bezit voor uw eigen waarneming en dat niet alleen, maar dat het u nog niet eens smart, dat ge er nog niet eens wat mee te doen hebt. En zo dobbert een mens maar heen en zo gaan we door het leven en dan hebben we nog wat over een ander te zeggen ook.

Maar die werkelijk door de Heilige Geest op een zodanige plaats gezet wordt, want God komt ieder onzer of ieder der Zijnen op zijn eigen plaats te zetten, die beleeft, dat de Hemel enkel ontferming is. Het woord van onze tekst?

Uit het u voorgelezen Schriftgedeelte, het is bij Lukas, het 16e Hoofd-stuk, het 22ste vers, waar wij het woord van onze tekst aldus lezen:

*“En het geschiedde, dat de bedelaar stierf en van de engelen
gedragen werd in de schoot van Abraham”*

En de bedelaar stierf

Ziedaar het onderwerp voor dit morgenuur:

Een arme rijke.
Een rijke arme.
En een zalige bedelaar.

Proberen wij tot God te naderen.

Uit de 38ste Psalm en daarvan het 17e, 18e en 21e vers:

*Want, o HEER, ik ben aan't zinken
En tot hinken
Ieder ogenblik gereed;
'k Heb mijn smart en onvermogen
Steeds voor ogen,
Bij 't vooruitzicht van mijn leed.*

*'k Wil mijn misdaân, die U tergen,
Niet verbergen;
Ik bedek voor U die niet;
'k Ben vanwege al mijn zonden,
Die mij wonden,
Vol van kommer en verdriet.*

*Zie mij, HEER, wien elk moet duchten,
Tot U vluchten.
O mijn God, verlaat mij niet;
Blijf niet, wegens mijn gebreken,
Ver geweken;
Toon, dat Gij mijn rampen ziet.*

Reeds als kind hebben wij de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus gehoord.

Waar dat toch eigenlijk is geschied en heeft plaatsgevonden, klaarblijkelijk zal dat geweest zijn in Jeruzalem voor één van die grote paleizen van die ruime en geweldige behuizingen van de rijken, die daar woonden in de Heilige Stad. Want er wordt gesproken van een poort en voor die poort vinden wij straks een arme bedelaar met name Lazarus, die daar is neergeworpen in zijn lompen en in zijn ellende en met zijn zweren.

Maar waarom zouden wij vragen, waar of dat nu eigenlijk plaats gevonden heeft? Immers Jezus vertelt het zo en wil het ons zo bijbrengen, dat wij zouden verstaan, dat het nog overal en nog altijd gebeurt. Dat het eigenlijk een doorgaande geschiedenis is. Dat er twee soorten mensen op aarde zijn, twee soorten zondaren, en dat die elkaar dagelijks tegenkomen. Want dat er twee soorten mensen op aarde zijn, dat is terstond al gebleken nadat de Paradijspoorten gesloten waren, dan zien wij daar terstond al voor die gesloten Paradijspoorten twee mensen, twee mensen uit één en dezelfde stam, twee loten van één en dezelfde vader en moeder. Dan zien we daar twee altaren, dan zien wij daar twee mensen, die beiden de heerlijkheid Gods derven en beiden onder de vloek verkeren op een vervloekte aarde, dan zien wij die twee mensen bij hun eigen altaar ieder met zijn eigen offer.

Toch is er verschil.

Kain en Abel.

En dat geslacht van Kain en Abel, dat zijn net zo als ik zeg, twee loten. Zo gaat het menselijk geslacht uiteen; de tent van Kain en Lamech vindt men aanstonds tegenover de tent van Seth.

Rijk en arm hebben altijd bestaan.

Vroom en onvroom hebben ook altijd bestaan.

En wanneer het over die tegenstelling gaat, die hier in deze gelijkenis door Jezus wordt getekend, dan gaat het niet in de eerste plaats over de tegenstelling tussen arm en rijk, maar dan gaat het over de achtergrond ervan, opdat wij ons niet zouden verliezen in het uitwendige, maar opdat wij zouden verstaan de innerlijke tegenstelling en de geestelijke tegenstelling.

Wanneer Hij ons daar die rijke man schildert in die gelijkenis, dan is dat een vertoning van de zelfgenoegzame Farizeeër.

Die rijke man die leeft uit overvloed en die leeft uit zijn eigen goederen en die leunt op zijn eigen hoedanigheden en sterkte en rijkdom, dat is het beeld van de Farizeeër, die daar laag neerziet op al wat ellendig en arm is.

Deze tegenstelling in Israël is eigenlijk ook naar de schriftuur van Mozes. Want daar zegt de Heere bij Mozes wanneer er voorspoed zal zijn en zegen en rijkdom, wanneer uw landpalen mogen uitbreiden en wanneer uw landpalen vrucht voortbrengen en wanneer uw veestapel werpt en nog eens werpt, wanneer er zoveel voorspoed en weldadigheid is, dan is dat een bewijs, dat God met u is. Dat is een bewijs van de zegen en van het genoegen des Heeren.

En daar tegenover staat er in datzelfde verband: degenen die God niet vrezen, die zouden geslagen worden met de verschrikkelijke plaag van krankheid en met de plaag der krankheid van Egypte en die zouden met zweren en met boze dingen worden getroffen.

Zo zien we daar de tegenstelling, tussen rijk en arm.

Dan zou de één door God gezegend zijn, rijk en overvloedig ge-zegend, die rijke man dan bij name, en daarnaast die arme bedelaar met al zijn ellende en narigheid, die zou dan, doordat hij zo ellendig en krank en bezocht was, onder het ongenoegen Gods leven.

Deze uiterlijke tegenstelling mag er zijn, maar de conclusie die daaruit getrokken wordt gaat niet altijd op.

Want er is een schijn-rijkdom, gelijk er ook een schijn-armoede is.

Wat denkt ge dat beter is: schijndood of schijnleven?

Want hier zitten er wat een schijndoden en ook mensen met schijnleven.

Ge kunt de naam wel hebben dat ge leeft, en dat ge toch dood zijt. Maar die nu met zijn dood te doen krijgt, dat is een levendgemaakte ziel. Niet die zijn dood belijdt, niet die daarvan overtuigd is. Neen. Maar alleen een levendgemaakt mens kan de hardigheid, de koudheid, de dofheid, de ellendigheid, en de verstoktheid waarnemen. Daarom is het zo echt wat de Prediker zegt: "Een levende hond is beter dan een dode leeuw".

Nu, die Farizeeër, die rijke man, kunt ge gerust vergelijken bij een dode leeuw en Lazarus bij een levende hond.

Het is wel opmerkelijk, dat in deze gelijkenis, waar Christus anders geen namen noemt en het meestal zo in het algemeen laat passeren, Hij zijn tekening zo ophaalt en zo laat kleuren en glanzen. Maar Hij noemt geen namen.

Maar nu noemt Christus hier: En er was ook een zekere bedelaar met name Lazarus.

Er wordt een naam genoemd. Eigenaardig dat Hij wel de naam van die bedelaar noemt en dat Hij niet de naam van die rijke noemt. Nu ja, Lazarus was wel bekend in Jeruzalem, dus ze begrepen evengoed wel, wie of die rijke zou kunnen zijn.

En juist in die naam van Lazarus, dat betekent: "God is mijn hulp", daar ligt ook de achtergrond van het geestelijke leven, van het zieleleven van deze arme berooide ellendige bedelaar.

Die rijke leefde overdadig en die bemoeide zich niet met die arme, keek laag op hem neer, zoals de rijken en vooral de Farizeeërs dat doen. Hij struikelde haast over dat stuk ellende daar op zijn stoep, want dat moest hij iedere dag aanschouwen en hij bemoeide zich daar niet mee, want zijn kille hart was zo hermetisch gesloten voor al die dingen. Want die bedelaar, ja, wat was die bedelaar? Dat was toch een man die onder het ongenoegen Gods leefde. Maar hij was rijk gezegend.

Beiden, èn die rijke man èn die arme Lazarus, waren zonen van Abraham. Dus zij waren beiden uit de tent van het verbond, kinderen Abrahams.

En wanneer dan dat verhaal tot ons door mag dringen, wanneer we daar die bedelaar zien, hoe die 's morgens daar gebracht werd en neergeworpen, naar de Griekse tekst, met al zijn ellende en wanneer ge daar dan die rijke tegenover ziet, dan is dat een tegenstelling, die ons alleen maar bij het Licht van de Heilige Geest kan verklaard worden. Want anders is het niet meer dan een gelijkenis. Dan is het niet meer dan een verhaaltje, dan is het niet meer dan een betoog, dat voor de zoveelste maal herhaald wordt.

Dat ge dan door genade moogt leren en bij het licht van de Heilige Geest mag verstaan, dat ge een zodanige zijt als die rijke man die overdadiglijk leeft uit zijn goederen en die maar doet van de morgen tot de avond en die heel goed weet van Gods heilige Wet, want hij was van een vroom geslacht, hij had vijf broeders en hij sprak ook van de wet en van de profeten.

En hij had een grote verstandelijke kennis van al die dingen. Maar hij was rijk gezegend en hij had het goed en God was nut voor hem en God was een en al zegen voor hem. En dat ge nu in de weg van ontdekking en in de weg van bestrijding uzelf mag leren kennen, dat ge zegt: Ik leef maar een beetje raak en ik leef voor eten en ik leef voor drinken en ik leef voor mooie kleren. Want jullie moeten nu niet denken, dat ge daar niet voor leeft, want als ge een man ziet met een zwart pak aan, die kan net zo goed trots zijn op dat zwarte pak als een dame die niet anders heeft dan make-up en die leeft in de dingen van de wereld.

Ge kunt een dochter hebben, die zit in het licht en in de zonde en een vader die zit in het zwart en in de zonde, en beiden zijn niet anders dan verdorven mensen. En ge hoeft er uw kinderen niet op aan te zien, ge begint maar bij uzelf.

En wanneer we ons zelf dan zo waarnemen, dan zeggen we, nu, we zijn net als die rijke man, wij kleden ons en we zijn overdadig en wij zijn bezig met de dingen der wereld en God zegent ons, want dat is toch ook waar en God komt ons nog te verrassen met Zijn uitreddingen en de Heere komt ons nog telkens tegen met Zijn goedheid en met Zijn trouw. En wanneer ge dan zo neerzit in de eenzaamheid in uw keukentje, nu, dan zegt ge: "Ik ben niet anders dan die rijke man, die daar maar zo'n beetje heen leeft, want ik leef voor de dingen van beneden. En dan prakkiseer ik het een, dan prakkiseer ik het andere en wat heb ik eigenlijk voor een arm mens over, want er kan geen rijksdaalder overschieten, ganselijk niet". "En dat hoeft ook niet" zegt ge. Maar we doen dan toch maar. Hebt ge zo uw beeld wel eens gezien? Want anders zoudt ge soms denken: "Neen, die rijke man die gaat me voorbij". En dan zoudt ge soms denken: "Neen". Maar hoe leven wij? Wat zijn we? Zijn we geen Farizeeërs in onze grondslagen? Zijn we niet van die rijken? Want we leven maar en God geeft het ons en God geeft het ons goed. Want we kunnen gerust zeggen, wanneer de Heere vraagt: "Heeft het u aan iets ontbroken?" "Neen, Heere, het heeft ons aan niets ontbroken. Alleen aan een verbroken hart en een dankbaar hart, daar ontbreekt het ons aan". En zo rijk kan een mens zijn in zijn godsdienst en zo rijk kan een mens zijn in zijn overtuiging en in zijn uitreddingen, dan kan hij een zoon Abrahams zijn en hij kan een voornaam mens zijn op kerkelijk gebied en hij kan een voornaam mens zijn zus of zo dat ge toch zegt: "Heere, waar gaat het met mij naar toe, want het is niet anders dan de dingen van beneden en het is niet anders dan geld en goed en het is niet anders dan dat we ervan genieten en we nemen het er maar van". Nu, ge moogt het er ook van nemen, als God het geeft. En dat ge dan zegt: Is dat nu mijn leven?

Dan zegt ge: "Ik schijn en ik lijk precies daarop".

Ja, dat zoudt ge dan wel willen wezen en toch zoudt ge het niet willen wezen.

Maar nu gaat het er over, wat is nu eigenlijk uw dagelijkse beleving. Want wat ik nu heb besproken, dat is een dagelijkse bestrijding. Wat ik nu heb besproken is een dagelijkse aanvechting. Wat ik nu heb besproken, dat tovert de duivel voor uw aangezicht. Wat ik nu heb besproken dat is niets anders dan consciëntiewerk. Wat ik nu heb besproken is niet anders dan dat uw hart u veroordeelt. En wat ik nu heb besproken dat is, dat ik enigszins ons dwaas hoogmoedig menselijk bestaan naar voren heb gebracht.

Maar wat is nu uw beleving ?

Als dit nu uw beleving mag zijn, dat ge dagelijks als een arme bedelaar met al uw armoede en als één stuk narigheid u zelf niet bij God kunt brengen, en ge uw ellende beleeft en met uw ellende niet aan de Troon der Genade kunt komen.

Want ge moet nu niet denken, dat wanneer God u komt te ontdekken en wanneer de Heere uw blinde zielsogen opent, en wanneer de Heere u komt te overtuigen van zonde en straf, dat al die dingen u bij God brengen. Welnee. Die kunnen u misschien tot wanhoop brengen.

Uw armoede en uw ellende en uw narigheid en uw diepe en uw smartelijke weg en uw rouw en uw verdrukking brengen u niet bij God. Net zo min als de voorspoed.

Ge moet niet denken dat wanneer ge rijk zijt, dat ge een kind van God zijt. Heel niet.

En ge kunt arm zijn en dat ge toch niet vroom zijt, want ge kunt arm en goddeloos zijn tegelijk.

Maar de Heere veroordeelt in deze gelijkenis de rijkdom niet en Hij prijst de armoede niet op een zodanige wijze. Want wanneer wij horen dat God die gelijkenis spreekt, dan zien we daar, dat Hij de rijkdom niet veroordeelt, want daar zit een Abraham, de schatrijke vriend en gunsteling Gods in de Hemel.

Maar nu gaat het er over: "Sla' op mijn ellende de ogen, zie mijn moeite en verdriet". Wat is dat ?

Dan ligt ge buiten God gezondigd. Buiten God. Dan is die paradijspoort voor u gesloten. Zie mijn moeite en mijn verdriet. Want een levendgemaakt mens van Boven, heeft zijn blik naar Boven. En wordt getrokken naar Boven en wordt gelokt van Boven en wordt toegesproken van Boven en hij kan die taal van Boven niet beantwoorden. Hij wordt van Bovenaf wel toegesproken en belicht en bediend, maar hij kan dat niet beantwoorden. Sla op mijn ellende de ogen, dat ik niet anders dan een ellendige kan zijn, dat ik niet anders dan vlees kan zijn, dat ik niet anders dan zelfzuchtig kan zijn, dat ik niet anders dan mijzelf kan bedoelen, dat ik niet anders ben dan een stuk eigenliefde.

Op mijn ellende. Dat is een persoonlijke zaak, dat is ook de erfenis, dat is ook de erfschuld en dat is ook de erfsmet van onze eerste voorouders. En zie mijn moeite en verdriet. En die moeite en dat verdriet is uw wantrouwend en uw ongelovig hart, dat maar niet kan vatten dat de Heere zich ook maar enigszins in genade en in ontferming tot u heen zoudt wenden.

En toch: "Ik blijf de Heere verwachten".

Want het is de vrucht van de wedergeboorte, dat ge zijt wedergeboren tot een levende hoop.

En wanneer ge dan zegt: Ik heb geen geloof, dan neem ik dat direct over, maar hopen op God is ook een vorm van geloven!

En dan zegt er weer een in ons midden, ja, het geloof is een vaste grond der dingen die men hoopt en een bewijs der zaken die men niet ziet.

Als er nu eens een grondeloze hoop was, dan zou ik zeggen, daar kan ik nog bij, want er is wel een hoop bij mij en er is wel een verlangen in mij en er is wel een uitzicht bij mij. Maar als ge nu zegt: "Een vaste grond"... Ik zak iedere dag door mijn gronden heen. Het lijkt wel drijfzand bij mij en daarbij, ik word zo geleerd en geleid van mijn eigen bestaan. Want ik merk het werk Gods niet op.

Zo gaat ge dan over de aarde. En dan kunt ge niet bij God komen, ge kunt met uw ellende niet bij God komen. Maar nu is dit het grote wonder, dat God in uw ellende is afgedaald en dat Hij neder is gekomen en dat Hij zó laag is gekomen, dat, waar Zijn kerk met haar ellende niet bij God kwam, dat Hij ellende is gemaakt voor hen, dat Hij in hun vlees is gegaan, dat Hij zonde voor ons gemaakt is en dat Hij alles op Zich genomen heeft. En dat hebben we nu zo dikwijls gehoord en dat gaat weer langs ons heen misschien.

Maar wanneer Hij Zich als een bedelaar neerlegt in een stenen hart, dan gaat die van God geschonken Bedelaar, dat is de Christus Gods, dat is die van God geschonken Ellendige, die gaat roepen in het stenen hart en in het ijzeren koude bestaan van een verloren mens.

En dan worden we door God bij God gebracht en dan worden we door God voor God neergelegd en dan worden we dagelijks voor de Poort van vrije genade, dan worden we dagelijks voor de genadedeur van een drie-enig God, Schepper van Hemel en aarde, neergelegd.

Daar worden we door God gebracht en daar worden we door God geleerd en daar worden we door de Heilige Geest bearbeid.

En dat zou nooit kunnen, wanneer het niet was dat de Christus Gods Zich zo laag wilde neerleggen en God zo Zijn Zoon uit Zijn schoot gegeven heeft, opdat Hij ze tot God zou brengen.

En wanneer ge dát Leven krijgt te leven, dan wordt ge geleefd. En dan krijgt ge uw ellende en uw armoede en uw onbeduidendheid en uw onredelijkheid en uw krankheid en uw zweren en al uw ongelukkigheid en uw niet bij God kunnen komen, als een dagelijks geschenk, wat gelijk ook een dagelijks kruis is.

En wanneer ge daar dan neergelegd wordt voor die genadedeur, voor die poort van die Rijke, van die Geheel Enige, dan gaat het niet over die rijke man en over die arme Lazarus, maar dan gaat het hier over, dat we door God geleefd worden, waar Hij de één voorbijgaat en waar Hij de andere oproept en dat we door God geleid worden en dat we tot die gesloten genadepoort leren opzien.

En wat is dan het leven ?

Dat er in ons leeft, hetgeen door niets kan worden verwoest en hetgeen door niets kan worden vertreden, hetgeen in ons zingt en hetgeen in ons doorgaat, wat onze vertroosting is en wat onze bijstand is, dat ge daar voor die poort met een Lazarus dagelijks wordt neergeworpen.

Wat is dan uw verwachting?

Ook uw verwachting is vergaan.

Maar wat is dan uw leven ?

De Heere is recht in al Zijn weg en werk. Zijn doen is rein en Zijn vonnis is gans rechtvaardig. Want een bedelaar heeft geen recht, want die heeft alles verbeurd en die heeft alles verzondigd en die heeft niet de minste aanspraak, maar hij wordt geleefd.

En dan wordt er wel eens in de ziel gezongen, hetgeen ge niet kunt terughouden, maar hetgeen toch doorgaat omdat ge in het leven blijft: Gods rechterhand is hoog verheven, en

*Dit is, dit is de poort des HEEREN;
Daar zal 't rechtvaardig volk door treên,
Om hunnen God ootmoedig t' eren,
Voor 't smaken Zijner zaligheên.
Ik zal Uw naam en goedheid prijzen;
Gij hebt gehoord; Gij zijt mijn geest,
Door Uw ontelb're gunstbewijzen,
Tot hulp, en heil, en vreugd geweest.*

Dit is het 10e vers uit Psalm 118.

De rijke man in weelde en in rijkdom, in purper gekleed, omringd door zijn broeders, door de vrienden, ge kunt ook zeggen klaplopers, maar dat woord gebruik ik niet. Zo leefde die man daar.

En de arme Lazarus in zijn ellende en met zijn zweren, met zijn nameloze, diepe armoede, niet omringd door zijn broeders, want zijn broederen waren hem vreemd; niet omringd door zijn liefhebbers, want al zijn liefhebbers hadden hem bedrogen, hij was omringd door de honden, gelijk de verloren zoon omringd was door de zwijnen.

Nu gaat het er maar over, waarvan ge omringd zijt.

Want als ge die zwijnen en die honden in uw leven niet hebt leren kennen en wanneer ge die zweren en die armoede en ellende in uw ziel niet hebt leren kennen, dan is het voor de zoveelste maal de geschiedenis van de rijke man en de arme Lazarus.

Maar wanneer ge het leert, dat ge door God gezocht en dat ge God hebt ontmoet als een Bedelaar: Och, dat gij heden bekendet in deze uwe dag, wat tot uw vrede is dienende.

Dan zijt gij die rijke, dan zijt gij die gestoffeerde, dan zijt gij die verstand van de wet en de profeten hebt, dan zijt gij het in overdaad levende met uw vijf broeders, vergelijk die vijf zintuigen daar desnoods maar bij, geliefden. Dan zijt gij zo.

En wanneer dan die arme Lazarus niet aan uw ziel wordt ontdekt als de Christus Gods, neergeworpen voor de poorten van uw eigen gerechtigheid en van uw voornaamheid. Wanneer daar die Christus u niet wordt ontdekt, wanneer Hij daar dagelijks neergeworpen wordt, veracht en verzocht in krankheid en een iegelijk rijke was als verbergende het aangezicht voor Hem. Ja, dan kan Hij bij ogenblikken wel eens een aalmoes krijgen.

En ge hebt de moed niet om Hem van uw stoep weg te doen want Hij ligt daar vanwege het gezag van de God des eeds en des verbonds. Ge kán Christus niet mislopen in uw leven.

Er kan niemand neutraal staan tegenover de Christus Gods. Onmogelijk. Ge zult over Hem komen te vallen en nederdalen in de hel. Of ge zult door Hem gegrepen en verstaan worden.

Als er één Bedelaar is geweest in de wereld en als er één Bedelaar is geweest aan de poorten der rijke en der vrome en der godsdienstige Jeruzalemmers, dan is Hij dat geweest. Heeft Hij niet geweend bij hun poorten en over hun muren en het uitgeroepen: "Jeruzalem, Jeruzalem, hoe menigmaal heb Ik u bijeen willen vergaderen, zoals een hen hare kiekens, en gij hebt niet gewild".

Wanneer God bij u komt zitten in de auto, ja, dat gebeurt ook nog en wanneer God bij u komt staan bij de wastobbe en wanneer God bij u komt te staan wanneer ge uw boontjes legt en wanneer ge aardappelen gaat leggen, wanneer de Hemel dan zo laag komt als een bedelaar omdat ge Hem niet kent en ge kunt Hem niet herkennen, want het is zo'n ellendig arm Wezen, geliefden, dat komt omdat Hij alles van u heeft aangedaan, wanneer Hij als een fabrieksarbeider naast u komt en wanneer Hij dan tegen u zegt: "Betuig nu eens tegen Mij, waarmede heb Ik u vermoeid?"

Zoudt ge Hem dan zo niet als een Bedelaar ontmoeten?

Hebt gij Hem nog nooit zo gezien, dat Hij Zijn doorboorde handen naar u uitstreckte en zegt: "Ik ben het, die u Mijne vriendschap bied?"

Is Hij niet bedel-arm geworden, waar Hij rijk was?

Heeft Hij niet een dienstknechtgestalte aangenomen?

Is het niet een eeuwige gezegende Schootzoon, die Zich zo laag heeft willen bukken en buigen?

Denkt gij dan, dat gij nog iets tot uw zaligheid hebt te doen? Waar God zó laag Zijn Zoon en Zijn Liefde en Zijn gerechtigheid heeft neergelegd aan uw poort? Opdat Hij u zou brengen daar, waar Hij vandaan kwam, namelijk in de schoot Zijns Vaders.

Het Woord kunnen wij wel aankijken, maar als het Woord ons eens gaat aankijken? Wij kunnen die Bijbel niet lezen, maar als die Bijbel ons eens gaat leren? Dan zijn we door de honden omringd en dan worden we door de honden gelekt, onze boze en onze open wonden worden dan gelekt.

En dat overkwam Lazarus, "God is mijn hulp", en dat is de Christus Gods overkomen en de verloren zoon was in gezelschap van de zwijnen. En wanneer ge nu ooit zalig wordt, dan wordt ge als een zwijn en als een hond zalig. Laat ik zo het beeld maar eens vasthouden.

En dan hebben we gezegd: "O God, ga uit mijn landpalen, uit mijn land". En dan, dan lezen we dat die kudde zwijnen van de steilte in de zee viel en wanneer ge dat nu bevindelijk gaat leren, dat ge als een zwijn, door de duivel bezeten, van uw eigen steilte en van uw wereldhoogte en van uw cocktail en van uw sigaretten rokende wereld wordt weggeslingerd, dat dát genade is. Want dan vallen ze van de steilte in de zee van Gods eeuwige gerechtigheid. Zo wordt ge zalig.

Maar daar vechten we tegen, daar worstelen wij tegen. Dat kunnen wij niet eens begeren. Daar steigert ons vlees tegen.

Ja, dan zoudt ge nog willen luisteren of de preek rechtzinnig is, ja, want die wijsneuzen zitten hier ook nog. Bevalt het u niet? Nu ik kan er niets aan doen. Het gaat er niet over of ge u wat aantrekt, maar of God u trekt. Nu, als dat gebeurt dan komen jullie nog wel eens in de pastorie praten hè? Ja, dan kunt ge u niet langer bedekt houden, neen. Dan zegt ge: "heb een Bedelaar gezien, een Bedelaar en toen ben ik van mijn hoogte afgekomen. Een Bedelaar".

Zo bedelt Hij: "Och, dat gij heden bekendet in deze uwe dag, wat tot uw vrede is dienende".

En dan gaat ge uzelf beschuldigen van een rijk en van een overvloedig leven, dat ge niets met uw zaligheid op hebt. Daar gaat ge uzelf beschuldigen.

Want ge kunt Christus nog zo goed aan Zijn plaats laten en ge kunt die Bedelaar nog zo goed laten bedelen en ge kunt Hem nog zien in Zijn ellende en ge gaat Hem nog maar voorbij.

En dan gaat ge uzelf beschuldigen van enkel wereld, van enkel rijkdom, van enkel overloed en dan leeft ge nog maar zo'n beetje raak, en dan kunt ge het nog goed met uw zusters en met uw broeders stellen, ja! En het geschiedde, dat de Bedelaar stierf.

Daar op de hoogte van het kruis, daar op dat ruwe hout is die Bedelaar Gods en der mensen vastgespijkerd. Jeruzalem uit, buiten de legerplaats, daar hebben ze Hem opgehangen en daar hangt die geheel enige Ellendige, dat is Christus en al zijn ellendig volk in Zijn lendenen. Zo zijt ge waarlijk een ellendige. En zó dat bedelarme volk in Zijn lendenen.

En daar bedelt Hij: "Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen".

Daar hebt ge de Bedelaar, die voor de overtreders gebedeld heeft. Die voor de misdadigers gebedeld heeft, die voor de rijken in zichzelf gebedeld heeft. Want Hij is door die Farizeeërs en Schriftgeleerden, door die Jeruzalemse rijken, die niet arm waren in zichzelf, gekruisigd. Ze kenden het Woord wel, ze kenden Mozes en de profeten wel, maar ze gehoorzaamden Mozes en de profeten niet, omdat ze Hem als een Bedelaar niet aanvaardden. Toen Hij kwam, toen zeiden ze: "Hij is de Zoon van de Heere van de wijngaard, komt, laat ons Hem doden dan zijn alle rijkdommen en dan is de wijngaard van ons". En zo hebben ze Hem dan daar vastgenageld op de hoogte van het kruis. Hij heeft gebedeld. Hij heeft zich doodgebedeld voor Zijn ganse kerk.

Hebt gij er dan nog wat aan gedaan?

Is er dan nog van u een zucht bij?

Wat denkt ge dan?

Weet ge wat het is? "Ja, ik moet eerst een ander mens worden". Een mens moet er toch zoveel aan wieden, aan zijn ongeloof, ja, zoveel aan wieden.

En een mens kan het toch maar niet aannemen en een mens moet eerst zus en een mens moet eerst zo".

Nu, ge moet door een Bedelaar zalig worden gebedeld aan de gesloten poorten van het verloren Paradijs.

Zo staat daar de Christus Gods met Zijn ganse kerk op Zijn Middelaarshart en op Zijn schouders, bedelend, Zijn doorgraven handen naar God uitstrekking: "Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen, wanneer zij niet in Mij geloven".

En het geschiedde dat de bedelaar, dat is Lazarus, stierf.

Ja, dan komt er een eind aan, gelukkig. De kerk leert er ook naar verlangen naar dat eind. En na de dood is het leven mij bereid.

Neen, de rijke man wordt begraven, maar van Lazarus' begrafenis hoort ge niet. Hij zal wel begraven zijn. Maar Lazarus, toen wiekten de engelen neer, gediensstige geesten, die hebben de ziel van Lazarus, - het lichaam met al zijn ellende bleef hier - gedragen in Abrahams schoot.

En de rijke man stierf ook. En hij sloeg zijn ogen op in de hel, en toen blikte hij vanuit de hel, en daar zag hij heel in de verte de Hemel. En daar zag hij Abraham. En in de schoot van Abraham, daar was Lazarus. Zij konden wel van de hel in de Hemel kijken, maar vanuit de Hemel in de hel kijken, dat is er niet bij.

Dat zal nu de wroeging en dat zal nu uw wroeging zijn en dat zal nu de hel zijn in de hel, dat ge vanuit de hel in de Hemel kunt blikken en dat ge daar het eeuwig welgelukzalig zult zien, terwijl dan bij u en bij mij de worm niet sterft en het vuur niet wordt uitgeblust, dat ge uitroept tegen Abraham: "Ik verga in deze vlammen".

En dan hebt ge nog uw eigen hoogmoedig en dwaas goddeloos hart net als die rijke man als hij zegt: "Heere, stuur Lazarus eens even, ja, die schoft heeft toch nooit gedeugd, dat stuk armoe, dat stuk ellende". Ja, dan zou Lazarus nog even een verkwikking moeten brengen. Denkt ge, dat ge een ander hart hebt? Neen.

Neen, kind. Abraham noemt hem nog kind. Het was een zoon van Abraham.

En zo kunnen dan de zonen van Abraham, die onder het genadeverbond zijn geroepen en geteeld en ervan gehoord hebben en die spraken van de wet en van de profeten, in het eeuwige vuur liggen.

Gij moet niet denken, dat dat u niet kan overkomen, maar als ge de hel in dit leven niet in uw hart en in uw huis en onder uw kinderen en in het huwelijksbed en in de familie leert kennen, dan vrees ik, dat ge bij die onaandoenlijke rijke behoort, die daar ook stierf en werd begraven en al het zijne werd met hem begraven, al zijn rijkdom, al zijn eer, en zijn luister.

Alles ging in het graf. Er bleef niets anders over dan ellende. En zo ging hij heen.

En Lazarus?

En wat zegt Abraham dan, wanneer die rijke spreekt over zijn broeders. "Ik heb nog vijf broeders, vader Abraham, och, laten ze toch gewaarschuwd mogen worden".

"Nu, gij zijt gewaarschuwd en ik ben ook gewaarschuwd. En we hebben Mozes en wij hebben de Profeten" zegt Abraham, "dat ze die horen".

"Neen, maar als er eens eentje uit de doden opstaat hè, die zullen zij geloven".

Nu, Christus Jezus is uit de doden opgestaan!

De poorten van Gaza hebben Hem niet kunnen houden.

De steen moest er af. De roem van het ledige graf: De Heere is waarlijk opgestaan en Hij is van Simon gezien.

Als er één uit de doden opstond, vader Abraham, dan zouden ze het geloven.

En zij geloofden het nièt!

Want Hij is uit de doden opgestaan.

En zo wordt in dit morgenuur Zijn getuigenis voor u nog een weinig ontsloten, want Hij is bij de honden geweest in Zijn dood en die honden hebben Hem nog welgedaan, want zij reikten nog een spons met edik aan de Bedelaar op.

En de verloren zoon, hij was bij de zwijnen. "Neen" zegt ge, "dat was de Christus Gods niet". Neen, dat was de Christus Gods niet, maar God kon wel van hem zeggen: "Deze mijne zoon was dood en hij is levend geworden".

Want wat zegt ge dáár dan van?

Zou dat van de Christus Gods niet gezegd zijn? Wanneer Hij met al de schuld van zijn arme volk nadert, omdat Hij van de zwijntrog was afgetrokken naar het Huis Zijns Vaders, naar het Hart van Zijn Vader.

En de Bedelaar stierf ook, Christus.

Zoudt ge uit deze gelijkenis de Christus Gods zo klaar naar voren hebben zien treden als in dit morgenuur: En het geschiedde, dat de Bedelaar stierf.

Dan gaat de belofte, de Oudtestamentische belofte in vervulling: En er zal geen bedelaar meer zijn in Israëel. Geen bedelaar meer. Omdat Hij voor de Zijnen gestorven is.

En wanneer het u gaat als het mij gegaan is, dat ik jaren getobd en gezucht heb, dat ik toch eens werkzaamheden met mijn eigen zieleheil mocht hebben aan de troon der genade, dat ik toch eens meer arbeid en gebedsleven mocht hebben, dat bij mij niet gevonden werd. Dan zouden we wat willen hebben.

Het is gelukkig als God u wakende en biddende en wachtende houdt aan de poort van genade.

Dat is groot, waarnemende de posten Zijner deuren.

Dat is het bestendige goed en dat is een bestendig leven.

Maar dit is het, dat ge moet zeggen: "Als ik weer eens bedelen mag".

Hoe moet ge het dan weer niet zeggen, wat ik zo dikwijls moest zeggen in die dagen: "God kan het mij alleen niet geven want: Zij liepen als een stroom Hem aan, Hij liet hen nimmer schaamrood staan". Nu dan zeg ik, dat wordt bij mij niet gevonden, als een stroom Hem aan te lopen.

Maar Hij is gekomen als een bedelaar, voor een bedel-arm volk, een volk, dat met zijn ellende niet bij God kan komen.

Toen is Hij een Ellendige voor dat volk geworden. En zo is Hij daar voor dat volk in de dood, omdat Hij stierf als Bedelaar. En hij werd gedragen in Abrahams schoot, met Zijn ganse kerk een Thuiskomen bij God; een thuiskomen voor enkel berooiden en voor enkel ellendigen en voor enkel armen en voor enkel bedelaars.

En wanneer ge Hem ontmoet, dan kent ge Hem niet. Dan kent ge Lazarus niet.

Maar Hij opende hen de Schriften en beginnende bij Mozes heeft Hij gezegd: "Moest de Christus niet al deze dingen lijden? Moest Hij niet een Bedelaar worden voor de bedelaars?"

En dan komt Hij tot hen en dan zeggen zij: "Zijt gij een vreemdeling in Jeruzalem en weet gij al deze dingen niet?"

Zo vreemd staan ze dan tegenover de bedelende Christus en tegenover de opgestane Heiland.

Om te zeggen: als iemand uit de doden opstond dan zouden ze hem wel geloven.

Maar ook de Emmaüsgangers geloofden Hem niet.

Nu, aanstonds gaat ge heen. Mocht ge dan ook maar als een bedelaar heengaan. Waar God u dan plaatsen mag, daar plaatst Hij u. En waar God u dan zetten mag, daar zet Hij u.

Want een bedelaar heeft niets, maar dan ook ganselijk niets anders dan zijn ledigheid, opdat zijn volheid in Christus Jezus wezen zou.

Amen.

O Heere, als een bedel-arm volk zijn we hier voor Uw Heilig Aangezicht.

Zalig die het leert, zalig die het weten mag om geen grond te maken van zijn armoede, maar om met die armoede voor U te blijven liggen: Zie op mij in gunst van Boven, wees ons toch genadig Heere.

En opdat wij U als die geheel enige Bedelaar mogen leren kennen voor de gesloten poorten van ons gepantserde Farizeeërshart.

O, Heere, dan zullen wij die rijke man ontdekken en dan zullen wij ook Uw stem horen.

Amen.

Uit de 37ste Psalm en daarvan het 19e vers:

*Let toch, en zie op vromen en oprechten;
Want, wat men denk' van d' uitkomst hunner paân,
God kroont met vreê het einde Zijner knechten.
Maar, durft men stout des HEEREN wet versmaân,
Dan zal Gods wraak den berg van hoogmoed slechten,
En 't boos geslacht, ten grond' toe, doen vergaan.*

Gaat thans henen in vrede:

O, Vader, dat Uw liefde ons blijk';

O, Zoon, maak ons Uw beeld gelijk;

O, Geest, zend Uwen troost ons neer;

Drie-enig God, U zij al de eer.

Amen.